

HALLDIS NEEGÅRD ØSTBYE

JØDENES KRIG

HALLDIS NEEGÅRD ØSTBYE

JØDENES KRIG

KAMBAN FORLAG

Copyright 1941.
Halldis Neegård Østbye.
Norden Boktrykkeri A.s.
1941—10.

INNHOLDSFORTEGNELSE

I. Innledning	
Jødeproblemet er et universelt problem og angår således også Norge	11
II. Jødene i nærings- og kulturlivet	
Handel og storfinans	20
Pressen	24
Legevitenskapen	35
Jødenes seksualrevolusjon	39
Propaganda for unatur	46
Litteraturen	49
Musikken	52
Kringkastingen	54
Filmindustrien	59
Teatret	62
III. Jødenes innflytelse i politikken	
Liberalismen	65
Marxismen	66
Politiske attentater	88
Jødenes høyre og venstre fløy	89
Det internasjonale frimureri	94
Folkeforbundet som politisk instrument for fri- mureriet og jødedommen	110
Jødenes Kabbalah	115
Jødenes Kahal	117
Zions Vises Protokoller	119

IV. Tidligere verdensrevolusjonsforsøk	
Jødene har alltid levet spredt	144
Forberedelse til den første verdensrevolusjon....	145
Jødene's annet verdensrevolusjonsforsøk	149
Jødene's tredje verdensrevolusjonsforsøk	149
V. Jødene's krig	
Den nye krig er jødene's siste forsøk på å erobre verdensherredømmet	150
London som jødedommens høyborg.....	155
VI. Kampen mellom to verdensanskuelser	160
VII. Jødeproblemets løsning	168
VIII. Israels stemme	
Jødene om seg selv.....	178
Talmud	182
IX. Forskjellige uttalelser om jødene — fra oldtiden til vår tid	188

FORORD

Det har vært en alminnelig oppfatning at vi ikke har hatt noe jødespørsmål i Norge, fordi vi sammenlignet med en rekke andre land, som Tyskland, Ungarn, Frankrike, Østerrike osv., har hatt et forholdsvis lite antall jøder i landet, selv om dette har vært betraktelig større enn de fleste har trodd, særlig etter at den økende invasjon av jødiske flyktninger begynte etter 1933.

Men det er ikke bare a n t a l l e t av jøder som er det avgjørende, men det det først kommer an på, er i hvilken grad j ø d e å n d e n har vunnet innpass i et land. Og hva d e t angår, må vi si at Norge var mer infisert enn selv det av jøder helt beherskede Tyskland.

Den jødiske handelsånd, kulturødeleggelse, jødene's hele materialistiske livssyn har ført vårt folk mer på avveier enn noe annet nordisk land, kanskje Sverige unntatt.

I hvilken grad den jødiske innflytelse har behersket vårt land og ført vårt folk i ulykken — og i hvilken grad jødene hadde underbygget sin maktstilling over hele verden, takket være den ting at de hadde gjort seg til herrer over g u l l e t og blitt rike på kriger, revolusjoner og annen menneskelig ulykke, forteller denne boken om.

Boken er en omarbeidet og aktualisert utgave av «Jødespørsmålet og dets løsning» som ble utgitt under pseudonymet

Irene Sverd i 1938. Når boken dengang utkom under et annet navn, var det i håp om at den kanskje derved lettere kunne finne veien til folk også utenfor Nasjonal Samlings rekke, hvortil jo mitt navn var sterkt knyttet.

I dag forstår sikkert størsteparten av det norske folk at jødeproblemet er et problem som angår hele verden, også oss, og som de derfor i sin egen interesse vil ha utbytte av å kjenne.

Som kildeskrift i denne bok er foruten de i teksten angitte brukt «Handbuch der Judenfrage» av Th. Fritsch, Antisemitismus der Welt av Kørber og Pugel, forskjellig materiale fra Institut zum Studium der Judenfrage i Berlin, samt en del amerikansk materiale fra den kjente forsker Edmonson i New York.

Uten å forstå jødeproblemet vil man ikke forstå årsaken til og hensikten med den krig som de to store finansdemokratier England og Frankrike erklærte Tyskland 3. september 1939.

Jødeproblemet er nøkelen til verdenshistorien.

HALLDIS NEEGÅRD ØSTBYE

I. Innledning

Jødeproblemet er et universielt problem
og angår således også Norge.

Det har vært en meget alminnelig oppfatning at jødeproblemet er noe som ikke angår oss her i Norge. En slik oppfatning tyder imidlertid på at vedkommende ikke har satt seg inn i hva jødeproblemet er.

I virkeligheten er jødeproblemet universelt og angår alle verdens folk, således også Norge.

Blant annet

— fordi det er jødene som står bak den kommunistiske verdenssammensvergelse som med titusener av organisasjoner og agenter i alle land truet med å oversvømme hele Europa — da Tyskland i 1933 stoppet dens videre framrykning i Vest-Europa;

— fordi jødene har forstått å samle det meste av verdens gull på sine hender, og hele verden derigjennom kom i avhengighetsforhold til den jødiske finansmakt;

— fordi det naturnødvendig må oppstå konflikter i et hvert land hvor det kommer inn et fremmed folk som ikke lar seg assimilere, dvs. gå opp i landets egen befolkning, men som har sin egen moral, sine egne særpregede skikker, sin egen religion og sine egne rettsbegreper — til og med en livsoppfatning som er i strid med alle siviliserte staters begreper om rett og moral;

— fordi denne krig er jødenes krig. Det er ikke, som enkelte

synes å tro, et alminnelig stormaktsoppgjør, men Europas frigjøringskamp fra den internasjonale jødedom og dens mange mektige hjelpeorganisasjoner.

*

Hele historien viser en ubrutt kjede av konflikter mellom jøder og ikke-jøder i nesten alle land. Anti-semitismen er ikke noe som har oppstått i de senere år.

Jødene er ingen rase. Biologisk sett står de i en særklasse. Først gjenstand for en sterk oppblanding med forskjellige folkeslag — orientalske, forasiatiske og vestiske; de er oppblandet med hamitter og negre, og de har også et svakt nordisk islett. Denne bastardiseringsprosess ble imidlertid stanset av profeten *Esra* omkring 500 år f. Kr.

Han satte de strengeste bestemmelser mot raseblanding og forlangte til og med at de jøder som hadde tatt fremmede hustruer til ekte skulle skille seg av med disse, og også med de barn de hadde i blandingssekteskapene.

Fra denne tid regner man med den egentlige jødiske nasjons oppståen. Jødene har deretter levd isolert gjennom så lang tid at man taler om en jødisk type, kanskje to eller tre typer. Det mest korrekte biologisk sett mener man er å karakterisere jødene som en bastardtype, som på grunn av isolering og innavl har fått et nokså ensartet preg.

Bastard-egenskapene har festnet seg.

*

Hemmeligheten ved jødernes styrke er deres *samhold*. Gjennom hele historiens brokete utvikling, gjennom alle skjebnens tilskikkelser har de anerkjent *blodets bånd*, og til og med forankret dette prinsipp i sin religion. Siden landflyktigheten er det holdt ubrytelig sammen av sin strengt lovmessige religion og illusjonen om det «utvalgte» folk.

Talmud er jødernes alfa og omega.

Det blir imidlertid ofte fremholdt at *Talmud* er et gammeltestamentlig skrift som ingen tar særlig alvorlig i dag. Intet er mer feilaktig enn det. Følgende uttalelser viser dette. Den jødiske lege David Abrahamsen skriver således i sin bok «Jeg er jøde» (utkommet i Oslo 1935):

«Alt det som et annet folk eier i kraft av dets utvikling på egen grunn, er hos jødene samlet i *Talmud*. Den er resultatet av 2000 års menneskelig tenkning, livserfaring og drømmer. — I *Talmud* er det alltid mulig å finne en forklaring på en vanskelighet, og mellom dets gulnede blade har det alltid skjult seg en anvisning på hva Gud Herren mente at hans folk Israel burde velge akkurat i den foreliggende situasjon.»

Dr. Abrahamsen er medlem av Det Mosaiske Troessamfund i Oslo.

Senator dr. Mayer Ebner skrev i «*Ostjüdische Zeitung*», Bukovina 14. juli 1929:

«For alle jøder uten unntagelse er Thoraen, *Talmud* og deres systematiske bearbeidelse: *Schulchan Aruch* — den anerkjente kilde for det religiøse liv.»

Overrettssakfører, dr. Moses Friedieger skriver i «*Lærebok i den jødiske religion*» (utkommet våren 1937) at ennå den dag i dag betraktes *Talmud* som grunnleggende for den jødiske religiøse oppfatning.

Jøde-emansipasjonen.

Vi vet at jødene i tiden før den franske revolusjon var henvist til de såkalte *ghettoer*. Egne jødekvartaler omgitt av solide murer. Opprinnelsen til disse var at jødene — etter hvert som de beriket seg og erobret makt — pådro seg befolkningens hat og forfølgelse. Til slutt måtte jødene be om beskyttelse hos landets herskere mot befolkningens raseri. Så fikk de sine egne bydeler, omgitt av høye murer med solide porter som stengtes om aftenen.

Det var således på jødernes eget ønske at ghettoene ble opprettet. Senere, da de ville ha dem avskaffet igjen, er det blitt framstilt som om jødene var *tvunget* inn i ghettoen.

I ghettoens tid levde jøder og vertsfolk side om side under streng adskillelse. Jødene hadde liten eller ingen chance til å skaffe seg makten over sitt vertsfolk. Ellers kunne de leve fritt og uforstyrret og hadde til og med privilegier foran landets egen befolkning.

De forstod imidlertid selv etter hvert at hvis de ville erobre verdensmakten måtte de ut av ghettoene. Og så begynte agitasjonen om ghettosystemet som «uverdigg for kulturnasjoner», om menneskerettigheter, humanisme og alle de betagende ord som fulgte i den franske revolusjons kjølvann.

Med revolusjonens fengende slagord: *Frihet — likhet — brorskap* falt også murene omkring ghettoen. Jødene tok opphold blant den øvrige befolkning og fikk etter hvert like rettigheter. Intet folk i verden har profitert slik av dette falske slagord som jødene, og deres makterobring i den tid som er forløpet siden da, har vært kolossal.

*

I Amerika førte Benjamin Franklin sin forgjeves kamp mot jøders innvandring. I en stor tale i den amerikanske kongress i 1787 uttalte han blant annet:

«... De forente stater har en større fiende å motarbeide enn den som skjuler seg i den romerske kirke...»

Gentlemen! Denne større fare er jødene.

I et hvert land hvor jøder har slått seg ned i større antall har de alltid senket det moralske nivå, de har innført sin handelsånd. De har avsondret seg og aldri latt seg assimilere, De har forhånet den kristne religion som denne nasjon bygger på, og ved motstand mot dens forskrifter søkt å undergrave den. De har opprettet en stat i staten.

Har man imidlertid motarbeidet dem noe sted, har de satt alt inn på å ødelegge dette land finansielt, slik som tilfelle er med Portugal og Spania.

I mer enn 1700 år har jødene begrått sin sørgelige skjebne fordi de ble fordrevet fra sitt hjemland som de foretrekker å kalle Palestina

Gentlemen! Jeg forsikrer at hvis kulturverdenen i dag ville gi dem Palestina tilbake som deres eiendom, da ville de straks finne en tvingende grunn for ikke å vende tilbake dit. Og hvorfor? Fordi de er vampyrer, og fordi vampyrer ikke kan leve på vampyrer. De kan ikke eksistere alene, de må

vegetere på nakken av de kristne og andre folk som ikke er av deres rase. Hvis dette folk i det foreliggende forfatningsutkast for De forente stater ikke blir utelukket fra vårt land, da vil de i løpet av mindre enn 200 år strømme inn i slike mengder at de behersker og sluker landet.

Jeg advarer dere, gentlemen!

Hvis vi ikke for alltid utelukker jødene, da vil deres barns barn forbanne dere i deres graver!

Jødene, mine herrer, er asiater. La dem være født hvor som helst, og la dem være aldri så mange generasjoner borte fra Asia — de vil aldri bli annerledes. Selv om de lever ti generasjoner blant amerikanerne, så vil de ikke bli amerikanere. En leopard kan ikke vaske sine flekker av. Jødene er asiater, de betyr en trusel mot dette land når man tillater dem å komme inn...»

Ektheten av dette dokument har vært bestridt, men viser ikke utviklingen at det nettopp er gått slik som denne advarsel forutsa?

«... i løpet av mindre enn 200 år vil de strømme inn i slike mengder at de behersker og sluker landet,» heter det.

Er det ikke nettopp dette som er skjedd? U. S. A. hadde i 1800 ca. 4000 jøder, i 1850 ca. 50 000, i dag mellom fire og fem millioner! I New York alene over to millioner — hver fjerde newyorker er jøde. 46 prosent av U.S.A.s jøder bor i New York.

62 prosent av Amerikas jord tilhører jødene (til tross for at disse selv ikke er jorddyrkere).

87 prosent av tungindustrien.

90 prosent av eksporthandelen.

97 prosent av forlagsvirksomheten.

98 prosent av konfeksjonsindustrien.

99 prosent av kringkastingen.

100 prosent i film og teater.

Jødeparagrafen i Norges grunnlov.

Vedtagelsen av jødeparagrafen i Grunnloven gikk ikke for seg uten enkelte innvendinger. De fleste var enige om å holde oss jødene fra livet, men det trakk ut med vedtagelsen. Da avgjorde en høyreist bonde, Teis Lundegaard, debatten ved å reise seg og rope: «Stå opp alle som ingen jøder vil ha!» Og som ved et elektrisk støt reiste alle seg. Loven var vedtatt og landet reddet for denne gang.

Men det var noen som ikke slo seg til ro med dette. Ikke 40 år etter kom spørsmålet opp på nytt. De få som forstod betydningen av denne bestemmelse for vårt land, kjempet en hard, men forgjeves kamp for å holde jødene borte fra Norge.

I forbindelse med opphevelse av denne paragraf i vår grunnlov i 1851, uttalte statholder Severin Løvenskiold, som selv var av jødisk ætt (opprinnelig Leopoldus) og således skulle ha særlig forutsetning for å kjenne jødene:

«Jeg anså ikke dengang (1814) innlemmelse av det fremmede jødiske element i vårt folk, i vår stat, som gavnlige, men tvert imot fra flere synspunkter betraktet, utilrådelig. Denne min anskuelse er ikke alene uforandret, men den er bestyrket under de senere 37 års mangehånde europeiske begivenheter, hvori meg vitterlig jøder, især jødernes penger, har utøvet en vesentlig innflytelse.»

Men Wergelands sikkert velmente agitasjon og den falske humanisme seiret over fornuften og hensynet til vårt eget folks ve og vel. Selv om vi ikke kan peke på en slik invasjon som i U. S. A., er det ingen som helst tvil om at denne forandring i vår grunnlov har hatt ytterst skadelige følger for vårt folk og er en vesentlig årsak til den skjebnesvangre svekkelse av folkekarakteren.

*

Jødene er selv på det rene med sin særpregede mentalitet, at de aldri kan bli hverken tyskere, nordmenn, franskmenn eller kinesere. Det er bare ikke-jøder (gojim) som lar seg innbille dette.

En berømt «tysker», jøden Walther Rathenau, gir uttrykk for dette i en uttalelse i 1897:

«Selsomme visjon! I midten av det tyske rike en avsondret, fremmedartet menneskestamme, strålende og iøynefallende antrukket, med lidenskapelige geberder. På tysk jord en asiatisk horde. I streng samhörighet seg imellom, men sterkt avsondret fra andre. Slik lever de (jødene) i en halvveis frivillig, usynlig ghetto, en fremmed organisme, ikke et levende ledd i folket.»

Den berømte engelske jøde, sir Alfred Mond (Lord Mitchel) fremholder det samme:

«En japaner som er født i Tyskland blir derfor ikke noen tysker. En jøde som er født i Tyskland, blir like lite noen tysker. Det er et spørsmål om blod og rase.»

*

Resultatet av jøde-emansipasjonen har vi sett mange foruroligende eksempler på i de fleste siviliserte land. Polen, Tsjekkoslovakiet, Ungarn, Romania, Frankrike var helt behersket av jøder. Tyskland var fullstendig i deres vold. Østerrike likeså. Og de fleste andre europeiske land mer eller mindre i deres makt.

Polen hadde tre og en halv million hel-jøder og like mange halv-jøder. Av landets 330 000 forretninger var de 300 000 på jødiske hender. 80 prosent av landets jurister var jøder, 60 prosent av legene. I Varsjava var hver tredje innbygger jøde.

Av Romanias 103 brennerier var de 100 på jødiske hender. 81,5 prosent av forsikringsvesenet, 68 prosent av den kjemiske industri, 63 prosent av tekstilindustrien.

I Frankrike dominerte de store jødiske handelshus, som Rot-

schild, Dreyfus, Cremieux m. fl. Alene Rotschild-firmaets formue var anslått til 10 milliarder gullfr. Forkortelsen R. F. for republikkens navn var i den alminnelige sjargong ikke lenger *Republique Francaise*, men *Rotschild Freres*.

Rotschild-dynastiet omklamrer jordkloden.

Rotschildfamilien grunnla sin formue med en falskmelding i London etter slaget ved Waterloo. Rotschilds budbringer satte i omlop ryktet om at englenderne hadde tapt slaget, med den følge at engelske verdipapirer sank katastrofalt. Rotschild kjøpte alt han kunne komme over. Neste dag innløp meldingen om Englands seier og Napoleons nederlag. Verdipapirene fløy i været, og hr. Rotschild sopte inn formuer. Med hjelp av de i løpet av et døgn tjente millioner, grunnla Rotschildfamilien sin dominerende maktstilling i Europa.

Inntil jødeinvasjonen begynte for alvor i 1938, regnet man med ca. 1500 trosjøder i Norge. I alminnelighet tilsvarete antallet av trosjøder antallet av dømte jøder. Tallet skulle da for Norges vedkommende være omkring 3000 før den store flyktningstrøm begynte, men dette tall er sannsynligvis altfor lavt.

Men dette lave tall var sikkert årsaken til den feilaktige oppfatning at vi ikke hadde noe jødeproblem i Norge.

Til å erobre *nøkkelstillinger*, som jødene er mestre i, trenges ikke så mange. I Tyskland så vi for eksempel hvordan jøden *Bath* skaffet seg stilling nettopp i det departement som avgjorde innreisetillatelsen for utlendinger og innvilgelse av tysk borgerskap. Derigjennom ble veien åpnet for den veldige invasjon, særlig av østjøder, som fant sted like etter Verdenskrigen.

Vi så det samme hos oss, hvor til og med rent kriminelle elementer slapp inn og fikk oppholdstillatelse på ubegrenset tid, tross de alvorligste advarsler.

Jødene i Tyskland utgjorde ikke stort mer enn 1 prosent av befolkningen, men erobret overalt de ledende stillinger i handel, rettsvesen, kunst og videnskap. I Sovjetunionen det samme: 1,7 prosent i befolkningen, 80—90—100 prosent i statens styre.

*

Enhver statsdannelse og enhver kultur som har sin rot i og vokser opp av et selvstendig folks egen jord, har alltid vært truet av jødedommen. Den er — bevisst eller ubevisst — en fiende av et hvert nasjonalt og stedbunnet folkefellesskap, og framfor alt har de alltid vært fiender av det nordiske livsprinsipp, som er vårt folks livsgrunnlag.

Jødene er gjennom sin rotløse tilværelse og merkelige mentalitet predestinert for alle bevegelser av anti-nasjonal og internasjonal karakter.

*

Å erkjenne disse kjensgjerninger og ta konsekvensen av dem, vil før eller senere et hvert folk bli nødt til, så fremt det vil bevare sin nasjonale kultur og selvstendighet.

Et hvert frihetselskende folk må være herre i sitt eget hus.

II. Jødene i nærings- og kulturlivet

Handel og storfinans

«De midt iblant oss boende palestiner har ved sin ågermentalitet etter eksilet også hva den store masse angår fått ord på seg som bedragere. Det synes fremmed å tenke seg en hel nasjon som bedragere. Men likeså vanskelig er det å tenke seg en hel nasjon av handelsfolk som for størstepartens vedkommende er bundet sammen av en overtro, anerkjent av den stat hvori de lever. Det er folk som ikke søker noen borgerlig ære, men gir avkall på denne for de fordeler han oppnår ved å overliste det folk han finner gjestfrihet hos.»

Immanuel Kant.

Jødene står i et ganske annet forhold til pengene enn andre. Overalt hvor jødene kommer inn finner de straks veien til finans-kretser. (I Tyskland var f. eks. 59 prosent av jødene beskjeftiget i handel og omsetning. I landbruket 1.7 prosent. Av tyskere henholdsvis 17 og 30 prosent). Praktisk talt over hele verden hadde jødene penge- og kreditvesenet i sin hånd og øvet en avgjørende innflytelse på renten. De har et hemmelig etterretningsvesen som om-spenner hele jordkloden.

Penger, kapital, eiendomsform, gullstandard, sirkulasjonsmetoder og alt dertil hørende har fått sitt nåværende preg av jødedommen. I synagogene har vi forløperen for vår tids børser. Jødene har gjort jakten etter mammon til det herskende moment i næringslivet.

Aksjen er det bekvemmeste middel til å skaffe seg fortjeneste uten arbeid. Og for de innviede gis det mange muligheter for spekulasjon ved å influere på kursene ved falske meldinger og forskjellige rykter. De som blir plyndret på de såkalte «sorte» børsdager er ikke jødene. Professor *Ruhland*, den store tyske nasjonal-økonom, anslår de europeiske spareres tap på amerikanske jernbaner alene til 21 milliarder. Det er nesten uten unntagelse jøder som setter de store spekulasjonsforetagender i scene.

Professor *Ruhland* beregnet også allerede i 1906 det tyske folks årlige tributt til bankenes og børsenes rente-, agio-, gründer- og spekulasjonsfortjeneste til 9 milliarder mark.

Brorparten av krigsfortjenesten er alltid gått i de jødiske spekulanter lommer. Den jødiske finansteoretiker *Neckarsulmer* nevner en hel rekke jødiske bankhus som ble til storbanker under den tyske inflasjon. Således bankhuset *Warburg* i Hamburg, et av Tysklands største.

«Ned med kapitalen» står det på arbeiderledernes banner. Men den jødiske kapitalist minner om at hans navn er «hellig».

Spørsmålet er ikke først og fremst hvor stor del av verdenskapitalen er på jødiske hender. Hovedsaken er at den samlede bankformue i virkeligheten har vært behersket av den jødiske storfinans.

Det samme gjelder børsene. At børsene i innviede kretser ble betraktet som et jødisk anliggende synes tydelig å framgå av den kjensgjerning at f. eks. Berlins fondsbørs hadde en bestemmelse om at

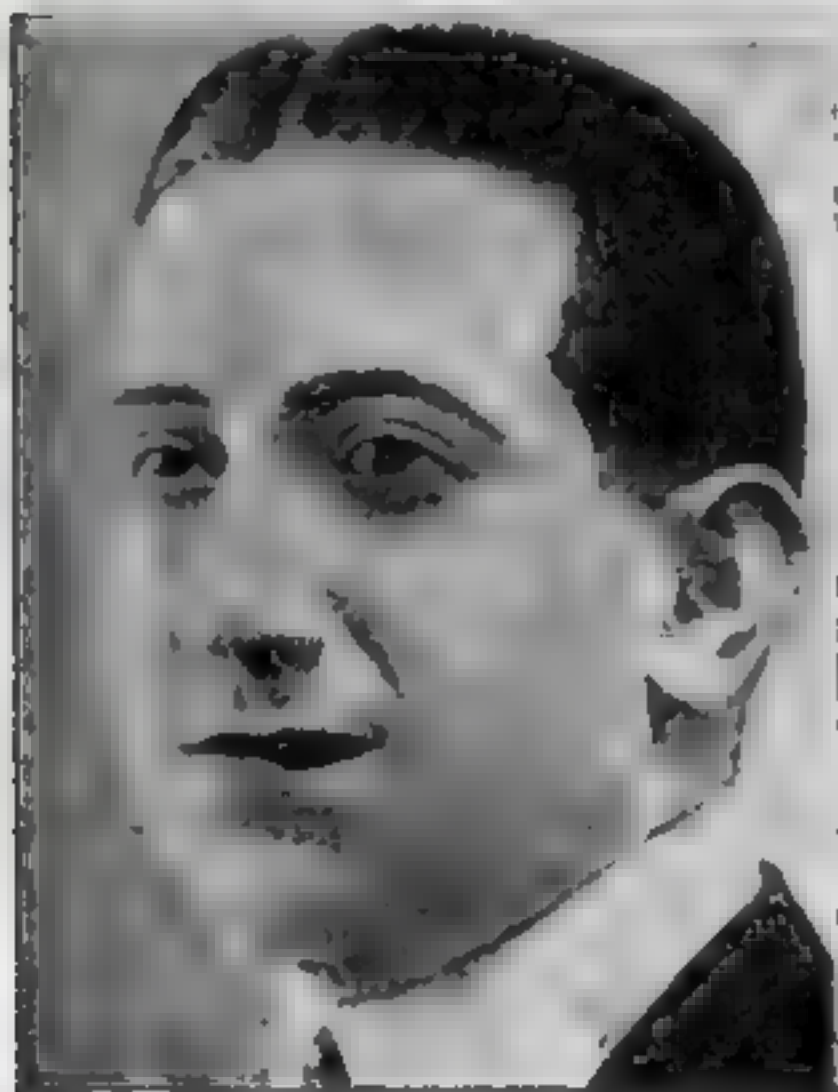
det ikke måtte være børssamlinger på spesielle jødiske festdager. På Berliner-børsen var *samtlig*e direktører jøder. Av 147 direksjonsmedlemmer var 116 jøder — 80 prosent.

De metoder som de store *varehus* er basert på er utpreget jødiske. Og de er eller var nesten uten unntagelse på jødiske hender. De samler mest mulig kapital og mest mulig virksomhet på *en* hånd. De utkonkurrerer de selvstendige småhandlende og proletariserer middelstanden, som andre trustdannelser.

Jødene og de store finansskandaler.

Man har hørt om *franske*, om *belgiske*, om *danske*, om *tyske* finansskandaler o. s. v., men aldri om *jødiske*, til tross for at en rekke av verdens største bedragerske finanssammenbrudd skyldes jøder.

Tysklands fire største finansskandaler skyldes jødene *Sklarz*, *Barmat*, *Kutisker* og *Sklarek*.

Staviaky, jødisk svindler og høygradsbroder.

Brødrene Barmat eiet 10 tyske banker og et stort antall industriforetagender. Ved krakket flyktet de til utlandet etter å ha bedratt det tyske folk for 60—70 millioner mark. Senere har de blant

annet operert i Belgia og kompromitterte statsminister van Zeland i 1937. Brødrene Kutisker, som var innvandrede østjøder, svindlet bort 14 millioner gullmark. I Sklarek-skandalen var en rekke kommunistiske og sosialdemokratiske embetsmenn implisert.

Frankrikes fem store finansskandaler i 1934 skyltes jødene *Stavisky*, *Alexandre Levy*, *Goldenberg-Levy* og bilkongen *Citroén*. Storsvindlersken Martha *Hanau* var jødinne.

Den i slutten av 1938 avslørte storsvindler i Paris, *Bernard Nathan* (Pathé-Nathan) — filmmagnaten — var jøde og nød høy politisk proteksjon. Bedrageriene ble foreløpig anslått til 700 millioner franc.

Danmarks største finansskandaler skyltes jødene etatsråd *Glückstadt*, politikerene *Alberti* og *Max Ballin*.

De største børssammenbrudd verden kjener: krakket i Wall Street i 1921—22 og i 1929 skyltes først og fremst «Jødedommens fyrste», *Bernard Baruch*, ansett som U. S. A.s mektigste jøde og finansiell rådgiver for alle U. S. A.s presidenter siden Tafts tid.

En av de største finanskrakk i Sverige skyltes jøden og mange-millionæren *Olof Aschberg* (f. Obadja Asch).

Østerrikes berømte storsvindler *Castiglioni* var rabbinersønn fra Triest.

*

Man må være klar over at jødespørsmålet i første rekke er et spørsmål om nasjonalitet og rase.

Men jødespørsmålet er blitt ytterligere komplisert ved at jødene gjennom sine egenartede evner til å tjene penger er kommet i besittelse av det meste av verdens gull.

Når som allerede nevnt bare ett enkelt firma som brødrene *Rotschild* i Frankrike kunne ha en antatt formue på 10 milliarder — *ti tusen millioner* — gullfranc, eiet eller kontrollerte samtlige franske jernbaner og en rekke store industriforetagender,

— at huset *Dreyfus* hadde en formue på 2 milliarder — *to tusen millioner* franc — med kontroll over hele den franske kornhandel hvortil hørte et nett av filialer over hele verden, var eier av en av Frankrikes største banker samt den store Paris-avis «*L'Intransigeant*» med meget mere,

— at den jødiske finansmagnat *Horace Finaly* foruten å være bankdirektør, var hovedaksjonær i Agence Havas og derigjennom

kontrollerte 200 provinsaviser, fire ledende Paris-aviser, med store interesser i «Le Journal», «Petit Journal» og den konservative «L'Ami de peuple» og den radikale «L'Oevre»,

— så begynner man å ane hva det betyr for et land å komme i den jødiske finanskapitals gylne klo.

Når vi da samtidig vet at den mektige finanskapital bak kulissene opererer sammen med verdenskommunismen og de mektige internasjonale frimurerorganisasjoner, så kan man begynne å danne seg et begrep om jødeproblemets betydning.

Hele verdens framtid avhenger i virkeligheten av at de forskjellige land formår å frigjøre seg fra denne overstatlige og ulykkebringende makt.

Rotschild-dynastiet i Wien, Frankfurt, London, Paris, Neapel

Pressen

«Vi kan spare oss å lage bankerotter eller å gi statslån. Så lenge ikke verdenspressen er på våre hender, så vi kan bedra og forvirre verdens folk, blir vårt herredømme bare hjernespinns.»

Den italiensk-engelske jøde Montefiore ga i forrige århundre sine stammefrender ovenstående formaninger.

Hans råd ble ikke gitt forgjeves.

I 1925 kunne hans stammefrende G. Bernhard skrive i «Vossische Zeitung» nr. 244:

«Hvem spør i det hele tatt om den offentlige mening har rett eller ikke? Den er der, den slår igjennom, den skapes av et par trådtrekere, som med mengder av gull har skaffet seg et omfattende presseapparat i de forskjellige land, gjennom hvis talerør de neppe hørbart forkynner hva de alltid tilstreber.

At jøden behersket verdenspressen og dermed verdensopinionen, fremgår blant annet også av den kjensgjerning at den offentlige mening, slik som den forkynnes over hele verden og fremdeles forkynnes i de såkalte demokratiske land og i de underjordiske kringkastere, bevisst eller ubevisst, går i verdensjødedommens favør.

Er det ikke også forbausende hvilken taushet der alltid har hersket omkring jødeproblemets? Hvorfor tiet den norske presse om dette viktige problem — som etter at flyktningestrømmen begynte for alvor i 1938 — var blitt ytterst aktuelt også i vårt land — om det ikke også i den norske presse var en usynlig jødisk censur?

Hvem andre hadde interesse av at disse spørsmål blev tiet ihjel enn jødene? De vet nemlig at opplysning er det eneste som kan bryte deres makt.

Derfor sattes hele det jødiske kamp-apparat i aktivitet for f. eks. å få stanset og forbudt et opplysningskrift som Henry Fords bok om jødene, «The international Jew». At deres makt er stor, fremgår også av den kjensgjerning at den mektige mangemillionær måtte kapitulere og finne seg i at salget av boken ble stanset — for ikke å få sin store bedrift ødelagt.

I januar 1938 ble ved en sammenkomst av jødiske finansfolk i Sveits dannet et kampfond på 500 000 000 pund (ti tusen millioner kroner) for å drive økonomisk press og boikott overfor

de stater som har befridd seg for det internasjonale jøde- og finansvelde, — og for å skape en verdensopinion mot Tyskland og nasjonalsosialismen.

Alle de som blindt lar seg lede av et oppkonstruert hat til den nyordning som arbeider seg fram i verden — og som betyr frigjørelse fra den anonyme jødemakt — er i virkeligheten ofre for jødernes propaganda.

*

Et illustrerende eksempel på den jødiske presseccensur så man under Lady Astors besøk i Amerika sommeren 1937. Lady Astor der som kjent er britisk parlamentsmedlem, ga før sin avreise fra Amerika en pressemottagelse. Det viste seg etterpå at hennes uttalelser ble fortiet av de amerikanske storaviser og bare kort gjengitt i noen få blad. Grunnen til denne merkelige foreteelse var ganske enkelt at Lady Astor hadde advart mot *de amerikanske jøders boikottaksjoner mot Tyskland*, og uttalt sin forferdelse over den antityske propaganda som hun karakteriserte som en direkte fare for freden.

Hun spurte også hvorfor man alltid jamret over det angivelige skrekkelde i Tyskland, mens man ikke talte om tilstanden i Russland og Spania. Lady Astor uttalte også at *kommunismen vil europeisk krig, for den kan bare profitere av krigen. Den anti-tyske propaganda tjener bolsjevismen.*

(Lady Astor og mange med henne er formodentlig ikke klar over at gåtens løsning ligger i den kjensgjerning at jødernes makt var brutt i Tyskland, mens jødene fremdeles hersket i Sovjetunionen.)

Eksemplet viser imidlertid klart hvor effektiv den jødiske presseccensur alltid har vært.

*

Jødene erobret seg etterhvert en dominerende stilling i en rekke land. Tydeligst så man det kanskje i Tyskland før 1933.

Jødene behersket hele pressen. Ikke bare storfinansens, de konservative og liberale partiers aviser, men også den sosialdemokratiske og kommunistiske presse.

Tysklands største og eldste jødeavis var «Frankfurter Zeitung» som utkom i handelsjødedommens høyborg Frankfurt a. M. Øst-jøden Rudolf Mosse startet «Berliner Tageblatt» like etter den fransk-tyske krig. I en rundskrivelse til jødene herom, ble det fremholdt at denne avis skulle *tjene jødedommens interesser*. På det jødiske Mosse-forlag utkom også «Berliner Morgenzeitung» (opplag 78 000), «Berliner Volkzeitung» (420 000), «8-Uhr Abendblatt» (170 000) samt en rekke familiejournaler, ukeblad m. m.

Det jødiske forlag Ullstein — Tysklands største — drev sine opplag enormt i været ved typiske demoraliserende varehusmetoder og en skruppelløs sensasjonsjournalistikk.

I 1932 utga kjempeforlaget enogtyve aviser og tidsskrifter, deriblant «Berliner Morgenpost» (opplag 573 000), «Vossische Zeitung» (80 000), «Berliner Allgemeine Zeitung» (50 000), «B. Z. am Mittag» (160 000), «Tempo» med oppnavnet «Jüdische Hast» (125 000), «Berliner Montagspost» (171 000), «Die grüne Post» (920 000), «Berliner Illustrierte Zeitung» (1 750 000!).

Det gir et lite inntrykk av jødernes innflytelse i pressen når de innenfor bare ett forlag kunne øve et slikt trykk på den offentlige mening, i dette tilfelle fortrinsvis den «borgerlige» mening.

Samme makt hadde de også over «proletariatet» gjennom den kommunistiske og sosialdemokratiske presse med «Die rote Fahne» og «Vorwärts» i spissen. Sistnevnte avis hadde 15 jøder i sin redaksjon allerede før krigen, deriblant de kommunistiske opprørsledere Kurt Eisner, Rudolf Hilferding og Rosa Luxemburg. Dertil kommer at også den katolske presse var pro-jødisk, hvilket har sittet lenge i.

Utenfor Tyskland har den jødiske innflytelse vært særlig iøynefallende i de år som er gått siden jødernes makt ble brutt der i 1933. Et ramaskrik gikk således gjennom den jødiske presse fra jødefinansens og revolusjonsjødernes aksjonssentra da de tyske beskyttelseslover mot jødene ble vedtatt.

I dette hevnskrik og i slike avmektige forsøk på igjen å få fotfeste i det tidligere Eldorado, blandet seg så hele verdenspressen og deltok hele verdensopinionen.

Den syndflod av løgn og bakvaskelse, forvrengning og tilsiktede misforståelser — den bølge av fanatisk hat mot det nye Tysk-

land som i disse år er skyldt henover det fra alle verdens kanter. *er et resultat av jødisk propaganda.* For så vidt et imponerende resultat, om ikke akkurat smigrende for fornuften og de nasjonale instinkter hos ikke-jødene.

Alle disse ondsinnete skildringer som har lite å gjøre med de virkelige forhold i landet, de har som opphav én kilde. De kommer fra «disse par trådtrekkere som med mengder av gull har skaffet seg et omfattende presseapparat i de forskjellige land», som stammefrende Cohn uttrykker det. Enten de nå sitter i London, New York, Moskva, Jerusalem eller andre metropoler.

*

Ikke mindre mektig enn jødepressen var i det sosialdemokratiske Tyskland, var den i *Folkefrontens Frankrike*. Hovedparten av Frankrikes 3000 aviser var i hendene på de store jødehus Rothschild, Dreyfus, Bauer, Lazard (Lasarus), Cremieux, Finaly m. fl. Sensasjonsavisen «Le Matin» ble overtatt av jøden Bunau-Varilla i 1887 (opplag 750 000). «L'Ami de Peuple», stiftet av anti-kommunisten, anti-semiten og anti-frimureren Coty, kom under jødisk ledelse — oppslukt av Finaly-konsernet, der som hovedaksjonær i Agence Havas kontrollerte to hundre provinsaviser og en rekke ledende Paris-aviser. «L'Intransigeant» er også stiftet av en anti-semit, Henri Rochefort, men senere oppslukt av Dreyfus-konsernet.

Jødiske redaktører satt i en rekke av de ledende aviser som «L'Echo de Paris», «La Liberté» og andre. Hovedaksjonær i «Editions de France» var jøden Weinstein. Kommunistavisen «L'Humanité» ble i sin tid stiftet av 12 jødiske banker. Det viser tydelig nok sammenhengen mellom storkapitalen og kommunismen, på samme måte som bolsjevikrevolusjonen i 1917 ble finansiert av jødefinansen i Amerika.

I *Romania* var av 6520 journalister 5105 jøder (80 prosent). Den *ungarske* presse var helt forjødnet, den *østerrikske* likeså.

THE BRITONS

Can a Jew be an Englishman?

**Jewry says he cannot,
and Jewry is right.**

Read what the Jewish World for Sept 22nd 1915 pag 11 says
"An Englishman is not determined by the place in which a person is born but by the people from which his person springs. An Englishman is one who is called a child of England and whose parents are persons of English nationality on the strength of being born in his country and the same criteria must be applicable to the Jew."

ENGLISHMEN! CAN A JEW REPRESENT

YOU OR YOUR NATIONALITY?

A fact generally overlooked is that the
"race" of a Jew is of Asiatic Origin

IF YOU WANT TO BE REPRESENTED BY
ONE OF YOUR OWN RACE THIS ONLY FOR
**PARLIAMENTARY CANDIDATES OF
NATIVE BRITISH BLOOD**

Anti-jødisk opplysningsvirksomhet i England

Kan en jøde være engelskmann?

Jødene sier nei. Og jødene har rett. Et faktum som er alminnelig oversett er at jødene er av asiatisk opprinnelse, står det bl. a. på plakaten.

Hvor mange jøder er det i England?
Hva er bolsjevisme? Spør jødene!
Hvem kontrollerer sølvet? Familien Samuels.
Hvem kontrollerer Englands finanser? Jødene.
Bolsjevisme er judaisme.

Den jødiske innflytelse i den engelske presse har tiltatt påfallende de siste år. Her nevnes en del eksempler:

Daily Express. Presidenten i representantskapet for denne store avis — som har et opplag på 2½ million daglig — er jøden *Ralph Blumenfeld*.

Daily Herald, Arbeiderpartiets offisielle avis, tilhører et presseforetagende hvis leder er den berømte engelske aviskonge Lord *Southwood*, f. J. Salter *Elias*. Adlet i 1937. Hovedaksjonær i samme selskap er den jødiske mangemillionær *John Ellermann*, av en hamburgsk jødeslekt. I samme selskap sitter også *Abraham Abrahams*.

Daily Mail ble for vel et år siden overtatt av Mr. Edens nære venn Israel Moses Sieff, en kjent størrelse i den internasjonale finansverden og en fremtredende eksponent for den internasjonale jødedom.

Daily Telegraph er formelt i hendene på en engelsk lord (Camrose) som har ekteskapelige forbindelser med Rotschild-familien, men den egentlige eier er Lord Burnham, jøde, født Levy-Lawson.

News Chronicle. En stor del av aksjene gikk for ikke så lenge siden over til et annet selskap (*Daily News Ltd.*) som dirigeres av jøden Binder.

Daily Mirror tilhører jøden John Ellermann og Israel Moses Sieff.

I U. S. A. er det om mulig enda verre. På få unntagelser nær er pressen under kontroll av jødedommen. Her skal nevnes noen få eksempler:

New York Post tilhører jøden Georg Baker.

Washington Post jøden Eugen Meyer.

Philadelphia Inquirer, Moses Anneberg.

New York Times (også kalt Jew York Times), U. S. A.s ledende avis, eies av jøden Julius Ochs Adler. Den har en rekke jødiske korrespondenter rundt om i verden, særlig i brennpunktene av de store begivenheter, således i Egypt jøden Joseph Levy, i Grekenland under krigen på Balkan jøden Sulzberger, osv.

I vårt naboland Sverige har det store jødiske forlag Bonnier helt dominert markedet. Mangemillionæren Bonnier solgte imidlertid i tide og kom seg over til Amerika like før krigen. Bonniers forlag har også hatt større innflytelse i Norge enn de fleste var oppmerksom på.

Praktisk talt hele den norske presse var pro-jødisk (jødevennlig).

De utenrikspolitiske begivenheter gikk inn i de norske aviser gjennom de store jødiske telegrambyråer.

Landets største borgerlige parti — med landets største avis —

hadde i årevis en jøde som parlamentarisk fører, hr. Hambro, der som redaktør i Morgenbladet, som redaktør i det utenrikspolitiske tidsskrift *Le Nord*, som formann i Norsk Telegrambyrå — og gjennom hele sin livlige skribentvirksomhet hadde en avgjørende innflytelse i norsk presse.

Landets største parti — Arbeiderpartiet — gikk i partiets største avis inn for en invasjon av 5000 jøder, og gjorde en omfattende propaganda for de jødiske emigranter og de jødiske idéer i hele den marxistisk-kommunistiske presse.

Samfunnspartiet drev i sin avis propaganda for jødeinvasjonen.

Venstres største avis — Dagbladet, jødernes organ i Oslo — var typisk talerør for jødementaliteten og jødernes interesser.

Praktisk talt intet som gikk jødene imot slapp inn i den norske presse. Det var en meget effektiv og usynlig jødisk censur.

En liten hendelse i Oslo i 1938 viser hvor fullstendig den norske presse var på jødedommens side.

Det var de plakatene som ble klistret opp i Oslo på jødiske forretningers vinduer i desember 1938 med oppfordringen: Kjøp ikke hos jøder, kjøp hos nordmenn!

Som ild i tørt gress gikk gjennom den borgerlige og marxistiske norske presse kravet om *strengeste straff for synderne!*

Det kan selvfølgelig være delte meninger om den slags form for antijødisk virksomhet, men man så ingen slik enstemmig fordømmelse av denne metode, f. eks. når marxistene klistret plakater på norske forretningers vinduer — satte vaktposter utenfor og truet folk om de våget å kjøpe hos dem som var kommet på Arbeiderpartiets eller Kommunistpartiets svartelister.

Da tenkte så mange: *Kanskje* denne forretning fortjener å boikottes, *kanskje* har den underbetalt sine funksjonærer, *kanskje* har de vært vrangvillige overfor den mektige fagorganisasjon, eller de tenkte som så: Dette vedkommer ikke oss. Eller de tenkte ikke.

Men når en flokk ungdom som av idealistiske grunner og av omsorg for sitt eget folk våget å pille på jødene, se da var hele den norske presse straks i harnisk, og den store masse, som ellers ikke ofret slike ting noen tanke, var opprørt.

Da var det kultur og frihet og menneskerettigheter som var i fare.

Er ikke dette et meget illustrerende eksempel på hvor flinke jødene har vært til å innbille oss at de er et «hellig» folk, et «utvalgt» folk, som ikke må røres?

Og bakom denne usynlige beskyttelse kan de så uantastet drive sitt renkespill.

■

Også en rekke av de store *telegrambyråer* er eller var enten på jødiske hender eller under jødisk kontroll.

Agence Havas ble stiftet i 1835 av herr Charles-Louis Havas, som stammet fra en sephardisk (spansk) jødefamilie. Han kjøpte firmaet «Litografi-korrespondanse» av jøden Bernstein og grunnla dermed det berømte byrå.

Hovedmedarbeider i Havas var jøden Bernhard Wolff, som i 1849 grunnla Wolffs Telegrambyrå i Berlin, samt Josaphat Beer, som lot seg døpe og forandret sitt navn til Reuter. Han grunnla i 1851 Reuters byrå i London.

Da Havas' sønn døde i 1879 gikk byrået over til aksjeselskap. Formidler og hovedaksjonær ble den jødiske baron Erlanger, som ble understøttet av de to innflytelsesrike jøder royalistenes presse-sjef baron Hirsch samt Arthur Meyer.

Fra Agence Havas mottok alle franske aviser sine meddelelser. Foruten som etterretningsbyrå drev Agence Havas også annonse-virksomhet og hadde svære annonseinntekter fra de jødiske varehus og luksusindustrien. Kontrollutvalget for Havas bestod for øvrig helt fra begynnelsen av av de jødiske familier Lafayette, Cerf og Barbier. Men Havas hadde også aksjemajoriteten i forlaget Hachette. Siden 1851 har dette firma hatt salgsmonopol på alle tidsskrifter og bøker på jernbanestasjonene og i de fleste storbyer.

Da avisene i Frankrike har et uforholdsmessig lavt abonnent-tall — en avis med et opplag på 500 000 kan f. eks. ha bare vel 20 000 faste abonnenter — dominerte Hachette fullstendig kiosk-salg, gatesalg o. l.

Reuters byrå. Grunnleggeren av det berømte byrå i London, Israel Josaphat Beer, var født i Kassel i 1816, sønn av en rabbiner. Hr. Josaphat begynte som bankfunksjonær og kom i 1844 til Berlin. Tre år senere lot han seg døpe, antok navnet Paul

Julius Reuter og begynte som aviskorrespondent. I 1851 dro han til London og startet Reuters byrå sammen med jøden dr. Engländer.

Takket være sine sensasjonsmeldinger fikk byrået innpass i hele Londonpressen, inklusive «Times». Hr. Josaphats nevø, Salinger, ble sendt til Hanover og ble leder for det offisielle pressebyrå der. I 1865 la Reuter en kabelforbindelse til Hanover og drev en systematisk anti-Bismareksk agitasjon. Israel Josaphat Beer ble adlet i 1871 og døde i 1899 som behersker av verdens nyhetstjeneste.

United Press og Associated Press i U.S.A. eies og kontrolleres av jøder.

I Norsk Telegrambyrå satt som formann i direksjonen den norske jøde C. J. Hambro samt marxisten Tranmæl.

Men de store jødiske byråer dominerte ikke bare Europa — de hadde delt verden mellom seg.

Også i det sovjet-russiske telegrambyrå Tass er det jødene som dirigerer alle meddelelser. Sjefen for Tass var Jakob S. Chavinson, sjefredaktør for den utenlandske nyhetsavdeling D. Davidovitsj Monin, for alle meldinger til utlandet Josef J. Ovadis, sjefredaktør for innenriksavdelingen Abraham Isakovitsj Isjokin — alle jøder. Listen over samtlige ledere i Tass viser det samme — bare jøder. I hele eteren bare Jakobs røst som representant for de demokratiske interesser.

*

Helt fra oldtiden av er uredde kjempere som har tatt denne ulike kamp opp, blitt truet, forfulgt og hemmet på alle måter, ikke bare av jødene selv, men også av de tusener på tusener som takket være den alminnelige begrepsforvirring, takket være en falsk toleranse, falsk humanitet og dårlig anbrakt medfølelse, er jødernes beste hjelpere i deres kamp for verdensherredømmet og deres utbytning av alle ikke-jødiske folk.

Men allerede etter knapt et års krig er jødene sjaltet ut av nesten hele den europeiske nyhetstjeneste og uskadeliggjort i det meste av den europeiske presse, selv om de takket være folks ufattelige naivitet har kunnet fortsette med å redigere den underjordiske ryktetjeneste.

Jødene sier selv om sin makt over pressen:

«... Pressen er den eneste vei til å forkynne den opphøyede jødiske tanke og den oss stadig vederfarne urett (!). Vår kamp gjelder ikke bare vårt levebrød, men også om å bevare hele vår jødiske eksistens, vår allmakt som er overgitt oss for to tusen år siden...»

Rabbiner Fischl
i «Leipziger Israelitischen Familienblatt»,
nr. 3, 1926.

*

«Våre litterære anstrengelser er i mange tilfelle et spørsmål om økonomiske anstrengelser — de anstrengelser som mellomhandlerne gjør seg — de folk som etablerer seg som Clearing Houses for idéer.

Av denne grunn er jøden så fremragende i pressen. Han har en overordentlig smidighet. Han har den evnen å kunne formidle en idé fra den ene ende av verden til den andre uten nødvendigvis å ha en dypere indre relasjon til denne tanke selv.

Vi klamrer oss til et hvert intellektuelt levebrød, som er karakteristisk for et folk som ikke føler fast grunn under føttene. Derfor er vi så ualminnelig flinke og ofte så overordentlig interessante (!) ...»

Zionisten Chaim Weizmann
(tidl. jødisk statholder i Palestina)
i «Jüdische Zeitung», 1928.

■

«For at vi kan sikre oss den offentlige mening må denne først gjøres absolutt forvirret, ved fra alle sider å høre uttalt all verdens motstridende meninger, inntil de «fremmede» forviller seg i ordnes labyrint. Da vil de forstå at den beste utvei er ikke å ha noen mening om politiske saker — saker som ikke er bestemt til å være forståelig for publikum, men som kun bør

reserveres for de styrende. Dette er den første hemmelighet.

Den annen hemmelighet som er nødvendig for at vårt styre skal ha hell med seg, er til i en slik grad å mangfoldiggjøre feil, vaner, lidenskaper og skikk og bruk i landet, at ingen lenger orker å tenke klart i det kaos som oppstår — og derfor vil menneskene ikke lenger kunne forstå hverandre.»

Zions Vises Protokoller.

Legevitenskapen

Ikke hos noen annen nasjon finner man en lignende spesialisering på få arbeidsområder som hos jødene. Det er et fenomen som må sees på bakgrunn av jødedommens spesielle planer og mål og deres særegne mentalitet. De overlater til andre folk å produsere, mens de selv overtar omsetningen, enten det gjelder idéer eller materielle ting. De har — som zionisten Weizmann sier — «clearing houses» for idéer så vel som for korn, metaller og verdipapirer.

Blant de leveveier som jødene særlig har interessert seg for ved siden av handelen og jussen er medisinen.

Og selv innenfor medisinen har jødene spesialisert seg på bestemte fag, ikke bare fordi disse gir større chance for profitt, men også fordi de gir best mulig anledning til å kunne påvirke pasientene. Det er barnesykdommer, nervesykdommer, kvinnesykdommer, hud- og kjønnsykdommer.

Ved nervesykdommer har legen den beste anledning til å påvirke den syke, særlig er dette tilfelle innen psykoanalysen. Ved behandling av barn gjelder det samme. De er lett påvirkelige og kommer fort under legens innflytelse. Hud- og kjønnsykdommer gir den beste chance til berikelse, samtidig som de ligger jødens sterkt seksuelle anlegg nærmest. For kvinnesykdommer gjelder det samme. I Tyskland er man kommet over en rekke tilfelle hvor jødiske leger i fosterfordrivelsessaker har utnyttet sine ofre, både til å presse penger av dem og til å bruke sin viden til å tvinge kvinnelige pasienter etter sin vilje. Også i Danmark hadde

man f. eks. i 1937 opprørende tilfelle av denne art i forbindelse med to jødiske legers virksomhet.

At også ikke-jødiske leger gjør seg skyldig i slike forbrytelser forandrer ikke saken for jødene vedkommende. Det som hos jødene kan sies å være hyppig forekommende, er hos andre unntagelsen.

I gamle dager var en lege også litt av en sjelesørger. Det er ikke bare industrialiseringen som i dag har forandret dette forhold. At det i dag finnes så mange også ikke-jødiske leger for hvem *honoraret* betyr mer enn pasientens helbred, viser at den jødiske handelsånd også er trengt inn i medisinen.

Det usmakelige reklamemakeri som settes i scene når en jødisk forsker tror å ha oppnådd et eller annet, har også bidratt til å senke det vitenskapelige nivå og svekke dets anseelse. De fleste av slike jødiske sensasjonsmeldinger i tiden før 1933 kom fra sentrene for den jødiske propaganda i Berlin og Wien.

Et typisk eksempel på dette så man også i Oslo i september 1937 da den jødiske pornograf Wilhelm Reich skulle ha gjort sensasjonelle oppdagelser. De ble slått opp i pressen som et gjennombrudd for den vitenskapelige forskning av uoverskuelig betydning — og så viste det seg at det hele var en svindel fra en jødisk kvaksalver.

Det hender også at jødiske leger betrakter oppfinnelser på det vitenskapelige forskningsområde som sin privateiendom — som en slags fabrikkasjønshemmelighet som nektes utlevert — stikk i strid med all hederlig forsknings prinsipper og praksis. Det er en uskrevet lov at legevitenskapens resultater offentliggjøres og umiddelbart kommer menneskeheten til gode.

Enda farligere er det hvis de vitenskapelige kjensgjerninger direkte søkes forfusket for å tjene en bestemt propaganda. slik som vi har sett det særlig innen rasebiologien.

Den moderne rasehygiene er nemlig et av de farligste våpen i kampen mot jødene liberalistisk-marxistiske vranglære om internasjonalisme og raseblanding som har vært forkynt over hele verden.

At jødene har vært særlig på vakt mot denne, og at den rasebiologiske forskning i mange land er blitt forfusket, sabotert og sterkt motarbeidet både av ekte og hvite jøder, er en kjensgjern-

ning. Dette kjenner vi også til fra vårt eget land hvor det i en hel menneskealder har vært ført en intens kamp mellom dem som kjemper for den moderne rasehygiene på vitenskapelig grunn og de hel- og halvjødiske elementer innenfor og utenfor vårt universitet som søkte å tvinge denne vitenskap inn i en form som passer den marxistiske livsanskuelse.

Tusenvis av ulykkelige menneskeskjebner kunne vært spart om de vitenskapelige resultater av raseforskningen *straks* var blitt omsatt i praktisk sosialpolitikk, og like mange ulykker kan vi spares for i framtiden når prinsippene for den moderne rase- rasehygiene blir gjennomført i sin fulle konsekvens.

■

Et av de mest drastiske eksempler på forfuskning av de rasebiologiske resultater hadde man i den kjente

Kammerer-sak

i Østerrike. Som man kan tenke seg ville det for jødene være av overordentlig stor betydning om det kunne skaffes vitenskapelige beviser for at *erhvervede egenskaper arves*. Det ville blant annet i praksis bety at jøder som lever i en germanisk omverden og under innflytelse av germanisk kultur, moral og rettsoppfatning, etter hvert kunne bli germanere. Det var iallfall meget om å gjøre å få verden til å tro det.

En jødisk rasebiolog, privatdosent ved Wiens universitet dr. Paul Kammerer, påsto å kunne føre bevis for dette. Hans eksperimenter vakte oppmerksomhet over hele verden. Historiens rette sammenheng finnes blant annet i tidsskriftet «Archiv», hefte III, 1929, i en artikkel av professor F. Lenz i München.

Kammerer gjorde sine forsøk med salamandrer. Han la fram beviser for at tegninger på salamanderens rygg — som fremkom etter at den en viss tid hadde vært anbrakt på en farget bunn — gikk i arv til etterkommerne. En av livets merkeligste gåter var dermed løst! (Samme reklame som da Wilh. Reich innbilte sin norske menighet at han kunne skape liv i dødt stoff — og var en slags ny gud.)

Det ble en sensasjon av rang. Den riktig innstilte presse jublet og mottok ukritisk den gledelige nyhet. Den bolsjevikiske undervisningsminister *Lunatsjarski* reiste sporenstreks til Wien og tilbød Kammerer en glimrende stilling som raseforsker i Moskva.

Det ble til og med av bolsjevikene opptatt og vist fram en film — «Salamandra» — som handlet om Kammerers eksperimenter, med beviset for de erhvervede egenskapers arvelighet.

Det var et resultat som passet de jødiske makthavere i Kreml særdeles godt. Vi vet jo at det er drevet en systematisk utryddelse av det førende lag i Sovjet-Russland siden bolsjevikrevolusjonen i 1917. Bolsjevikene ignorerte det faktum at begavelsen ligger i arven. De forkynte at *miljøet* alene var nok til med en gang å skape et nytt førende lag (med den riktige politiske farge).

Bolsjevikene forlangte at vitenskapen skulle innpasses i den dialektiske materialisme og tjene marxismens idé. På tross av manglende vitenskapelige beviser underviste bolsjevikprofessorer om de erhvervede egenskapers arvelighet, fordi denne teori skulle dekke over de ulykkelige følger av bolsjevikenes utryddelseskrig.

Imidlertid fikk de bittert føle at de hadde forregnet seg da de blant annet ble tvunget til import av de utenlandske spesialister.

Så kommer imidlertid Kammerer med sin oppdagelse, og det er en selvfølge at den blir grepet med begjærighet.

Så hendte imidlertid noe ved Kammerers laboratorium som brakte malurt i gledens beger. En av hans assistenter — en englander — oppdaget ved et rent tilfelle at de tegningene som Kammerer lot fotografere og avtegne på de nyfødte salamandrer var *kunstige*. De var anbrakt der av Kammerer selv med kost og maling.

Avsløringen av bedrageriet førte til at Kammerer tok seg selv av dage.

*

Man kan ikke komme bort fra at det finnes jødiske vitenskapsmenn som har utrettet betydelige ting for legevitenskapen, som Cohnheim og Weigert i patologien, Henle i anatomien, Frankel og Besreda i bakteriologien (ifølge professor dr. M. Staemmler) — men det må like sikkert anses hevet over tvil at den *skadelige* innflytelse jødene har øvet ved å bringe den jødiske handels-

moral og materialismen inn i legevitenskapen og ved under vitenskapens maske å ha brakt sine motbydelige seksualidéer ut over verden, langt overgår det som er gjort av godt arbeid.

Jøden *Otto Weininger* skrev allerede i sin bok «Kjønn og karakter» at den rene *kjemiske* innstilling i medisinen er en følge av den jødiske innflytelse.

Det er også denne materialistiske innstilling som har ført til at så mange leger bare behandler *sykdommen* og ikke menneskene.

Det utkom for ikke så lenge siden i England en bok av *Cronin* som er oversatt til norsk under titelen *Citadellet*. Den omhandler nettopp pengetenkningens og materialismens innflytelse på legestanden. Den bør leses av alle som har interesse av dette problem.

JØDENES SEKSUALREVOLUSJON

Det mest frastøtende ved jødenes innsats i legevitenskapen er dog deres såkalte «seksual-vitenskap».

Orientalerens forhold til seksualiteten er et helt annet enn det nordiske menneskes. Derfor kan en psykoanalytisk forsker som jøden *Sigmund Freud* også komme til så katastrofale feilslutninger overfor folk av ikke-jødisk rase.

Det er mulig, og kanskje sannsynlig, at hos jøden kan alle «komplekser» tilbakeføres til seksuelle årsaker, men å bruke denne teori på alle folkeslag, og i særdeleshet på folk av nordisk ætt, er et skjebnesvangert feilgrep.

Men nettopp derfor ble også psykoanalysen tatt i de moral-oppløsende krefters tjeneste, i agitasjonen for den «nye moral», som er en meget viktig del av den jødisk-marxistiske lære.

Dr. *Felix Theilhaber* uttaler åpenlyst om jødenes forhold til seksualiteten (i en artikkel i det jødiske tidsskrift «Neuen jüdischen Monatsheften», hefte 19—20, juli 1919)

at intet folk i verden har så mange psykoser, selvmordere, venerisk syke og infiserte som jødene, og det er et uanet stort antall blant dem som utfyller sitt kjærlighetsliv ved unatur og surrogater.

Dette til skrekk og advarsel for dem som trodde at de hjemlige seksualbolsjevikere, med dr. *Evang* og hr. *Wilhelm Reich* i spissen,

var de rette til å forebygge eller helbrede nevroses og lignende forstyrrelser ved å anbefale sine pasienter seksuelle utskielser.

Neppe på noe annet område innenfor kulturopplysningen er den jødiske infeksjon så tydelig som på det «seksualvitenskapelige». Den mest beryktede blant seksualforskere — ved siden av Hugo Bettauer — «Den erotiske revolusjons skaper» — var jøden Magnus Hirschfeld, som under navn av et vitenskapelig forskningsinstitutt opprettet et stort bordell i Berlin. Til hans «vitenskapelige» forskning hørte også de Hirschfeldske massasje-institutter hvor hans kunder av alle tre kjønn ble behandlet med passende orientalsk raffinement, samt de Hirschfeldske nakenkolonier i Mecklenburg.

Da Hirschfelds «institutt» ble stengt ved nasjonalsosialistenes maktovertagelse i 1933, gikk det et ramaskrik gjennom verdenspressen. «Hitler bringer Tyskland tilbake til middelalderen» lød det fra den oppbrakte London-presse. «Franske intellektuelle protesterer mot nazismens brutale overgrep på kulturen» lød det i Frankrike, og jødernes hofforgan i Oslo, Dagbladet, fortalte harmdirrende om det nye Tysklands brutale undertrykkelse av vitenskapen.

*

Det Hirschfeldske seksualprogram går ut på:

1. Gratis svangerskapsavbrytelser i statens klinikker.
2. Ingen bekjempelse av prostitusjonen.
3. Hygienisk seksualliv i dertil innrettede hus.
4. Avskaffelse av ekteskapet.
5. Kollektiv oppdragelse av barna i statens anstalter.
6. Avskaffelse av all straff for perverse handlinger.
7. Benådning av alle sedelighetsforbrytere.

Som man ser et «program» som ved sin gjennomførelse ville bringe samfunnene ut i fullstendig moralsk oppløsning og seksuelt anarki.

Og dog er dette ikke et påfunn av et enkelt sykkelig individ, det er en del av den marxistiske lære, det system som ved de to siste stortingsvalg i vårt land fikk det største antall stemmer — som

hundretusener av nordmenn stemte på uten å vite hvordan de ble ført bak lyset.

To av Hirschfelds disipler gjorde i flere år uhindret propaganda for disse sinnseyke idéer i vårt land. Det var de to emigrant-jøder Max Hodann og Wilhelm Reich, den første delvis også som ekspert i «Ny barneoppdragelse». Han holdt foredrag for og ble ønsket velkommen til Norge av landets første pedagoger og de største lærer og lærerinneorganisasjoner. Hodann skrev også regelmessige bidrag til «Arbeiderbladet» og andre norske aviser som spesialist i barneoppdragelse og i seksuelle problemer.

Slik var den åndsfrihet vi har tapt: Uhindret adgang for fremmedrasede folk til å ødelegge vår ungdom.

Den annen profet, hr. Reich, ble umiddelbart etter å være utvist fra Danmark for pornografisk virksomhet, ansatt som foreleser ved Universitetet i Oslo — anbefalt bl. a. av professor Harald Schiølderup. Hr. Reich drev sine «vitenskapelige» forskninger i Oslo — finansiert av en del godtroende norske rikfolk. Norsk akademisk ungdom var således i gode hender når det gjaldt veiledning på dette spesielle område.

For at man skal forstå i hvilken retning hr. Reich oppdrar ungdommen, siteres her et par læresetninger fra hans bok «Der sexuelle Kampf der Jugend»:

Så snart man har funnet en partner er ungdommens seksualliv i orden. Da består ingen vanskeligheter. Unge gutter uten forhold, er overspente, dvs. nervøse — —.

Jeg vil enda en gang understreke at med «ordnet seksualliv» menes ikke evig troskap, men fritt seksualliv.

Hr. Reich fikk mange ivrige disipler i Norge. Således bl. a. lektor Thora Manthey Lange som forkynnte den Hirschfeld-Evangelske seksuallære og holdt «veiledende» foredrag herom i gymnasiesamfunn både i Oslo og Aker, uten at det ble grepet inn mot det. Ungdomsoppdragelsen var helt demokratisk.

De sensasjonelle oppdagelser som hr. Reich publiserte i Oslo våren 1938 — som gikk ut på at det var lyktes ham å skape liv i død materie — ble offentliggjort i hans spesielle hofforgan Dagbladet med hysterisk begeistring og for øvrig slått opp med stort utstyr i en rekke aviser.

Angående hr. Reichs kvalifikasjoner har anerkjente norske autoriteter uttalt i forbindelse med denne Koepenickiade at hr. Reich ikke har så meget kjennskap til bakteriologisk teknikk som en nybegynner av en norsk medisinsk student.

Men den åndelige «elite» — fortrinsvis representert ved den såkalte Dagblad-gjeng — var svak for alt utenlandsk — og i særdeleshet for de «begavede jøder».

Det mest skamløse i denne forbindelse var imidlertid at hr. Reich under disse sine eksperimenter viste den utrolige freidighet å anmode overlegen ved et av sinnsykeasylene om å få bruke sinnsyke kvinner og menn til sine seksualeksperimenter, på samme måte som han benyttet seg av akademisk og annen ungdom.

Det ble forlangt rettslig undersøkelse av denne jødiske emigrants virksomhet, uten at det førte til noe.

Dagbladet skrev 2. april 1938, da sensasjonen om hr. Reichs eksperimenter ble offentliggjort at i den aller nærmeste framtid ville det bli konstatert om denne overveldende idé holdt stikk. «Det vil bli knall og fall hvis så ikke skjer, fordi hr. Reich selv og hans personlige venner er gått så sterkt inn for denne sak, — århundrets største biologiske oppdagelse.»

Bomben sprakk, og stillheten senket seg over denne fabelaktige sensasjon. Men hr. Reich fikk fortsette sine eksperimenter inntil han smurte haser den 9. april.

Hvor han nå befinner seg er ikke godt å si, men formodentlig er det ungdommen i det frie og demokratiske U. S. A. som nyter godt av hans fremrakende begavelse.

■

Det er nedslående at et høytstående og renselig folk som det norske kunne tolerere disse avskyelige idéer, uten å reagere aktivt overfor det frastøtende og naturstridige i disse profeters forkynelse. Fraser om fri kjærlighet, kameratekteskap, prøveekteskap, tidsekteskap, barneoppdragelse uten hemninger, idealisering av all slags unatur — alt gled ukritisk ned. Det gjaldt «å følge med» og ikke være snerpet. Våre skoler og læreanstalter var gjennomsyret av marxistisk-jødisk tankegang og oversvømmet av kulturbolsjevikiske pedagoger og propagandister.

Dr. Evang foreslo som bekjent at vi skulle importere en serie jødiske leger, og — til tross for at de ikke kunne et ord norsk — la dem få praktisere i Nord-Norge. Det var jo alltid slik i det demokratiske Norge at det vi ikke ville ha selv godt kunne sendes nordover. Her ser vi hvordan «Nationen» tenkte seg jødiske leger på Lofothavet.

Til Hirschfelds disipler hørte også den rømte seksualprofet dr. Karl Evang. Hans «Seksuelt Tidsskrift» — som mer eller mindre kamuflert gjorde propaganda for de Hirschfeld-Hodannske idéer, utkom i et opplag på 60 000 — og kunne kjøpes av ethvert barn i Norge i en hvilken som helst kiosk eller sigarforretning. Videre dr. Nic. Hoel med sine psykoanalytiske eksperimenter etter hr. Reichs oppskrift. Mødrehygienekontorenes prestinner dr. Tove Mohr og Ellinor Jamvold, «seksualundervisningens far» prof. Lous Mohr og mange andre.

Dette tilsynelatende meningsløse vanvidd har dog sin bestemte hensikt. Både «ny barneoppdragelse» og den «nye moral» er et ledd i utryddelsen av eiendomsfølelsen. Den marxistiske lære bygger som vi vet på avskaffelse av eiendomsretten. Og skal da dette naturstridige system kunne gjennomføres i praksis, må man få bukt med menneskets natur. Den som har ektefelle og barn vil gjerne ha et hjem, vil gjerne eie noe, — og denne gammeldagse, småborgerlige trang må utryddes. Og det kan bare skje ved å avskaffe familien og ekteskapet som institusjon.

Som Max Hodann skriver i dr. Evangs «Seksuelt Tidsskrift», er i det borgerlige samfunn hjemmet «kimcellen for den ideologi som beskytter privat-eiendomsretten». Derfor må hjemmet, fami-

lien, ekteskapet *avskaffes*. Hodann setter den bolsjevikiske ordning opp som mønster. «Ekteskap i borgerlig forstand eksisterer ikke mer i Sovjetsamveldet. Den som lever sammen med et menneske av det annet kjønn, gjelder for å være gift.»

Den ene ektefelle har ikke noe ansvar eller noen forpliktelse overfor den andre, en kan bli eller forsvinne ettersom det passer. Barna må ikke vite hva et *hjem* er, eller føle seg bundet til sine foreldre, og foreldrene skal stå fritt og ubundet overfor barna. Den eneste som har krav på dem er *staten*. På denne måten skal man utrydde de beste instinkter i mennesket og bringe det ned på et nivå som er lavere enn dyrets. Mennesket skal omdannes til de sosiale marionetter som passer inn i det marxistiske hjerne-spinn.

I årevis har våre egne pornografer sammen med de importerte forkynnere av Hirschfelds seksuallære hatt uhindret adgang til å forgifte og ødelegge norsk ungdom, under proteksjon av universitetsprofessorer, lærerorganisasjoner, offentlige myndigheter, av landets marxistiske arbeiderpartier, og indirekte støttet av de borgerlige partier og deres presse, som intet effektivt gjorde for å stanse denne moralødeleggelse.

Den dømte seksualforbryter, skolelæreren i Vågåmo, bekjente seg åpenlyst til Max Hodanns seksuallære. *Han* fikk sin dom, men de egentlige forbrytere — de som organiserte denne systematiske forgiftning av folkekarakteren — de fikk fortsette uhindret.

Ifølge avisene gikk skolestyret i Hammerfest i august 1937 til det oppsiktsvekkende skritt å forby alle byens barn under 16 år å være ute etter klokken 20. I juni—september klokken 21. Grunnen var det utelivet barna førte om kveldene og om nettene. Ifølge skolelegens rapport var det konstatert en rekke sørgelige følger, til og med hos barn i 10—12 års alderen. Enda ble det fremholdt at forholdet i Hammerfest ikke var verre enn mange andre steder.

Hadde det ikke vært bedre å straffe dem som hadde ansvaret for denne organiserte og forbryterske barneødeleggelse — å utvise de profesjonelle utenlandske moral-ødeleggere og stanse våre egne seksualprofeters virksomhet — enn å ta slike halve og hjelpeløse forholdsregler?

MAGNUS HIRSCHFELD

Berömta jödiske

„ARBEIDERFØRERE“,
SEKSUAL-EKSPERTER
OG „KULTUREL BÆRERE“

MAX REINHARDT

ROSA LUXEMBURG

KARL LIEBKNECHT

KURT ROSENFELD

ALBERT EINSTEIN

CHARLIE CHAPLIN

ERNST TOLLER

LION FEUCHTWANGER

Md. KOLLONTAI

KJUISKER

HUGO BETTAUER

PROPAGANDA FOR UNATUR

Ex-medisinaldirektør hr. Karl Evang skriver i sin bok «Rasepolitikk og Reaksjon»:

«Selv to voksne, ansvarsbevisste *homoseksuelle* mennesker har i vårt land nesten ingen mulighet for å opprette en verdifull (!) og varig kjønnsforbindelse, på grunn av den mistanke og alminnelige spionasje som de er utsatt for.» (Som en ser propaganda for punkt 6 i Hirschfelds seksualprogram.)

Dr. Trygve Bråtøy skrev i Dagbladet 23. februar 1935:

«Det er for det første ingenlunde så ubetinget «naturlig» at dette forbud (forbudet mot blodskam) eksisterer, for så vidt som det ikke lar seg ettervise hos dyr.»

«Forholdet mellom bror og søster har vært anerkjent innenfor særlig fine familier gjennom tidene, slike forhold er mer utbredt enn de fleste aner, selv i de beste kretser.» (Propaganda for pkt. 6 og 7 i Hirschfeldts program.)

Magister Ingjald Nissen går i sin bok «Seksualitet og disiplin» inn for pkt. 3 i forannevnte program: en lavtstående negerstammes uhemmede seksualliv settes der opp som mønster for vårt folk.

Den tidligere franske «sosialistiske» statsminister, jøden Leon Blum, skriver i sin bok «Du Marriage»:

«De unge pikene kommer fra sine elskere like ubekymret som fra et teselskap. Jomfrueligheten blir tidlig lett oppgitt, og vil ikke, slik som i tidligere tid, danne noen selsom hindring...

Jeg har aldri kunnet forstå hva som er så frastøtende ved *blodskam*. Jeg bemerker bare at den forekommer hyppig, og at det er ganske naturlig at brødre og søstre har seksuelt samvær.»

(Altså også propaganda for Hirschfelds seksualprogram.)

Denne bok ble for øvrig i 1937 forbudt på Korsika av borgermesteren i Ajaccio, sammen med en del annen «obskøn, utuktig, umoralsk smusslitteratur». I 1938 også forbudt i Den irske Fri-stat på grunn av sin «uanstendige tendens».

*

Om disse seksualidéer uttalte professor Vogt i en diskusjon i Psykiatrisk Forening høsten 1937 ifølge avisreferatene:

«... det skjebnesvangre forhold at en psykoanalytisk leder, dr. Reich, understreker nødvendigheten av et så å si fra all ordinær seksualmoral fritt seksualliv fra tidligste alder og senere framover — som betingelse for en virksom forebyggelse og behandling av nevroses... Jeg forstår ham slik at barn etter hans mening skal oppmuntres til seksuell lek, dvs. fortrinsvis masturbasjon...»

I en debatt i Studentersamfunnet 22. januar 1938 erklærte blant annet dr. Nic. Hoel, dr. Trygve Bråtøy, dr. Ola Raknes, professor Harald Schjelderup, dr. Evang m. fl. seg som tilhengere av eller sympatiserende med seksual-anarkisten Reichs teorier. (Professor Schjelderup forlot senere dette standpunkt, uten at han dog tok kampen opp mot moralsødeleggerne.)

Til disse kulturbærere hører også diktergasjisten Arnulf Øverland. Vi gjengir noen linjer av hans dikt «Til den unge pike ved sosialistisk konfirmasjon»:

Til dine lyster skal du svare ja!
Gi blanke fanden i moralske skrifter,
det sunne menneske har sunne drifter.
Gi død og djevel i moralske fedre,
for vi var feigere, men ikke bedre.

Under sitt beryktede foredrag i Studentersamfunnet i Oslo i oktober 1938 uttalte den samme hr. Øverland blant annet ifølge referatet i Dagbladet:

«Å spre *marxismens* gift har i de senere år vært min kjæreste beskjeftigelse.

Det borgerlige ekteskap er en praktisk foranstaltning som kanskje kan være berettiget der hvor det er barn. Men det har ingenting med moral å gjøre.

Meningen med et fritt forhold er at det skal vare så lenge kjærligheten varer. Skal vi da oppgi all sivilisasjon og bare oppføre oss som dyr? Ja, sant å si, hvis vi vil ha barn må vi gjøre det. Det er ikke funnet opp noen ny metode ennå. Vi kan være glade så lenge vi beholder den dyriske egenskap i oss.

Blir vi ikke kvitt moralen, vil den ulykkelige og hatefulle menneskehet gjøre et fortvilet forsøk på å utrydde seg selv i en ny krig...»

I sannhet en diktergasje i kulturens tjeneste!

Mødrehygienekontorene arbeidet for de samme oppløsende idéer, fordi de istedenfor først og fremst å lære mødrene svangerskapshygiene — å stille og oppdra sine barn osv. — la hovedvekten på å lære kvinnen hvordan hun skulle unngå å få barn.

Til mødrehygienekontorene kom ikke de som hadde behov for å lære hvordan de kan unngå å få barn: arvelig belastede, åndssvake og samfunnets bunnfall. Tvert imot — de setter ubekymret nye ulykkelige små vesener inn i verden, mens det gode menneskemateriale lærer hvordan det skal unngås.

Den vedtatte plan for seksualundervisning i norske skoler var også — mer eller mindre kamouflert — et ledd i det Hirschfeldske seksualprogram og i det kommunistiske program.

Men den nådde heldigvis ikke til å bli praktisert. 9. april rev hele dette velorganiserte ødeleggelsesverk istykker, selv om det fremdeles er atskillige — også mødre — som håper at disse gylne tider skal komme tilbake og det kan fortsette som før «når England vinner».

Om den såkalte «nye barneoppdragelse» uttalte den engelske «pedagog» mr. Neill i et foredrag holdt 1935 i Universitetet for: Norsk seksjon for ny oppdragelse, Oslo Lærerinnelag, Aker Lærerinnelag, Oslo Lærerlag, Oslo Krets av Fil. og real. Landsfor., Oslo høyere skoles Lærerinnelag og Bærum Lærerinnelag:

«Vi må samle oss til angrep på samvittigheten og bli kvitt den. Det kan vi greie hvis vi gir barna full frihet i oppveksten og ikke plager dem med moralforskrifter. Vi må bli kvitt samvittigheten fordi — så lenge den hindrer oss i å leve ut de ubevisste krefter i oss — så er den av det onde.»

Dette kunne hundrevis av norske lærere og lærerinner sitte å høre på — og applaudere.

Dette er den nye moral slik som den har vært forkynt av utallige kulturbolsjevikere, motdagister, marxister, jødiske emigranter og Moskvakommunistene over hele verden, og fremdeles blir forkynt i de såkalte «demokratiske» land.

U. S. A. og Kanada er nå blitt velsignet til overmål med disse profeter, og de driver også disse land mot katastrofen.

Litteraturen

«Mens store deler av det tyske folk kjempet for å bevare sine seder, fylte vi jøder Germaniens gater med vårt skrik. Vi skrev i pressen jule- og påskefortellinger og serverte for det tyske folk deres tro, etter vår egen anretning. Vi lekte med det tyske folks helligste følelser og forhånte alt som nasjonen betrakter som hellig...»

Jødisk lege i Bukovina, dr. Manfred Reifer i den jødiske avis «Czernowitzer Allgemeine Zeitung», september 1933.

Det kan neppe være tvil om at den tendens til negativ analyse og kynisk dissekering av sjelelivet som preger så meget av nåtidslitteraturen, skyldes jødisk påvirkning. Likeså den overhåndtagende kretsning om de seksuelle spørsmål og ikke minst unaturen.

Når vår nåtidslitteratur er blitt så sterkt påvirket av denne jødiske innflytelse på få år, så viser dette igjen at det ikke er antallet av jøder innenfor landets grenser som er det avgjørende. Påvirkningen kommer til oss utenfra gjennom presse og litteratur.

For å gå litt lenger tilbake i tiden skal vi huske at en av dem som sterkest har preget litteraturen i Norden med sin negative mentalitet og materialisme er jøden Georg Morris Brandes som også oppnådde å bli europeisk berømt som litteraturkritiker. Som kritiker kan man trygt si at han var begavet, på sin måte kanskje genial, men der hvor hans skapende evner kunne prøves, i hans diktsamling, var han uten betydning. Hans bror, Edvard Brandes, ble for øvrig, som enkelte kanskje vil huske, dømt til 1 års fengsel for pornografi. Også andre av Danmarks mer kjente litterater var jøder, således Peter Nansen (f. Nathanson), dramatiker Gustav Esman og Meir Goldschmidt.

Østjøder som i løpet av noen måneder ble «tyskere» og tyske «kultur-bærere». I tusenvis strømmet de inn i Tyskland etter Verdenskrigen.

Men det land som har hatt størst innflytelse i Norge er utvilsomt Tyskland. Men det var allikevel ikke *Tysklands* stemme som nådde oss. Det var de jødiske forfattere som dominerte bokmarkedet her. Og hvor lite denne det «demokratiske» Tysklands ånd var identisk med tysk ånd og landets gamle kultur — med germanertanken — fremgår av følgende tilståelse i «Jüdische Volksblatt» (Wien 1903):

«Vi jøder er ifølge vår rase, ifølge vår avstamning, ifølge den etnologiske og kulturelle kløft som skiller oss fra den ariske folkestamme — og i første rekke fra germanertanken — ikke i stand til å gjøre oss den ringeste nytte av tyske sedvaner og skikker, og har i det hele tatt intet felles med tyskerne.»

En hel serie av de «tyske» diktere som ble oversatt til norsk var jøder. Av de mest kjente kan nevnes Jacob Wassermann, Emil Ludwig, Stephan Zweig, Lion Feuchtwanger, Friedrich Wolff, Piskator, Walter Hasenclever, Kurt Tucholsky, Vicky Baum, Hein-

rich og Thomas Mann, Roda Roda, Bruno Frank, Ludwig Fulda, gisselmorderen Ernst Toller, Maxmillian Harden («proletariatets dikter») og Alfred Kerr.

At det blant disse fantes mange begavelser kan ikke bestrides. Men det er ikke nok å ha begavelse, det kommer også an på hva begavelsen brukes til. Brukes den i destruktivt øyemed, er det bedre å være den foruten.

Vi må også være klar over at en rekke av de såkalte emigrantforfattere er faktiske pornografer. Likeledes at de etter 1933 viser sitt rette «tyske» sinnelag ved igangsettelse av den mest skruppelløse bakvaskelse av det tidligere «fedreland». En av disse «tyskere», Lion Feuchtwanger, «Jøden Süß», satt lenge i Moskva og drev derfra en intens krigshissende propaganda mot Tyskland.

Til og med av en av sine egne har Feuchtwanger fått en så ille anbefaling at det burde gjøre selv våre hjemlige tilhengere av den jødiske «kulturfront» betenkelig. Den jødiske kulturkritiker zionisten Gustav Krojanker i Jerusalem skriver således i «Jüdische Revue» (Prag, nr. 6, juni 1937):

«Det (Lion Feuchtwanger) er en middels, om enn meget suksessfull romanforfatter. Mannen er jøde som skriver på tysk, lever i Syd-Frankrike og derfra synger Stalinismens pris. Han spiller i alle de farver som en kosmopolitt kan bære i dag. Og Gud ga ham den ubestridte ferdighet å kunne uttrykke hva han aldri har følt. Det er slike jøder hvem det i siste instans skyldes at folkene ikke vil vite av jødene»

Det er disse negative, hat-spyende emigrantforfattere som har forsøkt å innbille verden at de var bærere av den tyske kultur og utsett til å redde denne fra undergangen.

Den jødiske revolusjonsekspert Trotsky skrev for øvrig i trotskistenes avis i Oslo, «Oktober», nr. 1, 1938, at ikke bare Feuchtwanger, men også en rekke andre berømte forfattere som Romain Rolland, Henri Barbusse (død 1937), Malreaux og Heinrich Mann i virkeligheten er underholdt av G. P. U. via statsforlaget i Moskva, som takk for den propaganda de gjør over hele verden for bolsjevismen.

En mengde av den «litteratur» som før 1933 spyddes ut over Tyskland fra de jødiske kulturbolsjevik-sentraler er for øvrig av en slik art at den i det hele tatt ikke lar seg omtale. «Vitenskaps-

mannen» Magnus Hirschfeld alene ga ut 17 pornografiske verker og tjene millioner på sin avskyelige geschäft.

*

Det er de som er av den oppfatning at når jødene har skapt seg en så dominerende innflytelse, må det være på grunn av deres store begavelse, en begavelse som er større enn alle andre folks. Og den må vi anerkjenne og bøye oss for.

Hemmeligheten ved jødenes innflytelse er imidlertid ikke deres begavelse, men den ting at det er så meget lettere å rive ned enn å bygge opp. Mange av dem kan kanskje kalles *destruktive genier*, på samme måte som man kan tale om *geniale forbrytere*. Deres klare intelligens og ualminnelige psykologiske evner er tatt i ødeleggelsens tjeneste. Hva andre prøver å bygge opp, det river de ned.

*

De som har holdt idealismens fane høyt har ikke hatt det lett i den lumre, erotiske og dekadente atmosfære som har ligget over vårt litterære liv og under den åndsterror som har vært praktisert av de «radikale». Men den tid er nå kommet da *nordiske idealer* igjen skal komme i høysetet, idealisme, offervilje, uegennytte, ærlighet, selvdisiplin, æresfølelse og nasjonal stolthet — og luften og landet renses for denne usunne og kulturnedbrytende påvirkning.

Musikken

Jødenes andel i den mellomeuropeiske musikk før 1800 betraktes som uvesentlig. Til den eldre jødiske musikk som anses av noen verdi regnes de gamle jødisk-orientalske tempelsanger.

Mens i gotikkens strålende tidsalder skaptes Bachs fuger og Glucks operaer som uforgjengelige minnesmerker om nordisk musikkånds store skaperverk, var den jødiske rases musikalske yteevne synlig ebbet ut i de gamle overleveringer for 1500 år tilbake. Den dag i dag synges i synagogene de samme parafraser som for 2000 år siden. (Dr. Hans Koeltzsch).

*

Typisk for jødene er at de *utøver* musikken i langt sterkere grad enn de *skaper* den. Blant musikkens lysende genier finnes ingen jøde. Typisk for jødiske komponister kan man si er en overfladisk, lettflytende musikk, ofte fullkommen fra *formens* side, som hos *Offenbach*, *Meyerbeer* og *Mendelssohn*, eller en overdreven intellekt og konstruksjon, ofte forbundet med artistisk raffinement — og ikke sjelden finner man plagiat.

Av kjente jødiske komponister nevnes også *Halevy*, *Bartholdy*, *Moskovski*, *Saint Saens*, *Glazounov*, *Rubinstein*.

■

Det som gjør at man betrakter jødene som uløselig forbundet med verdens musikkliv, er deres store innflytelse som:

musikkritikere som selv for en stor del skaper den offentlige mening om musikk og fiksjonen om jødenes store betydning for musikken som:

impresarioer, *musikkpedagoger*, innehavere av *musikkforlag* og *musikkagenturer*.

Videre som slagerkomponister, med *Paul Abraham*, *Leo Fall*, *Jean Gilbert* og *Emmerich Kalman* i spissen. Og dessuten de mange berømte jødiske *utøvere* av kunst:

Fiolinister som *Leopold Auer*, *Mischa Elman*, *Jascha Heifetz*, *B. Hubermann*, *Joseph Joachim*, *Kreisler*, *Jehuda Menuhin*.

Pianister som *Arthur Schnabel*, *Moskovski*, *Paul Aron* og *Ignaz Friedmann* (f. *Freudmann*).

Sangere som *Adelina Patti*, *Lilly Lehmann*, *Jan Kiepura*, *Rich. Tauber*, *Gitta Alpar*.

Hertil kommer de jødiske dirigenter som sjarmerer ikke minst det nordiske publikum med sine orientalske gester: *Issaye Dobrowen* (f. *Gutwein*), *Leo Blech*, *Horenstein*, *Bruno Walter* (f. *Schlesinger*), jazzdirigenten *Whiteman* m. fl.

Allerede i 1850 advarte *Richard Wagner* mot den tiltagende jødiske innflytelse i tysk musikk. Til tross for dette kunne den tyske jøde *Moritz Goldenstein* i 1912 i «*Kunstwart*» med stolthet skrive at det tyske kulturliv i vesentlig grad lå i jødenes hender, — «vi jøder forvalter et helt folks åndelige liv . . .»

Det er tydelig at hva den skapende musikk-kunst angår, er jødernes innsats uten avgjørende betydning. Vi kan også like sikkert gå ut fra at vi i første rekke må takke den jødiske innflytelse for den alminnelige mekanisering av musikken, og for at negermusikken, swing og hot rir verden som en mare.

Det kan neppe være tvil om at et hvert lands musikkliv vil være bedre stillet *uten* den jødiske påvirkning og *uten* den jødiske handelsånd i sin midte. Heller ikke er det noen grunn til å la jødiske musikere overalt fortrenge landets egne musikere eller gi disse et mindreverdighetsstempel.

Et kuriøst eksempel på jødernes fabelaktige smartness gir slagerkomponisten Kurt Goldmann som opptrer med ikke mindre enn *trede* dekknavn. Når han lager «Nigger Dream» heter han Fred Harrison (amerikaner), — «Fievre Amoureuse» er av Charles Fleuron (franskmann), — «Tyrefektnings», spansk, marsj, av Alfonso Estrello (spanjol), — «Los Gauchos», argentinsk originaldans, av Paolo Sanchez (argentiner) osv., — altså noe for enhver smak! Men alle sammen hr. Goldmann! (Hans Brückner, «Judentum u. Musik»).

Kringkastingen

Overalt i eteren Jakobs røst.

Det sier seg selv at jødene straks var på pletten da dette nye og viktige propagandamiddel dukket opp. Og det lykkes dem da også i løpet av kort tid å gjøre seg til herre over kringkastingen i de demokratiske stater (foruten naturligvis i Sovjetunionen hvor de jo har vært representert i statens ledelse med 80—90—100 prosent siden begynnelsen).

Der hvor kringkastingen var en statsinstitusjon sørget de for å plasere sine folk, og ellers kjøpte de dem slik som i U. S. A. hvor jødene ved krigens utbrudd i september 1939 var i besiddelse av 90 prosent av kringkasterne.

Den siste valgkamp i U. S. A. viste også hvor effektiv kontrollen var, idet alle kringkasterne forkynnte så å si det samme, dvs. det som passet jødene, mens opposisjonen ikke slapp til mer enn rent unntagelsesvis og fullstendig druknet i Roosevelt-Willkie-propagan-

daen. Begge disse presidentkandidater ble tiljublet av jødedommen. Begge stilte seg til valg med løfte om å holde Amerika utenfor krig, og begge gikk umiddelbart etter valget — og i skjønn forening — inn for en uhemmet krigsagitasjon, og begge har senere fått den såkalte «hebreermedalje» som takk for de tjenester de har ytet det «amerikanske» demokrati. Det er grunn til å tro at dette begrep foruten meget annet også dekker de tjenester som disse herrer ved sin krigsagitasjon har ydet den jødiske rustningskapital.

De forskjellige «frihetssendere» er også et talende bevis på hvem det er som har vært «luftens herrer». Enten disse sendere befant seg i Paris og kalte seg «den østerrikske frihetssender», i Polen og kalte seg «den tyske frihetssender», eller befinner seg i Skottland og kaller seg den norske «frihetssender» — eller den er i London og kaller seg den «lovlige» norske sender, så er røsten overalt Jakobs.

Det er emigrantenes hese rop på hevn over det anti-jødiske Tyskland.

Og det gjelder i om mulig enda høyere grad den såkalte «Europiske revolusjonssender» som ikke har noe fedreland i det hele tatt, men utelukkende er talerør for den internasjonale jødedom. — for den IV. Internasjonale.

■

Ikke bare på slagmarken, men også i eteren raser således jødernes krig med full styrke.

Hva jøden mangler i våpenferdighet og fysisk mot, tar han igjen med sin tungeferdighet og psykologiske smartness.

Fra London spyr de ut sin gift og galde over det folk som knekket deres makt i Mellom-Europa, — tre ganger daglig har også store deler av det norske folk fått sin innsprøytning gjennom de «landamenn» som har stillet seg til tjeneste for gulletts herrer i London.

Tre ganger daglig har de inntatt den åndelige gift som serveres fra London-kringkasteren, som en opiumslave sin daglige dosis.

Så fullstendig har mange latt seg bedøve av denne propaganda at de tror at engelske *nederlag* betyr *seire*, at de katastrofale *tilbaketog* fra Narvik, Dunkerque og Grekenland er vellykkede innskibninger som betyr at engelskmennene har *styrket* sin stilling,

at England står *sterkere* for hver eneste skanse det *taper*, og at Tyskland blir svakere for hver eneste seir! Sannelig trenger man å lese Zions Visers Protokoller for å finne forklaringen på hvordan ellers normale og fornuftige mennesker i den grad kan miste virkelighetssansen.

Og ikke bare miste virkelighetssansen og fornuften, — men også la seg *demoralisere* så uhyrlig som det har skjedd. Det er en forsimpling og en forpøbling av folkekarakteren som er helt tragisk.

Det er som om vrangsidene er kommet ut på store deler av det norske folk: De engelsksyke hamstrer, de snyter og bedrar, bakvasker, sjikanerer, lyver og sladrer, furter og er sure og sinte, og gasser seg i dagdrømmer om hva de skal gjøre med annerledes tenkende «når bare England vinner», — da skal de henge, skyte, partere og pine sine egne landsmenn. Da skal de hevne seg på de uskyldige for den katastrofe som rammet vårt folk, og som de selv har den største skylden for. 99 prosent av det norske folk ofret ikke en tanke på sitt fedreland før 9. april — unntatt hver 17. mai da de skrålte Ja vi elsker på kaféene. De tenkte bare på sitt eget velvære — hvis det da ikke var Sovjetrepublikken og Moskvask blodrøde banner som stod i hodet på dem.

Enda verre er det at folk som kaller seg nordmenn kan fordøye den strøm av skjellsord og stinkende sjofelheter som utspyddes gjennom den såkalte frihetssender.

Ja, slik makt til å føre et folk på avveier har kringkasteren når den bare kommer i de rette hender.

Hvis nordmennene hadde vært seg selv — og ikke besatt av psykosen — ville de ha følt avsky for den rent ut *sadistiske* tone som Londonmennene bruker når de gasser seg i beretninger om innbilte eller virkelige vanskeligheter i det tidligere fedreland.

De ville med forferdelse ta avstand fra landsforredernes anstrengelser for å øke vanskelighetene i vårt land, ved oppfordring til hamstring, sabotasje og forbrytelser.

De ville skru av radioen når de hørte med hvilken *skadefryd* de forteller om den engelske sulteblokade mot vårt land, om den engelske ødeleggelse av norsk eiendom i Svolvær og den ufattelige råskap som de utviste ved å lokke og tvangsdeportere nordmenn, ja, til og med barn til det bombeherjede og sultende England. Da

ville de også ha forstått at når London-mennene utroper denne skjenseldåd som en stor britisk seir, *da* er det en seir for jødeånden og gulletts herrer i London, men ikke for det norske folk, og heller ikke for det engelske folk.

Da ville de forferdes over at de rømte statsmakter setter vår dyrebare flåte inn i dødsseilasen på England for å skaffe dette landet mat, mens de nekter dem å seile med mat til deres eget fedreland.

Da ville de også vente at *fedrelandssinnede* nordmenn utenfor landets grenser som sier seg å vareta Norges interesser — istedenfor å øke våre vanskeligheter, undersøkte hva de kunne gjøre for å hjelpe sitt folk i dets nød.

Det er ikke i Norges, i Østerrikes, i Polens, i Hollands, i Belgias interesse at det blir hungersnød i Europa. Det er bare jødene og kommunistene som har interesse av det, for under hungerrevolter, misnøye, arbeidsløshet og nød inntreier en tilstand av utilregnelighet hos massen, som disse folk alltid har forstått å nyttiggjøre seg.

Gjennom kaos og kommunisme i de okkuperte land håper de å få has på det anti-jødiske Tyskland. Men det blir ikke i noe tilfelle Tyskland som vil sulte. Først kommer turen til oss andre.

Overalt samarbeider således jødene for det smukke mål: å skape hungersnød og kaos i Europa.

Men hvorfor skulle nordmenn ved sabotasje og annen dumhet la seg sulte ihjel for å hjelpe jødene til å få hevn over Tyskland, — om de ikke var forblindet av jødernes propaganda?

■

Når folk er blinde for hvilken katastrofe et tysk sammenbrudd ville ha for Europa, skyldes det også den ting at de er villedet av jødepropagandaen. Og når folk synes å ha glemt at Tyskland siden 1933 har vært og fremdeles er bolverket mot bolsjevismen i Europa, skyldes det samme årsak. Ingen må innbille seg at det kommunistiske system likviderer seg selv, at dette system og dets metoder forsvinner uten videre i Sovjet-Russland og fra Europa i det hele tatt. Det er hevet over tvil at Tysklands sammenbrudd ville bety borgerkrig og kommunisme i Europa.

Vi må derfor ha følgende klart for oss:

På Tysklands side står alle de land og alle de nasjonale bevegelser som vil fri seg fra den overstatlige makt som heter *den internasjonale jødedom representert ved: den internasjonale kommunisme, den internasjonale finans og det internasjonale frimureri.*

På den annen side finner vi de land og de folk som fremdeles er under innflytelse av jødene.

All propaganda i de såkalte «demokratiske» land tjener jødernes sak. Ikke mins gjelder dette U. S. A. hvor snart samtlige kringkastere er på jødernes hender.

Amerikanerne har ingen interesse av å blande seg inn i krigen i Europa, men jødene har den største interesse av å få lokket Amerika med.

*

La oss så samtidig se litt på den tilstand vi hadde her i landet før 9. april 1940.

Hva var det vi hørte i Kringkastingen, hvor kom f. eks. nyhetene fra, de nyheter som nordmennene fikk servert daglig og trodde på? Jo, fra de jødiske telegrambyråer Havas, Reuter og United Press. I Kringkastingens styre satt representantene for den marxistiske Nygaardsvold-regjering, som etter sin flukt for en tid ble demokratisk og fedrelandssinnet, men som dengang proppet oss med marxistisk agitasjon, internasjonalisme, klassekampidéer, forhånelse av forsvaret og fedrelandskjærligheten. Og som stengte ute alle nasjonale krefter, alle de som tenkte, følte og *handlet* norsk, og som mente det alvorlig med sin fedrelandskjærlighet. Men slikt var ikke på mote dengang, da var det fint å være internasjonal og kosmopolitt, og proletar og pasifist.

Å være norsk — 100 prosent norsk — *dengang*, var f. eks. å nære omsorg og beundring for de jødiske emigranter og deres «kultur». I Kringkastingen ble det drevet en åpenbar propaganda for jødene, foredrag på foredrag fortalte om de uskyldig forfulgte som ikke gjorde noen fortred, og som beriket vår kultur med sin overflod og brakte nye og friske innslag i vårt ellers så altfor trege blod. Det ble sagt rett ut at det var en *skam* for vårt folk om vi ikke tok imot disse omflakkende revolusjonsjøder i større og helst ubegrenset omfang.

Ja, vi opplevde til og med at jødene oppførte Ja vi elsker dette landet i Norsk Rikskringkasting, og vi fikk også den glede å høre den jødiske hevn- og krigssang Eli Eli over Oslokringkasteren.

Men denne uhørte utfordring forstod ikke nordmennene. Og de som forsøkte å forklare det, ble nærmest betraktet som lidende av hallusinasjoner.

Men jødene hadde interesse av denne nordmennenes uvitenhet, og de sørget for å forhindre all opplysning om jødespørsmålets virkelige sammenheng både i pressen, litteraturen og gjennom kringkastingen.

Filmindustrien

«Man skriker opp om jødernes utilbørlige innflytelse i Eders teatre og kinoer. — Vel. Innrømmet. Men hva har det å bety sammenlignet med vår overveldende innflytelse i Eders kirker, i Eders skoler, i Eders lovgivning og Eders regjeringer, til og med i Eders trosliv...»

Jøden Marcus Eli Ravage.
«Century Magazine».
Januarheftet 1928.

■

Den nye kunstart som slo igjennom like før verdenskrigen ble med begjærighet grepet av jødene, ikke bare på grunn av de ubegrensede muligheter den hadde som propagandamiddel, men også fordi jødene var de første til å forstå de store muligheter for profitt.

Fra første stund fikk jødene kontroll over filmproduksjonen. Det er muligens derfor den kom til å hete film-industri, og også ble det.

Den utvikling den nye kunstart har gjennomgått i sin korte levetid, er et skole-eksempel på hva jødernes «kulturelle» bestrebelser fører til. Her hadde de en glimrende anledning til å vise sine «kulturskapende» evner. Istedet druknet det hele i en mammondyrkelse uten sidestykke i kunsten.

Istedetfor å betrakte filmen som en ny kulturfaktor, ble den fra første stund en handelsvare og et propagandamiddel for

kultur-ødeleggelsen. Gjennom den jødiske ledelse er filmens utvikling til skapende kulturfaktor forskjertset og forsinket med årtier.

De senere så berømte filmmagnater Adolph Zukor, handelsreisende i hansker, Samuel Goldwyn (Goldfish), tryllekunstner og kioskeier, William Fox (Fuchs) og Warner Brothers, sykkelutleiery og innehavere av flere skomakerverksteder, kastet straks ved filmens fremkomst sine mer prosaiske erverv overbord og gikk inn i rekken av Amerikas «kulturbærere». De satte for en hel generasjon et avgjørende preg på den nye kunstart.

Særlig i den første tid — før filmsensuren kom — ble det fremstilt hårreisende ting i jødernes yndlingsgenre: *den seksuelle*. En film som «Feber», som ble opptatt i Tyskland, hadde således følgende roller: En gatetøs, en gatetøs til, en hypnotisør, en kobler, en koblerske, en tøs, en alfons og en spiller. Av innholdet nevnes: En voldtekt, flere forførelser, en pogrom, flere mord og selvmord. Handlingen foregikk i forbryterkvarterer, bordeller, opiumsbuler, spillebuler, nattasyl og fengsler. («B.Z» 10—7 19).

Etter at sensur var innført i de fleste land, gikk man over til å servere en del av de seksuelle spesialiteter under maske av «viten-skap», «folkeopplysning» osv. Det ble filmer om det samme på en annen måte: hvit slavehandel, opiumshandel, kjønns sykdommer, abortus-filmer og lign. Samtidig har fortsatt fremstillingen av all den banale dusinfilm som bare tjener til å avstumpe de sunne instinkter. Direkte i moraloppløsningens tjeneste var filmer som «Tre i en seng», «Overgi deg, kvinne», «Veien til synden», «Veien til prostitusjonen» og lign., fremstillet i det av jødene beherskede Wien.

*

De jødiske filmdirektører i U. S. A. sendte i sin tid et forslag til den jødiske frimurerlosje B'nai B'rith om at *det i Amerika ikke måtte kjøres noen film som kunne formodes å skade jødene, eller å rekke liv i bestående ferdigheter* . . . Dette forslag ble tiltrådt av B'nai B'rith.

Hvordan denne overenskomst mellom de omskårne virket i

praksis, så man et godt eksempel på i Cecil B. de Milles Kristus-film «Kongenes konge». I denne ble det tvunget igjennom flere forandringer, således i korsfestelses-scenen, slik at jødene ble stillet i det minst mulig ugunstige lys for denne avskyelige mord-dåd.

*

I Frankrike var filmindustrien fullstendig forjødnet. Equitable Film Production, Via Film, Sphinx Film, Cine-Soleil, Arys Film og Pathe-Nathan var i jødernes hender. 23. mars 1935 fremsatte i Frankrike «La Cinematographie Francaise» parolen:

«Fransk film må fremstilles av franskmenn!»

I Tyskland trådte en slik bestemmelse i kraft i 1933.

Det franske ukeskrift «Je suis partout» meddelte 30. juli 1937 at Berlinerjødene etter å ha forlatt de tyske beiter, på ett år hadde ruinert 600 engelske filmselskaper, og ikke uten profitt for seg selv.

I Østerrike var filmindustrien, særlig etter 1933, nærmest et jødisk foretagende. Allerede før 1932 var 90 prosent av kapitalen i filmproduksjonen og utleiebyråene og 50 prosent av kinoene på jødiske hender.

I 1938 kunne av 30 filmselskaper bare tre anses som «ariske».

Hvor tallrike jødene var i Wien, viser også den ting at det ble fremstillet film på *jiddisch*, således «Jidl mit der Fidl» som hadde sin uroppførelse i Wien umiddelbart før Anschluss.

100 prosent av kapitalen i amerikansk film er på jødiske hender.

Fra Hollywood er ved flere anledninger kommet meddelelser om politisk press overfor filmstjernene, hvorav mange fullstendig er i hendene på de jødiske impresarier og filmselskaper.

Den jødiske anti-nazistiske liga i Hollywood beskyldes for å presse penger av filmstjerner, forfattere og andre filmens kunstnere, til kommunistiske formål. Når f. eks. et barn som Shirley Temple blir beskyldt for å støtte kommunismen, så er det sannsynligvis foregått på denne måte.

Blant stjernene er ikke desto mindre mange aktive kommunister.

De to jøder Charley Chaplin og Eddie Cantor driver aktiv anti-nazistisk propaganda i kommunismens tjeneste.

En tendens mot nasjonal frigjørelse fra den jødiske innflytelse i filmen, kan man i dag spore i mange land, og den vil etterhvert komme i *alle land*. Intet land med respekt for sin egen nasjonale kultur vil i lengden tåle at dets kulturelle institusjoner kontrolleres og ledes av fremmede.

Filmen har muligheter innenfor kunsten, vitenskapen og folkeoppdragelsen som vi enda ikke har den fulle oversikt over, nettopp på grunn av denne kulturoppløsende virksomhet og forhaling av utviklingen.

Filmens muligheter som kunst- og kulturfaktor er ubegrenset når den først kommer under ledelse av nasjonale, ansvarsbevisste og kulturskapende krefter.

Teatret

«I juli 1929 døde i Baden ved Wien den 53-årige Edmund Reinhardt (f. Goldmann), Max Reinhardts yngre bror og hans teatraliske sendingers ledsager (!), og som vi vet, den annen halvdel av hans sjel. Det kan synes merkelig at jeg her i disse spalter skriver om en mann som stod det offentlige jødiske liv så fjernt som han, hvis ikke de siste hundre års utvikling i scenens verden på en ganske påfallende måte er blitt en jødisk verden. I hvert fall en verden som man neppe kan tenke seg uten jødene. De har med sin evige fornyelsens illusjon, med magnetisk kraft preget og oppdratt en hel generasjon av tysk ungdom. Alle sammen, enten de er skuespillere, regissører eller direktører, diktere eller dramatikere, så har de som møllen fløyet mot lyset, for kunstens store trylleri foran og bak teppet.

Det synes dog å være slik at jøden nettopp som jøde gjennom sin *tospalte* mentalitet trenger illusjonen sterkere, og har sterkere talent for den enn mennesker av annen rase og opprinnelse.»

Jøden Bernhard Cohn
i den jødiske avis
«Gemeindeblatt» (Berlin 1930).

Alle folk blir tiltrukket av det jødiske *blendverk*, «som møllen har de fløyet mot lyset», sier hr. Cohn. Og møllens flukt mot lyset betyr i alminnelighet døden.

På samme måte kan man trygt si at all kunst som utsletter sitt eget personlige og nasjonale særpreg og tilber det fremmede er dødsdømt.

Selv om man skulle være av den oppfatning at jødisk kunst var skapende og kulturdannende, så er det naturstridig og ydmykende for et hvilket som helst fastboende kulturfolk å la sitt eget lands kunst oppslukes og utslettes av et fremmed innflytterfolk.

Repertoaret på de norske scener har i de siste år inntil 9. april 1940 vært under sterk jødisk påvirkning, og en rekke av de stykker som ble spilt var helt preget av jødene, med deres stadige kretsning om seksuelle problemer, ekteskapelige trekanter, erotiske intimiteter, pubertetsfantasier, perversiteter — og en sykkelig sjeleanalyse.

Samtidig ble teatrene gjort til propagandamiddel for de jødisk-marxistiske *klassekampidéer*, ikke bare ved sin moraloppløsende tendens, men også ved på den riktige måte å fremstille den sosiale nød i det kapitalistiske samfunn, ved forhånelse av forsvaret og latterliggjørelse av forsvarsviljen, ved gudløshetspropaganda, ved utestengning av stykker med antijødisk tendens, og ved oppførelse av stykker som forherliget den jødiske rase eller fremstillet jødene som de «uskyldige» forfulgte eller som det «utvalgte» folk. — «Professor Mamlocks utvei», «Bøddelen», «Mars 1933» o. a. var typiske i så henseende.

I tysk teater var før 1933 den jødiske innflytelse bestemmende. For landets egne kunstnere var det ytterst vanskelig å komme gjennom det jødiske nåløy. Særlig de kvinnelige krefter ble betraktet som fritt vilt for de jødiske teaterdirektører og impresarier, som hadde alt å si. I sin alminnelighet stod de unge skuespillerinner overfor to muligheter: enten å oppgi Chancen til karriere eller å gjøre de jødiske makthavere tillags. I alle de såkalte demokratiske land hersket en lignende tilstand.

*Kvinnenes
fornedrelse.*

Som kveg på et fesjå blir kvinnene ført fram for de jødiske impressarioer og teaterdirektører.

I flere amerikanske byer er til og med Shakespeares «Kjøpmannen i Venedig» forbudt oppført, takket være jødernes anonyme makt. Jødene liker ikke å se seg selv i Shylocks skikkelse.

Samtidig med denne kultur- og moraloppløsende tendens fikk man den jødiske *handelsånd* også inn i teaterlivet. *Teatrene ble en forretning*. Kunsten et middel til å tjene penger, ikke først og fremst en kulturfaktor.

Men en ny tid er brutt igjennom i Europa, og med den følger også en nasjonal fornyelse i kunsten og frigjørelse fra den jødiske påvirkning og handelsånd.

III. Jødernes innflytelse i politikken

Både Liberalismen og Marxismen er jødiske ideer

Liberalismen.

Nedenstående korte sitat fra Zions Vises Protokoller gir en tydelig forklaring på jødernes sterke propaganda for de liberalistiske idéer, som så mange mener er i motsetningsforhold til marxismen, men i virkeligheten er et ledd i den samme utvikling.

«Etter at vi har sprøytet liberalismens gift inn i samfunnslegemene, har deres politiske beskaffenhet forandret seg fullstendig: statene er angrepet av en dødelig sykdom — blodforgiftning. Man behøver bare å avvente deres dødskamp.»

Den franske revolusjon og dens idéer knuste *stenderstaten* som hindret jødernes frie utfoldelse. Istedet fikk vi liberalismen og med den jøde-emansipasjonen, — og senere parlamentarismen. Som det ganske riktig står: *alt dette endret fullstendig samfunnenes struktur.*

Ifølge «The Jewish Chronicle» 20. november 1936 ble det på en kongress av «Jødiske journalister og forfatteres forening» uttalt:

«Demokratiet sørget for jødernes emansipasjon, og jødene må derfor forsvare demokratiet mot dets angripere.»

Dette forklarer jødernes intense agitasjon over hele verden for å redde «demokratiet» og forklarer jødernes fanatiske kamp for å få flest mulig land med i krigen mot Tyskland, og de hese krigsrop fra det av jødene beherskede U.S.A. — «demokratiets» siste skanse hvor for øvrig diktaturet forlengst er etablert, likesom i England.

Vel brakte liberalismen i sin tid en fri utfoldelse som i høy grad muliggjorde mange og store framskritt. Men i vår tid er liberalismen og med den partistyret (parlamentarismen) intet annet enn en *langsomt virkende og dødelig gift*. De stater som ennå lever under denne styreform går alle mot kaos og borgerkrig, om det ikke skjer noe i den tolvte time.

Marxismen.

Jødernes politiske innflytelse er uhyre, takket være ikke bare de liberalistiske, men enda mer de marxistiske idéer som har behersket verden i dette århundre.

Hva jødernes innflytelse i de marxistiske bevegelser angår, så er den helt avgjørende. Det er ingen tilfeldighet at mesteren for det politiske og økonomiske vanvidd som for snart 100 år siden ble utformet i *Det kommunistiske manifest* — og siden har ligget som en mare over verden — var *jøde*, av rabbinerslekt.

Karl Marx (Mardochai) var sønn av en rik rabbiner fra Trier — av blod, miljø og mentalitet helt fremmed for en arbeiders eller bondes tenke- og handlemåte. Det heter derfor også: Proletarer i alle land, foren *dere*.

Den marxistiske lære er helt igjennom preget av jødisk ånd — av intellektualisme, orientalsk grusomhet, jødisk pengetenkning, en rendyrket, destruktiv *materialisme*. Den er bondefiendtlig og arbeiderfiendtlig. Kommunismen er en unordisk og folkefiendtlig lære som bærer all kulturens ødeleggelse i seg.

Når denne umenneskelige lære har kunnet gjennomsyre samfunnene og føre millionene bak lyset i den grad som er skjedd, har det naturligvis en rekke årsaker. Blant annet fordi mange ved begynnelsen av dette århundre begynte å forstå, eller følte at en gammel tid var forbi, — at vi stod overfor en ny epoke i menneskehetens historie. Men ingen annen pekte dengang på nye veier

enn marxistene, og mange er derfor de som har latt seg forlede til å tro at marxismen var framtiden.

Hertil kommer en enda mer avgjørende faktor: at ingen annen lære er så *ukjent* i sin kjerne og i sine konsekvenser selv for dens egne tilhengere, som marxismen. Den er innsvøpt i en labyrint av spissfindige teorier, og dekket med et tykt lag av besnærende fraser, beregnet på å føre alle av ikke-jødisk stamme bak lyset.

Ytterligere økes forvirringen ved at dette system har fått så mange forskjellige navn: marxisme, kommunisme, bolsjevisme, — dertil Leninisme, Stalinisme, Trotskisme osv. — alle sammen i sin kjerne byggende på *Det kommunistiske manifest*. Det mest villledende er at den også har fått navn av *sosialisme*, som jo egentlig betyr folkefellesskap og en rettferdigere fordeling av verdens goder. Altså det *motsatte* av marxisme. Sosialisme er jo det som i virkeligheten alle hederlige mennesker vil. Derfor setter man ganske enkelt denne etikett på kommunismen og lokker dermed millionene inn i den marxistiske forvillelse.

Av de bortimot 600 000 mennesker som ga marxismen sin stemme i Norge, kan vi trygt gå ut fra at neppe en prosent vet hva marxisme er — ja, neppe at de har stemt på det marxistiske system i det hele tatt. Lenin selv uttalte med åpenhjertig kynisme at av de 200 000 som gjennomførte den russiske revolusjon var bare én prosent ekte kommunister, 49 prosent forbrytere, 50 prosent *godtroende*.

*

Alle disse marxismer bygger på følgende hovedpunkter:

På avskaffelse av eiendomsretten. I den marxistiske agitasjon heter det riktignok: Jorden til bøndene. Fabrikkene til arbeiderne osv. I *praksis* derimot betyr avskaffelse av eiendomsretten overføring av all produksjon og all eiendom, også *jorden*, til staten, det vil igjen si til de politiske ledere. Slik som vi ser at det er gjennomført i den marxistiske mønsterstat i Sovjetsamveldet.

Avskaffelse av eiendomsretten rammer ikke de jødiske ledere og deres ikke-jødiske medhjelpere. Hr. Finkelstein-Litvinov, madame Kollontai, Lasarus Kaganovitsj, Bela Kun, Willi Münzenberg,

Bronstein-Trotsky og alle andre berømte jødiske kommunister har aldri personlig vært genert av eiendomsrettens avskaffelse.

Eiendomsrettens avskaffelse er intet forsøk på en rettferdig fordeling av verdens goder. Det er den ytterste form for utbytterkapitalismen, statskapitalismen, som bringer all eiendom over på få hender og alle verdens folk i avhengighetsforhold til den internasjonale jødedom.

Kommunismen er *internasjonal* og bygger på utslettelse av alle landegrenser ved opprettelse av en verdens sovjetrepublikk* under jødisk ledelse. Dens propaganda er en systematisk forhånelse og utryddelse av fedrelandskjærligheten og det nasjonale særpreg.

Det er ikke *nasjonene* som skal samles, men «proletarer i alle land».

Kommunismen bygger på *avskaffelse av familien* som institusjon. Gjennom kultur- og seksualbolsjevismens propaganda løses alle bånd som binder til familie og hjem. Det er bare staten som har krav på individet. *Hjem* i alminnelig betydning er gammeldags, borgerlig og forkastelig. Barna oppdras i statens anstalter.

Kommunismen er ateistisk, gudløs. Den er 100 prosent materialisme. Den anerkjenner ingen gud. Mennesket har ingen sjel. Og kommunismen er ikke bare gudløs, men den er direkte gudsfjendtlig. Det som har skjedd i Russland er ikke bare en grusom religionsforfølgelse som har kostet millioner menneskeliv og titusener av ødelagte kirker, men Gudløshetsforbundet er en statsinstitusjon hvis mål er å utrydde ethvert gudsbegrep, ikke bare i sovjetstaten, men i hele verden. Det har opprettet avdelinger i alle land som arbeider for dette mål. Det kan ikke herske tvil om at kommunismen er den lære som det advares imot i de gamle spådommer og som kalles antikrists lære.

Kommunismen arbeider for *raseblanding* og rasekaos, en slags ny babelsk forvirring, og hevder at alle mennesker er like.

Det er atter jødene som står bak denne folkeødeleggende idé, til tross for at intet folk i så lange tider har hatt så strenge forbud mot raseblanding som jødene selv. Det kommer derav at de er på det rene med at raseblanding *svekker* folkene, mens det å holde rasen

* Dette stod også å lese i programmet både for Det norske arbeiderparti og Norges kommunistparti, bare uttrykt med litt mindre skremmende ord.

mest mulig ren *styrker*. Altså ved disse idéer svekkes de folk som jødene vil ha makten over, mens de holder sin egen stamme intakt og sterk.

Kommunismen bygger på *klassekampen*, at problemet kapital og arbeid bare kan løses ved kamp, ved streik og lockout. Klasse stilles mot klasse, «borgerskapet» mot «proletariatet» — en uforsonlig klassekamp hvis endemål er borgerkrigen og opprettelsen av proletariatets diktatur.

*

Det er dette som er marxisme. Hva enkelte mennesker som kaller seg marxister måtte legge i marxismen uten å forstå den, det har ingen betydning. Enda mindre hva enkelte villedte tror at marxismen er. Marxismen er *ubønnhørlig* i sin konsekvens. Den kan ikke «humaniseres» eller «demokratiseres». Det er et system som ikke kan gjennomføres og opprettholdes uten ved den grusomste terror og med vold.

■

Her skal siteres et brev fra en jøde, Baruch Levy, til en jøde, Karl Marx, skrevet for snart 100 år siden (gjengitt i «Revue de Paris» 35, II, s. 574). Det viser i all sin åpenhjertighet marxismen i et nøtteskall:

«Det jødiske folk vil som helhet være sin egen Messias. Det vil oppnå sitt herredømme over verden ved raseblanding mellom *a n d r e* folk, ved opphevelse av landegrensene, ved ødeleggelse av monarkiet, som er individualismens støtte, og ved opprettelse av en verdensrepublikk i hvilken jødene vil inneha de borgerlige rettigheter.

I denne nye verdensordning vil Israels sønner, som er spredt over hele verden, bringe arbeidermassene under sin ledelse. Styret over de forskjellige folk som skal danne verdensrepublikken, vil ved proletariatets seier uten særlig vanskelighet falle i hendene på jødene. Privateiendommen vil da gjennom de jødiske makt-havere bli arskaffet og all eiendom tilfalle staten og forvaltes av de jødiske herskere.

Således vil forjettelsen i Talmud skje fyldest, og jødene, når Messias' tid er inne, komme i besittelse av makten over all jordens eiendom.»

Her finner vi det således alt sammen uttrykt med ønskelig klarhet: raseblanding mellom *andre* folk, avskaffelse av landegrensene og opprettelse av verdens-sovjet-republikken under jødisk ledelse, opphevelse av eiendomsretten med overføring av all eiendom til jødene, arbeidermassene under ledelse av Israels sønner osv. Mange vil kanskje påstå at dette brev er et falsum, men har ikke utvikling vist at dette var programmet? Det viser også forholdene i den eneste kommunistiske stat i verden hvor dette system blev ført ut i praksis: Sovjetveldets 125 millioner bønder arbeidende som liv-egne på statens jord. Et folk på mer enn 160 millioner fullstendig umyndiggjort, — det forferdeligste slaveri verden har sett, — og i statens styre 80—90—100 prosent jøder. Et land hermetisk avsperrt fra omverdenen med piggtråd og blodhunder, med dødsstraff for rømningsforsøk — og dødsstraff for anti-semitisme.

Jødiske «arbeiderførere».

En rekke av de såkalte store russiske arbeiderførere er eller har vært jøder. Foruten de foran nevnte gammelbolsjevikere kan nevnes *Kerenski* (Russlands Leon Blum), *Karl Radek* (født Sobelsohn), *Litvinov* (f. Finkelstein — som Stalin implisert i bankrøveri 1908), *Krupskaja* (Lenins enke), *Jagoda*, L. M. *Kaganovitsj* og hans fem mektige sønner, *Borodin* (f. Grusenbergs — lederen av de røde myrderier i Kina), *Kuibisjev*, *Rosenholz*, *Rosengolz*, *Moses Uritzki* (tsjekaens skaper), *Unschlicht* (tsjekasjef), *Joffe*, *Pjatznitski* (den tidligere bestemmende faktor i Komintern). Videre Kominterns «propagandasjef» *Dimitrov* (bulgarsk jøde), *Jaroslavsky* (Gubelmann), lederen av Gudløshetsforbundet i USSR og over hele verden. Mellom 90 og 100 prosent av de «russiske» gesandter var jøder, således *Jacubovitsj* i Norge, *Maiski* i England, *Moses Rosenberg* (tidl. Spania), *madame Kollontai* (halvjøde) i Stockholm, osv.

Videre Sovjets omflakkende borgerkrigs-spesialister som *Bela Kun*, *Willi Münzenberg*, *Heinz Neumann*, — flere av dem: kommunister, millionærer, jøder og sadister.

At det blant ofrene for de siste store utrenskningsprosesser som begynte i 1936 har vært opptil 80—90 prosent jøder, betyr ikke at det er noen antisemitisk prosess. Det viser bare det alminnelige

forholdstall av jøder i den øverste ledelse. At dynastiet *Kaganovitsj* har beholdt sine mektige stillinger, viser at Stalin ikke lider av anti-semitisme.

Lazarus Mosessohn Kaganovitsj — «den store Lazar» — som er eller var Stalins svigerfar, har lenge vært ansett som den mektigste mann i Sovjetunionen og ble av mange betraktet som den vor-dende jødernes «verdenskeiser».

Alle fire *Internasjonaler* er skapt og ledet av jøder:

1. Internasjonale (Marx' egen).
2. Internasjonale (Amsterdam-Internasjonalen).
3. Internasjonale (Moskva-Internasjonalen).
4. Internasjonale (Trotsky-Internasjonalen).

Alle sammen bygger på marxismen, på Det kommunistiske manifest og kan gå under fellesbetegnelsen: *Den jødiske Internasjonale*.

Nesten uten unntagelse var alle de «store» tyske navn i politikkens jøder: *Karl Marx*, *Ferdinand Lasalle*, *Karl Liebknecht* (halvjøde, gift med jødinne *Paradies*) og *Rosa Luxemburg* (de to hovedanstiftere av det blodige Spartacus-opprør), *Kurt Eisner*, *Hilferding*, *Hugo Haase*, *Landsberg*, *Landauer*, *Ernst Toller*, *Erich Mühsam*, *Levine Nissen*, *Levien*, *Maximillian Harden*, *Eduard Bernstein*, *August Bebel*, *Karl Kautsky*, *Hugo Preuss*. Også mange av høyfinansens og liberalismens store navn — som direkte eller indirekte støttet kommunismen — tilhørte samme rase: *Storkapitalistene Walter Rathenau*, *Parvus*, *Elephant**), *Barmat*, *Melchior*, *Rotschild*, *Bleichrøder*. *Stresemann* var gift med en jødinne.

I 1928 sendte det sosialdemokratiske parti i Tyskland 39 representanter til Riksdagen, derav 38 jøder. I «arbeidernes» opplysnings-skoler var 81 prosent av lærerne jøder.

Under november-revolusjonen i 1919 satt i revolusjonskomitéen i Berlin 83 prosent jøder.

Allerede på et forholdsvis tidlig tidspunkt var 87 prosent av de ledende stillinger i Tysklands kommunistiske parti besatt med jøder.

*) Skaffet Lenin gjennom Tyskland i plombert jernbanevogn ved bolsjevik-revolusjonens utbrudd i 1917.

I den kommunistiske flyktningsorganisasjon *Internasjonale Røde Hjelp* var blant de ledende navn *Albert Einstein*, *Arthur Holischer*, *Maximillian Harden*, også den her velkjente *Max Hodann* m. fl.

Ifølge «*Vorwärts*» (sjefredaktør jøden *Stampfer*) 5. I. 1930, var ved en sosialistisk arbeiderskole som lærere 13 jøder og 3 tyskere.

I Østerrike var ikke forholdet bedre. De store navn: *Otto Bauer*, *Julius Deutsch*, *Victor* og *Friedrich Adler* (grev *Stürkgh's* morder) var alle jøder. I «*Wiener Morgenzeitung*» skrev den 9. desember 1926 dr. *Leophold Plaschke*:

«At det marxistiske prinsipp seiersgang særlig i Østerrike er blitt så enorm, kan sosialdemokratene takke de jødiske føreres agitasjon for, selv om jeg ikke vil skjule at også (!) ikke-jøder hadde sin andel i dette resultat.»

Allerede i 1905 var 53 av de ledende «sosialdemokrater» jøder.

I Ungarn var i 1919 av 26 folkekommissærer 18 jøder, under jøden *Bela Kuns* skrekkregime. I Budapest gikk følgende makabre vits: regjeringen måtte bruke de kristne ministre til å utferdige regjeringsforordninger for seg på lørdager (sabbaten).

I Grekenland var det jøden *Venizelos* som styrtet monarkiet og drev landet ut i en serie av revolusjoner. Det var innledningen til den innenrikspolitikk som førte landet inn i krigen mot det anti-jødiske Tyskland.

Ifølge en offisiell oppgave for 1935 fra politikommissær *Landé-bzrski* var 98 prosent av de i *Polen* på grunn av kommunistisk virksomhet arresterte jøder.

Den jødiske innflytelse i Polen hindret den forståelse med Tyskland som Hitler tilstrebet og som Polens store sønn *Pilsudski* arbeidet for. Etter hans død ble landet under det jødiske press trukket inn i den politikk som førte til Polens katastrofe.

I Spania var det de profesjonelle revolusjonsjøder som straks tok ledelsen ved borgerkrigens begynnelse i 1936. Fra Moskva var

tidlig på året sendt avsted en hel rekke av de fremste eksperter, således de to udyr *Bela Kun* og *Heinz Neumann*. Umiddelbart etter sin ankomst til Spania etter borgerkrigens utbrudd, tok Sovjetgesandten *Moses Rosenberg* sete i den spanske nasjonalforsamling, noe som er uhørt i siviliserte staters praksis. Sjef for Madridtsjekaen var bolsjevikjøden dr. *Ludvig Neumann*.

Vi ser også det merkelige fenomen i Spania som i Russland at synagogene ble skånet, mens andre kirker ble ødelagt systematisk. 18 000 ødelagte kirker i Spania viser kommunismens fanatiske hat til religionen. At unntagelsesvis også synagoger er blitt ødelagt forandrer ikke dette iøynefallende forhold.

Skaperen av det mektige sosialdemokratiske parti i Tyskland var jøden *Lasalle*, i Østerrike jøden *Victor Adler*, i Sudeterland jøden *Czech*. Det franske sosialdemokratiske store navn var *Leon Blum* — jøde og millionær.

Som et ledd i jødernes innkretsningspolitikk mot Tyskland kom militæralliansen mellom Frankrike og Sovjetunionen i stand — en overenskomst mellom jødemagnatene i Paris med jøden *Blum* i spissen, og bolsjevikjødene i Moskva. En av dem som i Frankrike ivret mest for alliansen og ble ansett for den drivende kraft, var også den jødiske finansmagnat *Mandel Rotschild*.

Jødernes politiske innflytelse i Norge.

I Norge ligger den jødiske innflytelse ikke så klart i dagen. Men i de to partier i Norge som bygget på jøden Marx' lære. Det norske arbeiderparti og Norges kommunistiske parti, var den åndelige, organisatoriske og finansielle forbindelse med sovjetjødene i Moskva lett å påvise. Ex-statsråd *Alfred Madsen* ble som en vil huske i sin tid grepet i å smugle to millioner rubler over grensen i Nord-Norge — til borgerkrigsforberedelsene i vårt land. Og store summer er i årenes løp stadig flytt inn i den norske fagorganisasjons og kommunistpartiets kasse fra de jødiske herskere i Sovjetstaten.

Tranmæl måtte også i sin tid stå skolerett i Moskva overfor

Sovjetjøden *Sinovjev* fordi han somlet med revolusjonen. Den «norske arbeiderfører» måtte sluke følgende skriftlige korreks fra den jødiske «arbeiderfører»:

«Det er gått tre år (siden forrige konferanse). Hvor lang tid har dere tenkt å bruke, kamerater? Når tre år er for liten tid for dere til å reorganisere partiet og til å forandre navnet på organet (som ble kalt Arbeiderbladet), som nå altfor lenge har hett «Socialdemokraten», hvor mange år skal dere da bruke på å lage revolusjon?»

«Arbeiderbladet» så vel som «Arbeideren» (kommunistpartiets avis) drev en systematisk agitasjon for import av de kommunistiske flyktninger fra Mellom-Europa. Således ble blant annet i «Arbeiderbladet» foreslått som en passende begynnelse 5000 emigrant-jøder til Norge.

Verdens farligste revolusjonsmaker, jøden Trotsky, var i over ett år den norske marxistregjerings ærede gjest. Den ble bare høyst ufrivillig nødt til å skille seg av med denne blodbestenkte morder og evig vandrende ulykkesjøde, først på grunn av de avsløringer som fremkom i forbindelse med *Nasjonal Samlings* aksjon, dernest etter de fremkomne trusler fra Stalin.

Ut og inn i Folkets Hus i Oslo gikk en stadig strøm av de omflakkende revolusjonsjøder, fastboende og på gjennomreise. Gisselmorderen fra München, Ernst Toller, reiste (ifølge *Times*) i november 1938 til England og U.S.A. med den norske regjerings anbefaling i lommen.

Høsten 1937 utgikk fra Kominterns propagandasjef, den bulgarske jøde *Dimitrov*, meddelelsen om øket aktivitet i visse land. Kort tid etter kom Moskva-kommunistenes organ i Oslo ut som *dagsavis*.

I 1. mai toget 1938 ble under verdensrevolusjonens blodige banner båret kjempeplakater av *Dimitrov*, *Lenin* og *Stalin* gjennom Oslos gater, uten protest fra de tusener som etter 9. april har funnet det passende å demonstrere med norske flagg både på hode, armer, ben og bryst — mot dem som søker å redde Norge fra følgerne av dette forrederi mot vårt folk.

Jødeinvasjonen i Norge.

Vi hadde i Norge en rekke organisasjoner hvis formål var å beskytte jødernes interesser, fremstille jødene som stakkars «uskylldige forfulgte», hisse til hat mot Tyskland og den nasjonale reising i vårt land, samle inn penger til jødene og skaffe flest mulige av dem innreise- og oppholdstillatelse — og arbeide i Norge, således *Nansenhjelpen*, *Foreningen mot Rasehat*, *Asylrettens Venner*, *Komité til støtte av intellektuelle tyske flyktninger* m. fl., og ved siden av disse en rekke foreninger som foruten offisielt å ha en del andre formål, arbeidet i samme retning, som: *Kvinneliga for Fred og Frihet*, *Jehovas Vidner*, *Oxfordbevegelsen*, *Norsk Folkehjelp*, *Kristelig Verdensforbund* osv.

Mer enn femti såkalte dekkorganisasjoner arbeidet mer eller mindre i jødernes interesser. På et møte arrangert av sistnevnte forening i Calmeyergatens Misjonshus talte biskop Berggrav om «De jagede og vi». Det var ikke politiske flyktninger det dreide seg om, men «overbevisnings-flyktninger», sa biskopen. Han fortalte at det var 200 000 «jagede» i Paris, og av disse var 100 000 «rase-flyktninger». Av disse ikke-jøder som biskopen talte så varmt om, var som kjent tusener på tusener av de røde flyktninger fra Spania, kriminelle individer som hadde gjort seg skyldig i umenneskelige forbrytelser under den spanske borgerkrig.

Om disse omflakkende «overbevisnings»- og «rase»-flyktninger uttalte biskopen at de var stakkars jagede som ikke hadde mat, ikke fedreland, ikke hjem, ikke noe sted hvor de kunne føle seg trygge, og det var menn og kvinner i sin beste alder. Han appellerte til det norske folks gode hjertelag, at de måtte slå seg sammen to og to for å underholde en av de jagede.

Men biskopen gjorde ingen reservasjoner med hensyn til arten av flyktninger. De var alle sammen uskyldige forfulgte.

Arbeidernes Justisfond underholdt 300 av disse revolusjonsjøder med den pene sum av 5000 kr. pr. år til hver. Altså 150 000 kroner gikk hvert år bare gjennom denne ene organisasjon ut av de norske arbeideres lommer, til underhold av de utvalgte revolusjons-eksperter. (Ifølge opplysning av justisfondets sekretær Fjalestad i *Dagbladet* 7. sept. 1939). Det var ingen norsk arbeider som ble slik lønnet for sin «overbevisning».

Arbeidernes Justisfond er et nytt navn på en gammel kjenning: *Internasjonale Røde Hjelp*, som under Moskvas ledelse er organisert over hele verden for å hjelpe omflakkende kommunistiske flyktninger. Et slags kommunistisk frimurerbrorskap som påla Moskva-kommunister over hele verden å hjelpe hverandre. Av en oppgave fra en del år tilbake fremgår det at IRH hadde 30 000 betalte agenter spredt over verden.

Stortinget bevilget flere ganger store pengesummer til underhold av flyktninger tilhørende verdens rikeste folk — en gang til og med en kvart million, med den varmeste anbefaling av — hr. C. J. Hambro, som talte i humanitetens navn.

Hambroslektens saga i Norge

Et studium av Hambroslektens virksomhet i Norge skulle alene være nok til å vise oss at jødeproblemet også i høyeste grad angår oss nordmenn.

Følgende viktige embeder i Norge innehaddes således før 9. april av en jøde:

President i Norges storting, landets høyeste stilling nest etter kongen.

Formann i Utenrikskomitéen, hvor linjene for Norges utenrikspolitikk ble bestemt.

Norges representant i Folkeforbundet, som bant vårt land til den ene krigsblokk i Europa.

Formann i landets største borgerlige parti, Høyre.

Formann i Nordmannsforbundet, dvs. den øverste representant for nordmennene over hele verden utenfor Norge.

Alle disse stillinger var erobret av den internasjonale jødedoms første representant i Norge, hr. Carl Joachim Hambro.

Foruten disse overordentlig betydningsfulle nøkkelstillinger var hr. Hambro formann i Norsk Telegrambyrås styre, i en årrekke redaktør av «Morgenbladet», redaktør av det skandinaviske utenrikspolitiske tidsskrift *Le Nord*. Hambro satt dessuten i en rekke forskjellige komitéer, var en meget anvendt oversetter til et norsk som alltid var preget av jødens «aksent».

Det var også hr. C. J. Hambro som innførte den engelsk-jødisk betonte Oxfordbevegelse i Norge, men så snart bevegelsen var kommet godt i gang, var ikke hr. Hambro «changed» lenger.

Hvad Oxfordbevegelsen har lært mig.

Av
STORTINGSPRESIDENT C. J. HAMBRO.

Fra «Tidens Tegn» 27. sept. 1935.

Hr. Hambro opptrådte i Norge alltid som en «fattig» mann, en «idealist» — som hadde vanskelig for å greie sine økonomiske forpliktelser. Jeg kjenner ikke til hva lønnen er for hver av de ovennevnte embeder, men at hans årlige inntekt har dreid seg om et seksifret tall er sannsynlig. Og *da* regnes man ikke i Norge for dårlig stillet økonomisk. Da skulle man kunne betale sine regninger.

For øvrig tilhører hr. Hambro den rike bankierslekt, innehaverne av *Hambros bank* i London.

Allerede tidlig kastet denne fra Hamburg utvandrede jødefamilie

sine øyne på Norden, og de har da også fått navnet *Nordens Rothschilder*. Tidligere het de Hamburger, men opprinnelig Levy (av den jødiske synagogetjenerkaste).

Det begynte like etter Napoleonskrigene. Stamfaren, hr. Joseph Hambro, ytet store lån til de norsk-danske og svenske statskasser, etter at disse var plyndret av England og Frankrike. Og lånene ble ikke ytet gratis. Med en fortsatt lånevirksomhet skaffet etterhvert familien Hambro seg sin posisjon i Norden, og den ble i stillhet bygget ut de neste hundre år. Forbindelsen med de jødiske finans-kretser i England har alltid vært intim.

Etter Unionsoppløsningen i 1905 ble de engelsk-norske forbindelser ytterligere utbygget. Vi fikk som dronning en engelsk prinsesse med en veldig engelsk formue. Som konge en fattig dansk prins. Vårt kongehus stod således fra første stund i avhengighetsforhold til det engelske gull. Senere fikk vi i landets *nest høyeste stilling* den jødiske generalagent Hambro.

De intimeste forbindelser har også den hele tid vært opprettholdt mellom England og vår rederstand, ikke for å hjelpe vår skipsfart, men for at England under sine kriger kunne nyttiggjøre seg vår flåte. Det underbygget sin makt i den grad at ved denne krigs utbrudd var mesteparten av landets skipsrederstand innstillet på straks å la den norske flåte seile for England, altså *lenge* før 9. april.

Den nåværende innehaver av Hambros Bank i London, Charles Hambro, er Hambrofamiliens overhode i den jødiske finansverden, og samtidig *representant for de engelske interesser i Norge* og *leder av den skandinaviske avdeling i det engelske blokadeministerium*. Han besøkte vårt land like før krigens utbrudd for å finne ut hvordan det best kunne utnyttes i den påtenkte sulteblokade av Tyskland.

Hans fetter Carl Joachim viste med sin virksomhet i Stockholm, mens kampene i Norge pågikk, at han stod 100 prosent i engelsk tjeneste. Det var Hambro som var mester for de vanvittige engelske seiersmeldinger som forledet så mange norske soldater til å sette livet inn i en kamp som allerede var avgjort.

At hr. Hambro aldri har følt seg som nordmann, fremgår også av de uttalelser som han var så lettsindig å sette på trykk i «Morgenbladet» 18. febr. 1911. Det står der blant annet:

«Jødene er den vandrende gåte. De er fremmede blant Europas folk i en grad som de færreste gjør klart for seg. De tilhører den jødiske nasjon og ingen annen. Deres urforestillinger og deres vesens lover er andre enn germanernes, og deres folkekarakter er utviklet ad helt andre veier. Føler ikke germaneren rasemotsetningen, kan han likevel være overbevist om at jøden føler den. For ham er alle ikke-jøder ikke alene «Gojim» (eg. folk dernest hedninger, ikke-jøder). De er Kemech (eg. grovt mel, dvs. kristne), og den enkelte blant dem er Beheimo (et fe) eller Hramor (en dumrian).

Og man tør vel også si at det ord en helt ekte jøde med forjettelsens dulgte håp bærer i sitt hjerte mot ikke-jøden er det gamle:

Jemer Schemecho — ditt navn skal bli utryddet.

At hr. Hambro — til tross for sine mange embeder i Norge og til tross for at han har levd et helt liv her (bortsett fra den stadige rotering mellom Genf og andre jødiske sentra i Europa og vårt land) — aldri har følt seg som *nordmann*, viser titelen på den boken som han etter flukten fra Norge skrev i sin suite på et av New Yorks luksushoteller: *What I saw in Norway*.

»Hva jeg så i Norge« — er det noen som tror at en nordmann kunne bruke et slikt uttrykk om sitt liv og levnet i sitt eget fedreland?

Nei, det er bare den evig vandrende jøde som uttrykker seg på denne måten.

Hambros anti-nasjonale sinnelag har i årenes løp avslørt seg gang på gang, ikke minst i forbindelse med våre *ishavsinteresser*.

Jeg tillater meg å sitere en del av hva professor Adolf Hoel selv forteller om dette i «Fritt Folk» for 31. mai 1941:

C. J. Hambro: Jemer Schemecho!

I 1930 ble det holdt en middag på slottet. Til stede var blant annet Hambro og statsråd Oftedahl. Disse herrer gikk hjem sammen etter middagen, og samtalen kom bl. a. inn på meg. Hambro bemerket da: «Nå har jeg hatt den mannen under observasjon i 16 år, og nå tror jeg det skal lykkes meg å gjøre ende på hans arktiske virksomhet.

Denne samtale ble av statsråd Oftedahl referert til avdøde byråsjef Volckmar i hans departement. Byråsjefen gjenga den for meg. Jeg tenkte meg da om, regnet 16 år tilbake i tiden og kom til 1914, og plutselig stod en del begivenheter fra den tid for min erindring.

Ut på vinteren 1914 fikk jeg besøk av en russisk-jødisk emigrant, M. Lewin, som hadde bodd her i mange år og som bl. a. var medarbeider i Mor-

genbladet. Gjennom en advokat her i Oslo hadde han fått kjennskap til kullfelter på Spitsbergen, da han opptrådte som advokatens mellommann like overfor noen russere som i 1913 fikk håndgivelse på et norsk kullfelt på Spitsbergen. Hr. Lewin fikk også i oppdrag av russerne å utruste en ekspedisjon med sakkyndige som i 1913 befarte kullfeltene.

Ved sitt besøk hos meg fortalte hr. Lewin at han hadde stiftet et selskap i Russland, M. Lewin & Co., som var registrert i St. Petersburg med en kapital på 2 millioner rubler for okkupasjon og utnyttelse av kullfelter på Spitsbergen. Han kom med et forslag til meg som gikk ut på at jeg skulle gå i hans selskaps tjeneste og okkupere kullfelter på Svalbard og at vi skulle dele fortjenesten. Jeg avsa dette, men han var meget ivrig for å få meg til å gå med, og sa bl. a.:

«Jeg vil tjene penger og De vil tjene penger, og det vil De komme til å gjøre ved å gå sammen med meg.»

Jeg svarte at det var enkelte ting jeg satte mer pris på enn å tjene penger, og naturligvis kunne jeg heller ikke gjøre noe slikt på grunn av min stilling. Han var imidlertid meget pågående og sa at hvis jeg ikke ville gå med på hans planer, ville han angripe meg i avisene. Jeg sa til ham at jeg ikke kunne ta noen hensyn til en slik trusel.

Det varte ikke lenge før han gjorde alvor av sin trusel om å skrive i avisene. Lewin hadde en del gode venner. Disse herrer og Lewin møttes hver dag på Løsjen eller Grand og diskuterte dagens problemer. — Det kom nå etter hvert en serie angrep i Middagsavisen på meg og kaptein Staxrud som var medlemmer av de statsunderstøttede norske Spitsbergenekspedisjoner. Den

første artikkel stod så vidt jeg kan se av mine utklipp den 14. mars og hadde til overskrift: «Våre interesser på Spitsbergen». Her ble kaptein Staxrud og jeg beskyldt for å arbeide for salg til Russland av norske kullfelter på Spitsbergen. På den tid var saken om bevilgning til våre Spitsbergenekspedisjoner oppe til behandling i regjering og storting, og Middagsavisen drev en iherdig agitasjon for å hindre at vi skulle få noen bevilgning. Det lyktes imidlertid ikke, og avisen var ute av seg selv av raseri herover. Og da saken endelig var i orden i stortinget, inneholdt avisen en perfid karrikaturegning av Staxrud og meg og utenriksminister Ihlen, hvor det insinueres at Staxrud og jeg skulle nytte de penger vi fikk av staten til vår egen berikelse, og at Ihlen var medviter heri.

Jeg vil her få innskyte en bemerkning om våre ekspedisjoners arbeide. Det var først og fremst et forskningsarbeide vi drev med, med et program som gikk ut på kartlegging til sjøs og til lands, geologiske og andre naturvitenskapelige undersøkelser. Men dessuten hadde vi i oppdrag av regjeringen å undersøke og sikre kullfelter for norsk regning. Det foregikk nemlig i disse årene en intens kamp om Spitsbergens kullrikdommer, en kamp hvor deltok privatfolk og selskaper fra en rekke europeiske land og Amerika.

Våre ekspedisjoners oppgave var altså å styrke vårt lands stilling til Spitsbergen vitenskapelig, økonomisk og politisk.

Sommeren 1914 hadde Lewins selskap planer oppe om å sende en ekspedisjon til Spitsbergen for okkupasjon av kullfelter, og det var særlig ett felt

man hadde festet seg ved, hvor en av Lewins folk året i forveien hadde funnet kull. Ved undersøkelse av Utenriksdepartementets register for okkupasjoner på Spitsbergen, viste det seg imidlertid at dette område var okkupert allerede året i forveien av meg. Lewins raseri kjente nå ingen grenser, og han leverte i en lang skrivelse til Utenriksdepartementet et voldsomt angrep på meg. Denne skrivelse ble også sendt til den russiske legasjon i Kristiania. Men ikke nok med det. I begynnelsen av juni ble jeg ringt opp av kaptein B. W. Nørregaard som var medarbeider i Morgenbladet. Han fortalte at det var innkommet til Morgenbladet en artikkel fra Lewin med et angrep på meg. Artikkelen stod i korrektur, og jeg kunne få anledning til å se den. Jeg gikk da straks opp i Morgenbladet og leste artikkelen. Den bestod av 3 deler: Først en redaksjonell redegjørelse fra Morgenbladet, deretter en skrivelse fra M. Lewin & Co. til det norske utenriksministerium, og endelig en skrivelse fra M. Lewin av 5. juni til Morgenbladet. Morgenbladets redaksjonelle innledning inneholdt et referat av saken, bygget helt og holdent på Lewins fremstilling. M. Lewin & Co.s skrivelse til utenriksdepartementet inneholdt en liste over okkupasjoner som jeg skulle ha foretatt på Spitsbergen. Denne listen svarte ikke til de faktiske forhold. Han beklaget seg over at jeg var kommet ham i forkjøpet med å okkupere et område som han selv hadde tenkt å ta, og han underrettet Utenriksdepartementet om at hans selskap ikke ville respektere det som han kalte «de hoelske okkupasjoner» uten på visse betingelser.

Lewin anklaget regjeringen for å bruke meg som stråmann for i strid

med sine inngåtte forpliktelser å erverve kullfelter og andre forekomster på Svalbard. Lewins brev til Morgenbladet var meget ubehersket, og det endte med følgende kraftsats:

«Det må da være en grense for hvor langt en statsunderstøttet og under vitenskapens fane opererende mann kan gå i sin pengebegjærighet og umettelige erobringstrang.»

Jeg sa min uforbeholdne mening om artikkelen til Nørregaard, og jeg sa videre at jeg syntes Morgenbladet ikke kunne innta en for norske interesser på Spitsbergen så skadelig artikkel. Hertil svarte han at det var bestemt at artikkelen skulle inntas. Og derved ble det.

Det er ingen tvil mulig om at denne artikkel var i høy grad skadelig for den norske stats interesser på

Spitsbergen, særlig fordi artikkelen kom like før den internasjonale Spitsbergen-konferanse ble åpnet. Man kan være ganske sikker på at de fremmede lands legasjoner i Kristiania sendte innberetning om saken til sine respektive regjeringer. At Morgenbladet lot seg låne til en slik landaskadelig virksomhet var jo høyst besynderlig. Saken kan bare forklares ved at det var Hambro som dengang satt som redaktør av Morgenbladet og at herr Lewin hadde vunnet Hambro for sine planer på Spitsbergen, som ble kryssset av min okkupasjon i 1913. Derfor kom artikkelen i Morgenbladet, og det er også på bakgrunn herav man må se hans uforsonlige innstilling mot meg og den kamp han førte mot våre arktiske interesser like opp til den 9. april 1940. Han forsøkte stadig å medskjære eller ødelegge våre budsjetter og innskrenke vårt arbeidsområde.

Værmelding fra Hambropartiet.

Carl Joachim: Skjønner dere ikke det at jeg bare står attunder litt — til det verste er over.

(«Nationen»)

Slik opererte hr. Carl Joachim Hambro bak kulissene i Norge.

Selv den gamle stamfader Joseph Hambro hadde vel ikke tenkt seg muligheten av at en enkelt av hans etterkommere skulle kunne sette seg fast i alle disse avgjørende nøkkelstillinger i Norge.

Kronen på verket ble formodentlig satt da Hambro etter en krigsagitasjon som vakte forferdelse over hele Norges land, like

etter München-freden, ble stilt opp og gjenvalgt som stortingspresident av *samtlig*e partier i stortinget og *uten motkandidat*. Samtidig som Stalins organ i Oslo, «Arbeideren», gjennom Norges kommunistparti forlangte at høyres fører, hr. Hambro, skulle gjenvelges til dette nest høyeste embede i Norge.

Ringene var sluttet. Den symbolske slange hadde omsluttet vårt land, som jødene selv uttrykker det.

Jødene hersker i U.S.A.

President Franklin D. Roosevelts «hjernetrust» og hele «New Deal»-administrasjonen er helt dominert av jøder, foruten at presidenten selv er av jødisk avstamning. Av den på s. 86 gjengitte stamtavle — som er utarbeidet ved Carnegieinstituttet i Washington — sees at hans forfedre var hollandske jøder — innvandret fra Spania.

Roosevelts avstamning forklarer hans påfallende jødevennlige politikk, sympatierklæringene fra kommunistisk hold og hans voldsomme utfall mot de antijødiske stater, særlig Tyskland.

Av ting som ellers synes uforklarlig når man ikke kjenner til Roosevelts jødiske blod, er hans gratulasjonstelegram til Stalin i anledning av 20 års jubileet for innførelsen av bolsjevismen, hans påfallende interesse og omsorg for Palestinas jøder og hans årlige hilsninger til jødernes nyttårs- og purimfester. Purimfesten er som kjent til minne om massenedslaktningen av 75 000 persere under Xerxes, en bedrift som jødene tilskriver seg æren for. (Nærmere omtalt i denne bok under kapitlet «Tidligere verdensrevolusjonsforsøk».)

Roosevelt er også høy frimurer. Han tilhører «Holland Losje nr. 8» i New York. Han har nådd 32. grad i den skotske ritus, æresmedlem i «Arkitekt Losje nr. 519», hvortil også hans tre sønner hører.

De fire mektigste menn ved siden av Roosevelt i hjernetrusten er jødene:

Louis D. Brandeis, den kommunistiske «New Deal»s «far».

Felix Frankfurter, professor, populært kalt Harvard-universitetets Karl Marx — professor. Han er den høyeste dommer i U.S.A. Av Theodore Roosevelt kalt «Amerikas farligste mann».

Henry Morgenthau, finansminister, storbankier, «diktator» for det opprettede «stabiliseringsfond» for eksporten og importen av gull.

Bernard Baruch, Roosevelts spesielle rådgiver. Sammen med rabbiner Wise og Morgenthau ansett som den sterkeste maktfaktor i U. S. A. i dag. I jødepressen kalt «jødedommens fyrste» og «Amerikas uoffisielle president». Har selv uttalt at han sannsynligvis hadde større makt enn noen annen enkelt mann under verdenskrigen. Han hadde den fullstendige kontroll over alle den amerikanske nasjons hjelpemidler — og ubegrenset adgang til profitt. Baruch var med på å lage Versailles-traktaten og var Wilsons nærmeste venn og rådgiver. Foruten med sine 14 punkter, dro Wilson til Europa med et følge på 117 jøder.

Stillingen som spesiell rådgiver for de amerikanske presidenter har mr. Baruch innehatt fra Tafts tid til i dag. Baruch var blant forgrunnsfigurene i vår tids største børskrakk, baissen i 1921—22 og det katastrofale sammenbrudd i Wall Street i 1929 som brakte

Øverst: Roosevelts hjernetrust inntegnet i frimureriets og jødedommens to triangler «Davidstjernen».

Nederst: Hebreer-medaljen, skjenket Roosevelt som en belønning for de store tjenester han har ydet jødedommen. (Associated Press 8. mai 1937.)

Medaljens bakside, til høyre, viser ordet «Lykke til» på hebraisk. (M. Edmonson, Trinity Str. N. Y. City.)

hundretusener av amerikanere til tiggerstaven. Baruch sa i 1934 om seg selv: «Jeg er og blir, som jeg alltid har sagt, en *spekulant*.»

Mannen som skriver Roosevelts taler er en jøde, Salomon Rosenmann.

Presidenten for U. S. A.s utenrikskomité er jøden Sam. Blom.

Den første jødiske admiral fikk U. S. A. i 1938 da Klod Bloch ble øverstkommanderende for den amerikanske Stillehavsflåte.

I den øverste administrasjon omkring Roosevelt sitter ifølge en amerikansk oppgave over 40 000 jøder.

På valglisten for New York City — til valget i september 1938 — var oppstilt følgende jødiske kandidater:

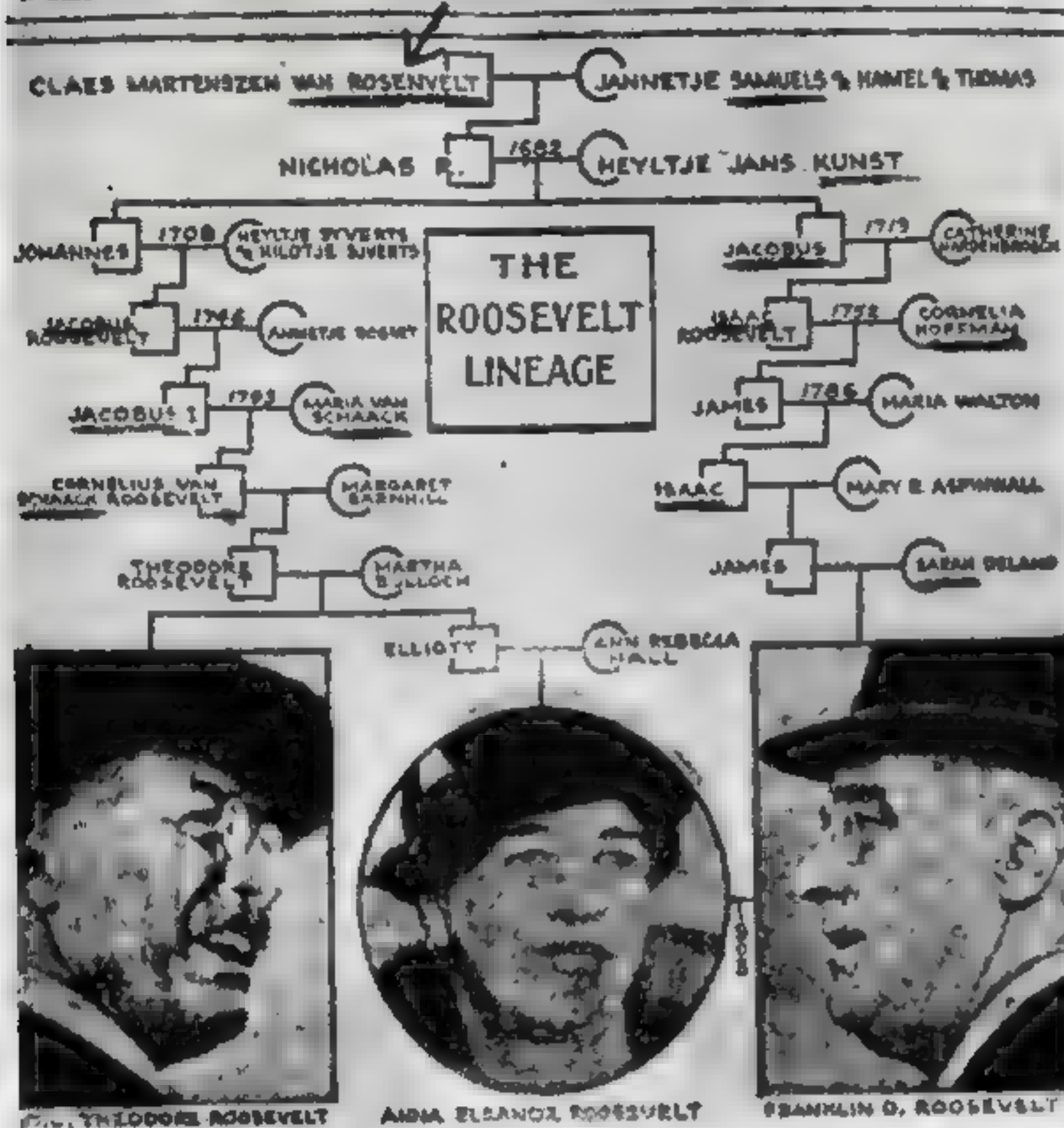
For det republikanske parti: Hyman Hecht, John Rosenberg, Maurice Wahl, Samuel Kupferman, Harry Greenburg, Jacob Schorr, David Zwerdling, Mayer Goldberg, Samuel Feingold, George Horowitz, Samuel Blinken, Abraham Bernstein, Louis Goldrich, Nathan Ginsburg, A. Greenbush, Joseph Cohen, Arthur Blocksberg, H. G. Schiller, Louis Waldman, Bernard Yoiachim, Louis Diener, Jacob Padawer, H. M. Grundstein, Leon Sachter, A. Greenberg, Louis Sadoff, Ernest J. Wurm, Irving Velson, Max Schiffmann, Ben Brenner, Isaac Bloom, S. Skowronski, E. J. Epstein, Irving C. Maltz, Louis Riger, G. H. Fankuchen, H. A. Friedman, Irving Kornblum, Hyman Waldman, Mike Satnick, David Kusnetz, S. J. Graboski.

For det demokratiske parti: Samuel Dickstein, W. I. Sirovich, W. H. Liebman, Sol Bloom, Leon A. Fischel, A. S. Feld, L. Farbstain, Bernard Nadel, Morris Mintz, Sidney Koenig, I. D. Davidson, Saul S. Sharson, Meyer Alterman, Emanuel Celler, Samuel Abrams, Wm. Weidberg, J. J. Schwarzwald, Nathan Dinkes, Leo F. Rayfiel, Louis J. Wunder, Meyer Poses, A. F. Goldstein, Harry Gittelsohn, John Smolenski, A. Moskowitz, Wm. Ackerman, L. I. Herzka, Irwin Steingut, Geo. Kaminsky, Daniel Gutman, Bernard M. Patten, Lazarus Joseph, Arthur Wachtel, Isidor Dollinger, Julius Gans, Bernard Reswick, A. L. Somers.

For det amerikanske «arbeider»parti (kommunistene): Joseph Schlossburg, Harold Baer, Allen Taub, Harry Greenburg, H. L. Schwam, Samuel Dickstein, Wm. I. Sirovich, Victor S. Gettmer, Joseph Belsky, David Zwerdling, Julius Green, Bernard Nadel, Samuel Feingold, Geo. Horowitz, S. M. Blinken, Frank Huss, Sa-

Familien Roosevelt.

Famous Sons of Famous Fathers --- The Roosevelts

Roosevelt-familiens stamtavle, utarbeidet ved Carnegie Institute of Washington, D. C. Stamfaren til både Franklin D. Roosevelt og hans frue er den fra Holland innvandrede jøde Claes Martenszen van Rosenvelt, gift med Jannetje Samuels. Deres sønn Nicholas Rosenvelt giftet seg med jødinnen Kunst, sønnene har senere giftet seg delvis med jøddinner (navnene understreket) delvis med ikke-jøddinner.

Angående sin avstamning uttaler president Roosevelt i et intervju i «The New York Times» 15. mars 1935:

«I en fjern fortid er det mulig at mine forfedre var jøder. Alt hvad jeg vet er at familien Roosevelt stammer fra familien Claes Martenszen van Rosenvelt, som kom fra Holland.»

muel Hendel, M. M. Levy, Isador Nagler, Eli Kriger, Abraham Tuvim, Abe Rubenstein, N. M. Minkoff, G. I. Steinhardt, David Moses, Aug. Hein, A. F. Beiter.

New Yorks borgermester er som kjent jøden *La Guardia*. Staten New Yorks guvernør er jøden *Lehman*.

Storfinansens i U.S.A. støttet og finansierte bolsjevikrevolusjonen.

I februar 1916 oppdaget man at det var under forberedelse i Russland en revolusjonær omveltning i hvilken var innviklet et visst antall personer og bankierer, hvis navn følger: Jacob Schieff, jøde, Guggenheim, jøde, Max Breitung, jøde, det jødiske bankierfirma Kuhn, Loeb & Co., ledet av følgende personer: Jacob Schieff, Felix Warburg, Otto Kohn, Mortimer Schieff, S. H. Honauer, alle jøder.

Det er utenfor tvil at bestemte jødiske kretser i U. S. A. hadde en opplagt innflytelse på organiseringen av den russiske revolusjon som brøt ut et år senere. I april 1917 erklærte også Jacob Schieff offentlig at det var ham som ved sin finansielle støtte hadde brakt den russiske revolusjon til utbrudd.

Etter en fransk kilde skal Jacob Schieff ha brukt 12 millioner dollar til understøttelse av bolsjevikrevolusjonen i 1917.

Våren 1917 begynte Jacob Schieff å gi penger til Bronstein Trotsky for å sette i gang den sosiale revolusjon i Russland. Den jødiske avis «New York Daily Forward» åpnet en innsamling i samme øyemed. Også jøden Max Warburg sendte på den tid penger til Trotsky og hans kamerater. Likeledes mottok disse penger fra det Westphalske Rhinsyndikat — et stort jødisk bankinstitutt — gjennom den jødiske mangemillionær Olof Aschberg (eg. Obadja Asch) i Stockholm, så vel som gjennom Givotovsky, en annen jøde, svigerfar til Trotsky.

21. sept. 1917 ble følgende telegram sendt fra jøden Fürstenberg i Stockholm til Raphael Scholak, Haparanda:

«Kjære kamerat. Overensstemmende telegram fra Westphalske Rhinsyndikat meddeler banken Max Warburg Co. at en kreditt er åpnet for kamerat Trotsky.» J. Fürstenberg.

Ovenstående meddelelse er offentliggjort i «Documentation Catholique» i Paris 6. mars 1920 med følgende forord:

«Vi garanterer ektheten av dette dokument. Hva angår nøyaktigheten av de opplysninger som det inneholder, har den hemmelige amerikanske etterretningstjeneste ansvaret for den.»

I november 1917 brøt bolsjevikrevolusjonen ut i Russland. Blant dens ledere som gjorde seg særlig bemerket var følgende personer (alle jøder):

Lenin (halvjøde, egentlig navn *Uljanov*, mor jødinne. Han var gift med jødinnen *Krupskaja*), *Trotsky* (Bronstein), *Sinovjev* (Apfelbaum), *Kamenev* (Rosenfeld — svoger av Trotsky), *Sokolnikov* (Brilliant), *Sverdlov* (zarmorderen), *Dan* (Gorevitsj), *Ganetsky* (Fürstenberg), *Parvus* (Helphant), *Uritsky* (Radomilsky), *Lavin* (Luxge), *Vohrin* (Nathanson), *Martinov* (Zieber), *Bogdanov* (Silberstein), *Garin* (Garfield), *Rukhanov* (Gimel), *Kamnelev* (Goldmann), *Sagersky* (Krochmann), *Riazanov* (Goldendbach), *Pjatsnitsky* (Xivin), *Glazounov* (Schultse), *Lepinsky* (Løvensohn).

Politiske attentater

Også påfallende mange politiske attentater skyldes jødiske agenter, forøvet mot menn som har vist seg som sterke motstandere av jødernes oppløsende idéer og maktplaner. Således attentatet på *Bismarck*, grev *Stürkgh* og grev *Tisza*, henholdsvis prøysisk, østerriksk og ungarsk ministerpresident.

Attentatet på *Bismarck* ble forøvet 7. mai 1866 på Unter den Linden av en jødisk student, *Ferdinand Cohen*, en stedsønn av den

i London bosatte emigrant *Karl Blind*, som var en av lederne under opprøret i Baden i 1849 og en venn av *Karl Marx*.

Attentatet på grev *Stürkgh* ble forøvet av sekretæren i det østerrikske sosialdemokratiske arbeiderparti, jøden dr. *Friedrich Adler*, en sønn av den sosialdemokratiske riksdagsrepresentant *Victor Adler*. Flere revolverskudd ble avfyrt mot grev *Stürkgh* mens han intetanende satt på en restaurant. To av dem var dødbringende. Det var den 21. oktober 1916.

Etter *Adlers* arrestasjon ble det på jødisk vis satt i gang en voldssom aviskampanje for å få ham frigitt på grunn av «utilregnelighet». Han ble likevel dømt til døden. Dommen ble dog forandret til 18 års tukthus, og året etter ble han frigitt ved amnesti.

Morderen *Friedrich Adler* var en æret gjest på Faginternasjonals møte i Oslo i 1938 i det nye Folkets Hus.

Et mislykket attentat mot grev *Tisza* fant sted 7. juni 1912 av en riksdagsmann, jøden *Julius Kovasc*. Kulen gikk feil og attentatmannen ble frifunnet.

I juni 1918 ble grev *Tiszas* død bestemt i et møte av ytterste venstre fløy av det ungarske sosialdemokratiske parti, av bl. a. jødene *Klein*, *Keri*, *Lasslo* og *Landler*. Resultatet var igjen et mislykket attentat utført av jøden *Leitner*. To uker senere ble imidlertid grev *Tisza* endelig innhentet av skjebnen. Lederen av attentatet var den jødiske journalist *Paul Keri*, sammen med *Marcel Gaertner*, også jøde.

Det skjebnesvangre attentat på det østerrikske tronfølgerpar i *Serajevo* ble ledet av jøden *Princip*.

Jødernes høyre og venstre fløy

Etter det systematiske og imponerende forskningsarbeide som nå i årevis har vært drevet om jødedommen, er den kjensgjerning kommet tydelig i dagen at jødene for å nå sitt mål går fram på to hovedlinjer:

På venstre fløy gjennom marxismen — både gjennom den

«reformistiske» fløy (sosialdemokratiet) så vel som den revolusjonære (bolsjevismen, kommunismen, trotskismen).

Høyre fløy er den internasjonale jødiske finanskapital og andre overstatlige krefter, som det mektige internasjonale frimureri, et utall av Kominterns borgerlige dekkorganisasjoner, samt jødiske kamporganisasjoner som Jødernes Verdensforbund (Alliance Israélite Universelle), «LICA», Liga mot antisemitisme (Ligue Internationale contre Antisemitisme), med filialer i alle land. (Den øverste leder for LICA «Kong Israels minister» er den mektige amerikanske jøde Bernard *Lecache*. — I Norge visstnok hr. *Rabinovitsj* i Haugesund). — Videre *Jewish Agency*, jødernes *Kahal* (himmelige verdensregjering) m. m. m.

At jødene etter 1938, og særlig etter Finnland-krigen 1939—40, lot hovedframstøtet komme fra rest, betyr ikke på noen måte at de hadde oppgitt sine planer. Etter at illusjonene om «Sovjetparadiset» dengang fikk en så alvorlig knekk, og på grunn av den alminnelige internasjonale utvikling, fant man det mest hensiktsmessig å la hovedangrepet komme gjennom kapitaliststatene, fra høyre fløy — inntil bruddet mellom Tyskland og Sovjet-Russland i juni 1941. Det forenet atter kapitalismen og kommunismen.

Veien til den jødiske Messiastankes fullbyrdelse går gjennom de nasjonale staters ødeleggelse og fornedrelse, og for å gjennomføre disse planer må folkesamfunnene rettslig, politisk og moralsk undergraves og uthules ved jødernes inntrengen i alle lands politiske og offentlige liv.

Dostojevski profeterte allerede i 1887 om det kommende jødevelde:

«Deres (jødernes) rike nærmer seg, deres eneherredømme. Det begynner en tid da deres idéer skal herske uinnskrenket. Som følge av disse idéer visner enhver følelse av menneskelighet, tørsten etter sannhet, kristelige og nasjonale følelser, ja, endog følelsen av nasjonal stolthet hos de europeiske nasjoner.»

Og intet land ble så forferdelig rammet som hans eget. Selv ikke Spanias tragedie kommer tilnærmelsesvis opp mot den ulykke som har rammet de russiske folk.

Fra de rødes myrderier i Sovjet-Russland.

Det internasjonale Frimureri.

«Europas nyere historie kan bare den skrive som er innviet i de okkulte selskapers hemmeligheter.

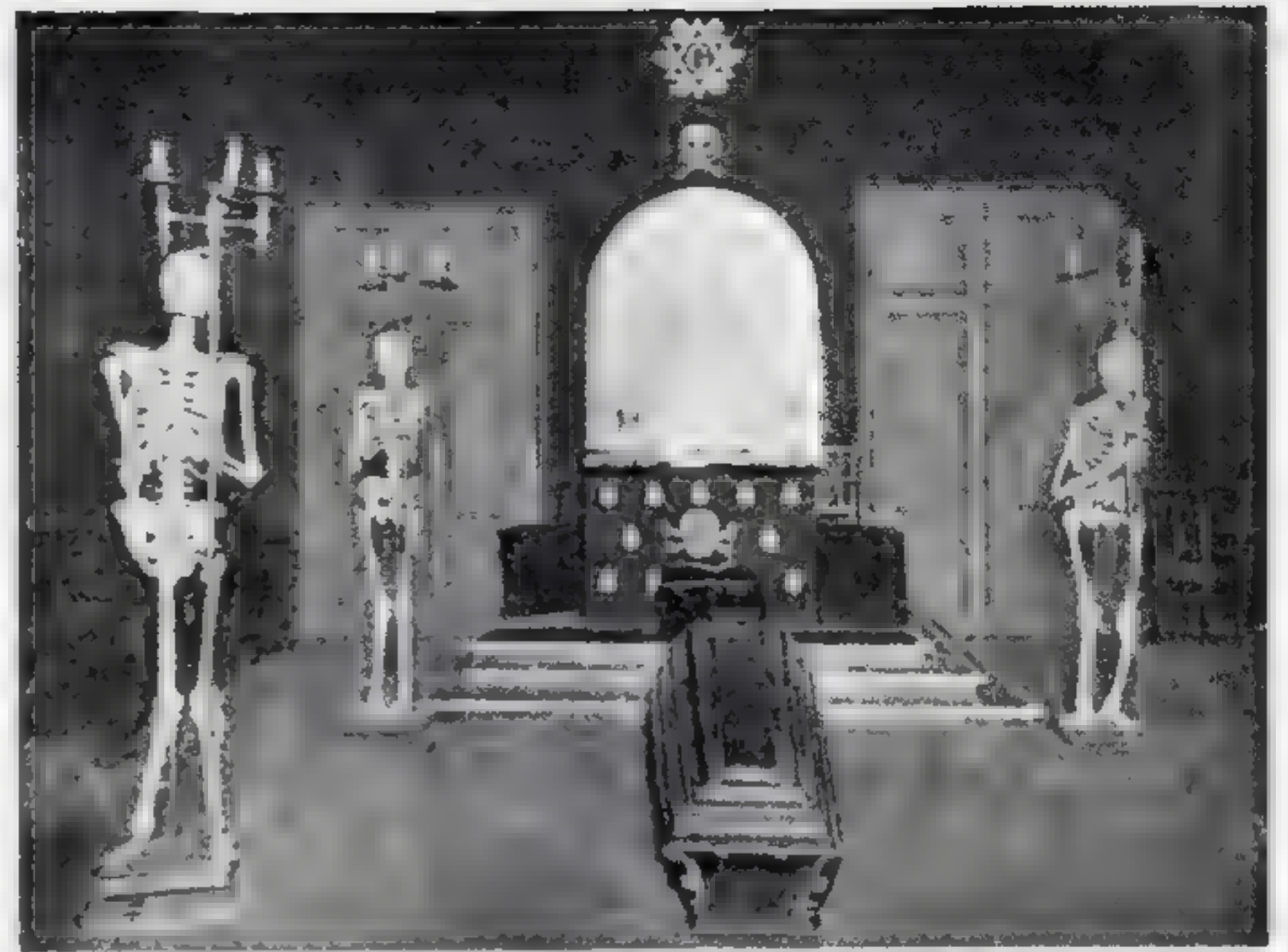
Dette århundres statsmenn har ikke bare å gjøre med regjeringer, keisere, konger, ministre, men også med de hemmelige selskaper. Disse kan i siste øyeblikk tilintetgjøre enhver beslutning. De har agenter overalt som ikke går av veien for mord og som setter i gang blodbad, om de finner det hensiktsmessig.

Verden blir regjert av ganske andre personer enn de innbiller seg som ikke forstår å se bak kulissene.

Arskaffelse av privateiendommen er proklamert av de hemmelige selskaper som danner de provisoriske regjeringer. Og menn av jødisk rase befinner seg i ledelsen av ethvert av disse selskaper. Guds utvalgte folk arbeider sammen med gudsfornekterne. De flinkeste samlere av rikdom samarbeider med kommunistene — det utvalgte folk rekker hånden til den nedrigeste kaste i Europa.»

Den engelske premierminister Lord *Beaconsfield*, alias jøden Benjamin *Disraeli*, i en tale i *Aylesbury* 20. sept. 1876. (Leben des Lord *Georges Bentnick*.)

I menneskeforedningens templer.

Likkister, skjeletter, dødningehoder og knokler er en meget vesentlig del av inventariet i «menneskeforedningens» templer.

Minister Baldwin har sagt noe lignende i våre dager:

«Jeg gjør alle anstrengelser for ikke å styrte Europa ut i et forbrytersk eventyr...»

Men staten, også Englands krone, er ikke mer herre over sin historie. Makter som unndrar seg vår kontroll lar i andre land som i mitt, spesielle særinteresser bestemme...»

Denne anonyme, uhåndgripelige makt er jødedommen og dens mange kamporganisasjoner — både de offisielle og dekkorganisasjonene — blant disse den farligste av dem alle:

DET INTERNASJONALE FRIMURERI.

Frimureriet er bygget opp på en ganske enestående måte, vi kan trygt si genial, når det gjelder å skjule dets egentlige innhold for både egne medlemmer og utenforstående. Det bygger på en serie av grader hvor den som befinner seg i en høyere grad ved ed har forpliktet seg til ikke å røpe noe av sin viten til den som står en eller flere grader lavere. Også den laveste grad er ved ed forpliktet til ikke å røpe noe om frimureriet til de «profane» (frimurnes navn på alle ikke-brødre).

For å bli frimurer må man gjennomgå en rekke seremonier med tilhørende taushetsløfter.

I 1. grad må «den søkende broder» sitte en halv times tid alene i en mørk celle. På veggen er det et vindu med et opplyst bilde av et dødningehode. Så blir den «søkende broder» ført inn i 1. grads-salen. Blant annet må han her avlegge den første eden etter å ha gått igjennom en rekke tilsynelatende meningsløse seremonier. Eden som leses opp av losjens ordførende mester setning for setning, må gjentas av «broderen».

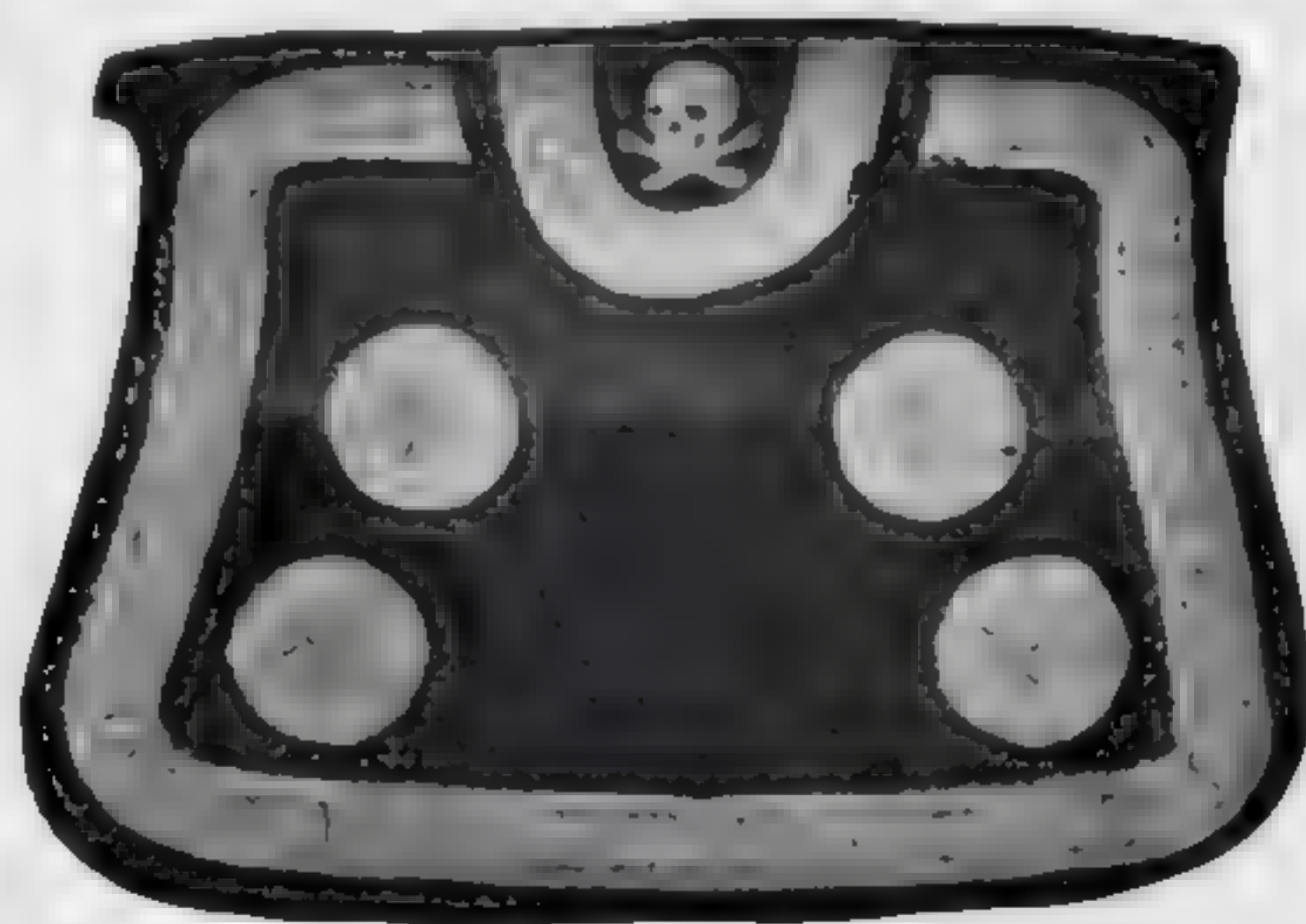
Ved opptagelsen i 3. grad, den såkalte St. Johannes-mestergraden, blir broderen lagt i en likkiste, idet ordf. mester uttaler ordene: *Det er fullbrakt.* — Deretter dyttes broderen overende oppe i kisten. Så bres likkledet over ham. Fire andre brødre bærer så kisten med den «døde» broder bort i et likkapell i salens annen ende til tonene av en sørgemarsj.

Etterhvert har man på denne måten fylt 6 likkister med hver sin

broder. Etter et timelangt opphold i kistene, blir brødrene oppvekket fra de døde en etter en på følgende måte: Ordf. mester løfter opp broderens høyre hånd og uttaler: *Se, liket er allerede i forråtnelse.* — *Neglene løsner fra fingerspissene.* Men ved min og Kleopatras hjelp skal jeg vekke ham til live igjen.

Broderen blir så halt opp av kisten. Han er blitt Johannes-mester.

Ved opptagelsen i 4.—5. graden, som er slått sammen til en grad, må den søkende broder vandre ensom, ofte skjelvende av skrekk, med en liten løkt i hånden gjennom en uendelig lang og belgmørk katakombe dypt under jorden. Denne katakombe, som kalles *Akasiens vei*, er oppfylt med skjeletter, dødningehoder og likkister. Her skal broderen, etter å ha vandret forbi «Kedrons bekk» som renner ut fra «fjellsiden», finne «Akasiegrenen». Med grenen i hånden kommer han så opp i 4.—5. grads salen. Her står *Kleopatra, taushetens gudinne*.

Det frimurerske skjødeforkle.

Så blir frimureren symbolsk omskåret ved at man brått river skjødeforkleet av ham. Det nordiske menneske dør nemlig i 3. grad, for så å fødes på nytt i 4.—5. grad som en «kunstig» jøde. Denne

symbolske overgang til jødedommen er det mest sentrale i frimureriet.

I 6. graden blir broderen symbolsk hengt i en stor galge. Dette skjer for å minne ham om den straff han går i møte dersom han bryter sin frimurered. Strikken legges om halsen på broderen hvorefter det strammes lett til.

I 8. grad mottar broderen ringen.

I 9. grad drikker brødrene hverandres blod. De stikkes med en kniv i venstre tommelfinger. Blodet fra flere brødre tappes i et større glass med vin. Dette røres om, og helles så opp i mindre vinglass som tømmes av brødrene.

Allerede for lenge siden er det folk i vårt land som har forstått hvilken fare det er å la en slik sammensvergelse ha fritt spill. Men frimureriet har alltid vært for mektig — de enkelte som har sett og forstått faren har intet formådd overfor denne mektige internasjonale organisasjon med dens veldige kapitaler bak seg.

Bjørnstjerne Bjørnson var en av dem som førte en forgjeves kamp mot denne polypp.

I en artikkel i Verdens Gang for 15. sept. 1892 retter Bjørnson et kraftig angrep på «de svenske kongers frimureri». (Kalles slik fordi det system som Den norske store landslosje arbeider etter er laget til i Sverige etter utenlandsk mønster av Carl von Eckleff omkring 1760.)

Bjørnson skriver bl. a.:

«Aftenposten» har fått seg tildelt den oppgave å verge de svenske kongers frimureri mot å bli unnsagt og ved lov bli landsforvist fra Norge.

«Frimureriet,» forteller bladet, «er den mest harmløse av alle institusjoner. Frimureriet holdes for helt uskyldig overalt ellers i verden.»

Hertil sier Bjørnson:

De svenske kongers frimureri holdes intetsteds for helt uskyldig. Man bør minnes den holdning som den katolske

kirke har inntatt og ennå bestandig inntar til det franske, italienske og belgiske frimureri. Man leser enkelte uttrykk om det i pavelige buller og biskopelige dekreter (nettopp nylig sitert i den europeiske presse). Frimureriet kalles heri likefrem «djevelens verktøy». Herav vil man skjønne at det ikke «overalt ellers i verden» holdes for helt uskyldig. I Spania, Russland og Finnland er det forbudt.

De svenske kongers frimureri derimot har enevoldskongedømmet til norm, det er ingenlunde et samfunn av «frie menn». Medlemmene er bundne i uverdigg underkastelse under én vilje, som ikke er innskrenket ved lov. Jesuitenes samfunnsorden er altså deres forbillede. Og derfra stammer det. Tempelherrenes ordensregler med opptagelsesprøver og ritual var nemlig blitt jesuitenes eiendom, og Gustav den tredje kjøpte det av jesuitiske prelater i Italia. Karl den trettende lot det så oversette og innføre i Sverige, han ga Bernadottene det i arv som «kronens øverste juvel». I militære, geistlige og verdslige menn, i adel og rikmenn har dynastiet derigjennom vunnet den mest underdanige garde. Siden er systemet gått over til Danmark og Norge.

Om ordenens opptagelsesprøver sier den komité som det engelske frimureri i sin tid nedsatte for å undersøke det, at prøvenes fysiske del er uverdigg vår tidsalder, og deres moralske del absolutt fordømmelig.

Imidlertid er det ikke opptagelsesprøvene, hvor forkastelige de i seg selv kan være, enda mindre det øvrige ritual som skiller det svenske frimureri fra alle de andre.

Nei, det er edene fra først til sist, og de fire høyeste grader som kroner systemet. Disse siste hersker over de underordnede syv graders medlemmer, og alle adlyder de blindt den øverste. Ved denne avgjørende endring og især ved de løfter som medlemmene av de øverste grader avlegger — sværere for hver grad — er det svenske frimureri blitt en jesuitisk stat i staten, ukontrollert av de almene medvitende, derfor farlig og forkastelig. Ikke alene at det i formen er den sinnrikaste innøvelse i kongedyrkelse, noe som tidsånden fordømmer, men de løfter som fratar medlemmene deres selvbestemmelsesrett og befaler dem blindt å adlyde en fremmed vilje, er umoralske.

Å pålegge mennesker det umoralske som deres høyeste, ja, eneste lov, får neppe et for strengt navn når det kalles æ r e l ø s t.

Allerede av den grunn må den lovgivende makt skride inn imot de svenske kongers frimureri. Ikke alene således som foreslått, at ingen kan bli eller være embedsmann som er medlem av det, men helt ut således at de som har satt sin vilje i pant — hos oss til Sveriges konge — og har avlagt eder som kan oppheve norske borgeres forhold til fedrelandets lover, de må ikke utøve sin norske borgerrett. De er i så tilfelle borgere av e t a n n e t r i k e.

Jeg ber redaksjonen om å avtrykke hyldningseden for at man kan oppfriske den i sin hukommelse:

«Jeg (N. N.) lover og sverger i henhold til mine forut inn-gåtte frimurerforpliktelser, løfter og eder, hvilke jeg herved fornyer, at jeg bestandig vil erkjenne som min høyeste fore-satte, styrer og befalingsmann den høyest opplyste ridder og kommandør av det røde kors, N. N., samt også akte og adlyde ham som denne provins' Viseste Salomo Vikarius, holde hans bud og befalinger i underdanig akt og ære, etterkomme og fullbyrde dem med oppriktig nidkjærhet, som givne overens-stemmende med ordenens lover til å befordre dens selvsten-dighet og framgang. Jeg lover aldri å unndra meg, når jeg kalles for å fullbyrde det arbeide som blir meg betrodd, og jeg fornyer nå de løfter som jeg har gitt ordenen, så vel av mine særlige frimurerplikter som av den meg foreskrevne strenge lydighet mot min ordens foresattes bud og befalinger.

Dette lover jeg sannferdig og oppriktig og uten forbehold på ære og samvittighet som fri og antagen murer, ridder, brøder, så sant hjelpe meg Gud og hans hellige ord.»

Bjørnson skriver videre:

Så avskyelig som et sådant løfte under livets fristelser kan ribbe en for hans selvbestemmelse, — de neste løfter er enda tyngre. Der er (som en frimurer har sagt) ikke filla igjen av en når en har gått igjennom det der.

I en senere artikkel i samme avis — 4. oktober s. å. — skriver Bjørnstjerne Bjørnson bl. a.:

At det også er alvorlig ment fra institusjonens side, fremgår av følgende:

For de nedre grader er Sveriges konge «Salomos Viseste Vikarius». For disse graders medlemmer flyter det hele ut i det mystiske fortidige. Men for de øverste grader, hines «komthurer» (kommandanter og kommandører) er han den stormektige, eneveldige «hermester», hva som fører nokså direkte inn i nutiden, skjønt navnet er lånt fra tempelordenens øverste.

Her viser det seg altså at ordet «frimurer» så vel som betegnelsen «Salomos viseste vikarius» alene er en kåpe for å skjule virkeligheten og føre «den alminnelige verden» og de lavere grader bak lyset. — —

Denne appell til hærens strenge disiplin med en tilsetning av tempelherreordenens mystikk, har ad bakveier gjort den innskrenkede konge i demokratiske land til uinnskrenket herre over landets øverste embedsmenn og største kapitalister, ti her går veien til makt og glans, her lærer man at den fulle gjensidighet betaler seg.

Vi nordmenn har lenge og dypt følt virkningene av et hemmelig, jesuitisk selskap blant oss. Det er ikke alene Kristiania som styres av de svenske kongers frimureri, og det er ikke alene embedsbesettelser, som denne hemmelige regjering, høyere enn den synlige, tar seg faderlig av.

Uten frimureriet var vår nasjonale kamp ikke blitt så langvarig og hård og kongetogenes glans ikke nær så stor.

Siden Bjørnson skrev dette er Den norske store landslosje blitt en egen provins, den 10., og de norske brødre avlegger sine løfter direkte til Kong Salomo, eller rettere sagt hans vikar i Norge.

Mange har ansett det norske frimureri som så meget uskyldigere enn det utenlandske. Bjørnson derimot anså det svenske systemet — som den norske landslosjen tilhørte — som til og med verre enn de andre.

Om det er verre eller bedre er av underordnet betydning, — ett

er sikkert: en skjebnesvanger innflytelse har det hatt, og det er neppe noen overdrivelse å si at norsk politikk siden 1905 har vært bestemt fra Nedre Vollgt. nr. 19 i Oslo — fra den bygningen som merkelig nok kom til å ligge rett overfor stortinget. I dag mer enn noensinne bekrefter det seg hva Bjørnson skrev: *Uten frimureriet var vår nasjonale kamp ikke blitt så langvarig og hård.*

13—14 000 nordmenn i ledende stillinger og nøkkelstillinger, innen forsvaret, finansverdenen, presteskapet — i hele embedsverket — har tilhørt denne internasjonale sammensvergelse, og bevisst eller ubevisst, direkte eller indirekte, arbeidet for og betalt veldige summer til formål som de aller færreste av dem kjenner, og som *ikke* har gavnet vårt land.

Frimureriet er bygget opp med enestående psykologisk sans og med en kald beregning av de ikke-jødiske folks mentalitet. Frimureriet er så viselig innrettet at ingen vet hva de går til når de melder seg inn, og er de først kommet innenfor, i hvert fall over de laveste grader, er det ytterst vanskelig å bli fri mann igjen, og det er forbundet med atskillig risiko.

Losjens «Hevnende hender» ligger som en mare over enhver broder som er kommet i nettet. Alle ville synes det var merkelig å bli truet på liv og ære om mann trakk seg tilbake fra en alminnelig veldedighetsforening. Men når det gjelder frimureriet, har man tyensynlig ment at det var i sin orden.

Dertil har ingen broder lov til å vite mer om frimureriet enn det de ukjente internasjonale frimurermestere har funnet passende. Og det er meget beskjedent. Det nytter derfor ikke å gå til en alminnelig frimurer for å få vite frimureriets hemmelighet. For det første *vet* han det ikke, og *om* han visste noe av betydning, så har han ikke lov til å si det. Det er bare unntagelsesvis at frimurerne røper noe av losjens hemmeligheter, og da bare under den største risiko for hevn. De er bundet til taushet ved de frykteligste eder. Her skal gjengis en av edene for de laveste grader, for Johannes-frimurerlærlingene, gjengitt etter den såkalte Læringlekatekismus:

«Jeg sverger høytidelig og oppriktig, av fri vilje i nærvær av den allmektige Gud, og denne ærverdige til den hellige Johannes innviede losje, at jeg alltid skal bevare og skjule fri-

mureriets hemmeligheter og aldri åpenbare det som er eller senere blir meg betrodd, annet enn til en ekte antatt broder og lærling, hvilket jeg etter streng og nøye prøve har forvissnet meg om at han er. Jeg sverger videre aldri å skrive, trykke, tegne eller gravere på bevegelige eller ubevegelige gjenstander under himmelen — eller foranledige at det skjer — slik at det blir leselig eller forståelig og inneholder et tegn eller bokstaver hvorved den hemmelige kunst kunne bli urettmessig åpenbart.

Alt dette sverger jeg å holde med den faste uforanderlige beslutning uten tvilrådighet, uten hemmelige forbehold og indre påskudd, under bestemmelsen om ingen ringere straff enn at min strupe må bli overskåret, og bli begravet i havets sand på en tid da ebben er et kabeltaus lengde fra stranden, hvor ebbe og flod veksler to ganger i løpet av 24 timer. Så hjelpe meg Gud og la meg være standhaftig i denne min lærlingeforpliktelse.»

Dette med «kabeltauet» går meget ofte igjen i de frimurerske trusler og har sikkert vært et mysterium for de fleste murere. I Amerika er det trykt en bok for *høygrads- og okkultfrimurere*: «The beginning of Masonry» (Opprinnelsen til frimureriet). «En samling av 40 dokumenter om det gamle frimureris hemmelige mysterier, ny bearbeidelse for frimurere.» Ved Frank Higgins. På s. 87—89 i denne boken er det et kapittel om

«Kabeltauet».

Det heter der at på eldgamle assyriske, babylonske, egyptiske og andre steinmonumenter er avbildet triumftog med rekker av fanger som man leder etter lange liner. Disse tau er enten slynget rundt halsen eller til og med trukket gjennom nesen. Gamle meksikanske steinmonumenter viser også at man ofte har trukket tau gjennom fangenes tunger.

Dette avsnitt i nevnte frimurerskrift antyder løsningen av mysteriet.

Kabeltauet er et *slavesymbol*.

Gjennom de fryktelige eder er de alminnelige brødre lenket til

losjens mestere som slaven i Assyrien, Babylon og Egypt var bundet med et tau til sine herrer. De får bevege seg noenlunde fritt så langt tauet rekker, men utover det er det stopp.

Men hvor mange brødre har tenkt over meningen med dette uttrykk?

Eller hvor mange av dem har tenkt over den dypere betydning av seremonien med *skjødeforkleet* som f. eks. en rekke av byens fedre har latt seg forevige i — i malerisamlingen i Frimurerlosjen?

Når *skjødeforkleet* raskt rives av broderen, så skjønner formodentlig ikke *han* at det er en symbolsk *omskjærelse* som gjør ham til *kunstig jøde*. Men *jøden* vet det, og de innviede ikke-jøder vet det.

På denne måte forhånes og nedverdiges det nordiske menneske — på denne måte skaffer jøden seg *hevn* over ikke-jødene, og først og fremst avløp for sitt hat til de germanske folk som de alltid har betraktet som den største hindring for sine maktplaner.

Fra berget Sinai er hatet mot ikke-jødene kommet ned, heter det i Talmud (schabbath 89 a). Og intet sted har jøden fått slikt avløp for sine onde instinkter som i Frimurerlosjene hvor de har latt de kristne ydmyges og arbeide for seg i generasjon etter generasjon, uten at de har forstått at de var i jødernes tjeneste. De har fått dem til å tilbe *sine* guder, å utføre *sine* religiøse seremonier, å knele for *sine* avgudsbilder, å hylde *sine* idéer!

Er det å undre seg over at Talmudjødene føler seg drukne av sin makt og smartness?

«*Vår makt lar seg ikke måle. Vår sak er stor og hellig, og dens seir er sikker,*» uttalte høygradsfrimureren, den franske jøde Cremieux, stifteren av Det jødiske Verdensforbund, allerede for mer enn tre menneskealdre siden.

*

Den norske store landslosje — den største frimurerorden i Norge, med bortimot 11 000 brødre — var som nevnt *Den X. frimurerprovins*. Losjen regnes i alminnelighet for å ha 10 grader, men den hadde dertil omkring 30 brødre av 11. grad samt Den

Viseste Salomo Vikarius av 12. grad. Losjen har hvert år utgitt en matrikel med fortegnelse over medlemmene og beregnet bare på brødre. Den begynner med ordenens høyeste embetsmenn og æresmedlemmer, en rekke kongelige personer, og slutter med brødre av 1. grad. Tidligere var det følgelig en ettertraktet ære å komme så langt fram i matrikelen som mulig. I den siste tid synes det dog av lett forståelige grunner å være blitt større rift om de bakerste plassene.

Hver frimurerprovins har en øverste leder med titelen Viseste Salomos Vikarius VSV — i Norge en nordmann med plikt til blindt å adlyde en fremmed vilje.

Den store norske landslosje var således en *provins* og ledet av en *vikar*.

En *provins* må nødvendigvis være tilsluttet et større hele, og når den øverste leder i hvert land er en *vikar*, må det også et eller annet sted ute i verden være en som står bak og over vikaren, en skinnbarlig Salomo som er losjens egentlige herre.

At det heller ikke her i Norge var tale om en isolert nasjonal losje, framgår også derav at Den store norske landslosje hadde faste representanter ved en rekke utenlandskje losjer. Ifølge matrikelen således hos: De forenede storlosjer i England, The Supreme Council 33 gr. i U.S.A., Storlosjene i Danmark, Sverige, Irland, Montana, Montreal, San Salvador, Nord Dakota, Chile, to storlosjer i Kanada for provinsene Ontario og Alberta, storlosjen i Skottland, Manitoba, Winnipeg, Filippinene, Ny Zealand, i mormonstaten Utah, i Sveits, Belgia, Nord Carolina, Massachusetts, Maine, Queensland, Guatemala, New Jersey, Virginia, Porto Rico, i staten New York, Minnesota, Kentucky, Meksiko, Arizona og Ny Syd Wales, foruten Stor Orient-losjen i Paraguay og den greske Stororientlosje.

Den norske store landslosje var videre *tilsluttet verdensfrimureriet* bl. a. gjennom Den store tyske landslosje, Den store nasjonale moderlosje med navnet «Zu den drei Weltkugeln», — Storlosjen «Zur Eintracht» — Storlosjen av Prøysen med navnet «Zur Freundschaft» — Storlosjen av Hamburg, Storlosjen av Sachsen og den store moderlosje for det såkalte «Eklektischen Freimaurerbundes».

Den norske storlosje «Polarstjernen» i Trondheim (med 1100

brødre) stod tilsluttet — foruten de tre sistnevnte losjer — og storlosjen «Zur Sonne».

Det vi her har for oss er således ingen nasjonal veldedighetsforening, men et *internasjonalt brorskap* hvis interesser går tvers over alle landegrenser og hvis mål bare er kjent av et ytterst lite fåtall av høygradsbrødre, hvorav det *offisielt* ikke er noen i Norge. Men en rekke utenlandske losjer har 33. gr., og man skal i beslaglagte frimurerdokumenter, bl. a. i Ungarn, også ha funnet langt høyere grader — opp til 96. grad.

Og så tror man at de lavere grader norske frimurere skulle kunne vite hvilke mål frimureriet arbeider for og hva som foregår i de innerste sirkler, der hvor den hemmelighetsfulle Salomo — ordenens høyeste herre og mester — befinner seg?

Den tyske storkapitalist og høygradsfrimurer jøden Walter Rathenau uttalte i sin tid at

«verden regjeres av tre hundre menn av hvilke enhver kjenner enhver. De leder kontinentets økonomiske tilskikkelser og velger seg etterfølgere blant sine omgivelser».

Det er den frimurerske hjernetrust «Den grønne slange» — høygradsfrimurernes broderskap — som med millioner av lydiske redskaper over hele verden har ført så mange ulykker over vår verdensdel.

■

Alle som har besøkt Frimurermuséet i Oslo vil være slått av det orientalske preg i det beslaglagte frimurerpalass. De for nordiske mennesker så nedverdiggende seremonier, ritualer og lærøsetninger er ikke bare unordiske, men tvers igjennom anti-nasjonale og anti-germanske.

I hele sitt innhold og vesen står frimureriet i motsetning til nordisk livssyn og den nordiske kultur. Derfor er også frimurernes blikk vendt mot *østen*, mot orienten, og når byggverket — Salomos tempel — er ferdigmuret, da kan, som det heter i frimurerspråket, brødrene «legge sitt verktøy ned og gå hjem, da er vårt arbeid endt» — dvs. at da er den vesteuropeiske kristne kultur gått under.

Overalt i losjen finner man denne higen mot østen symbolisert. Man må bare beklage dem som ikke benyttet anledningen til ved selvsyn å overbevise seg om dette.

Det er derfor klart at frimureriet måtte komme i kampstilling til enhver nasjonal reisning i et hvilket som helst land. Derfor står det også *mot* den nasjonale reisning i Norge og har ikke skydd noe middel for å stanse den. Derfor er det også en fiende av de nasjonale reisninger i Italia, Tyskland, Spania, Slovakia, Romania — i alle land. Derfor kom også en av våre mest nasjonale diktere, Bjørnson, i kampstilling til frimureriet.

Frimureriets symboler, vinkelen, passeren, murerskjeen, symboliserer alt sammen redskapene til å fullføre gjenoppbyggingen av Salomos tempel. Men kan noe fornuftig menneske fortelle hvorfor tusener av nordmenn skulle være med å bygge opp Salomos tempel? Og ikke bare tusener av nordmenn, men millioner av ikke-jøder over hele verden?

Enhver som kjenner jødeproblemet vet at gjenreisningen av Salomos tempel symboliserer virkeliggjørelsen av jødernes verdslige Messiasstanke. En mann av jødisk ætt skal bli verdens eneveltige hersker.

Men det nytter lite å komme til en vel bearbeidet norsk frimurerbroder og fortelle *det*. Svaret er forlengst lagt ham i munnen: Jødene har ikke engang adgang til å bli medlem av frimurerlosjene!

Men frimurermatrikelen viser noe ganske annet. I medlemsfortegnelsen finnes en rekke jøder. I beste fall gjelder en slik bestemmelse — om den noen steds blir håndhevet — tros- eller Talmudjøder.

Den tillitsfulle norske broder vil til gjengjeld fortelle at losjen var en hyggelig selskapsklubb som ikke blandet seg i politikken, et sted hvor han kunne skaffe seg gode forretningsforbindelser, bestillinger av stat og kommune m.v., befordre sitt avansement i de offentlige og private etater osv. Det vil si, dette siste forteller han kanskje ikke, men vi aner at det var så.

Hvordan skulle en alminnelig norsk frimurerbroder vite hva som foregår hos ordenens høye mester, den Viseste Salomo, hvis tilstedeværelse han bare bevende aner? Han vet ikke engang hva

som foregår hos Salomos vikar i Norge. Han fikk bare lov til å betale, tie og adlyde.

Etter at frimurerlosjene er oppløst og beslaglagt i flere europeiske land — således i Ungarn, Italia, Romania, Tyskland, Spania, Slovakia, Polen og Norge — og et veldig materiale til studium av losjenes virksomhet beslaglagt, er man kommet dithen at de «profane» vet mer om «den store hemmelighet» enn det store flertall av brødre.

De er overalt i verden ført bak lyset i en helt eventyrlig målestokk. Det skulle derfor synes rimelig at de til slutt undersøkte hva det er de har vært med på å støtte, for deretter å kaste frimurerverktøyet og være med på å overvinne følgene av den ulykke som har rammet vårt land gjennom det frimureriske renkespill. Men når det bare er unntagelser som våger det, er det atter et bevis på losjens fryktelige makt, både over brødrenes sinn og over deres velferd.

Dette er så meget verre som frimureriet med ubegrensede pengemidler ennå behersker store deler av verden og fremdeles driver sin landsskadelige underjordiske virksomhet i denne vårt lands skjebnetid.

Som i synagogen: Alle brødre sitter i templet med hatten på. Å slå hatten av en Talmudjøde er den største fornærmelse han kan bli utsatt for. Å blotte hodet er det mest ydmykende som kan ramme en Talmudjøde.

Man kan ikke komme bort fra at frimureriets virksomhet er en besynderlig form for *veldedighet og menneskeforedling*.

Det skulle ligge nokså nær for alle fornuftig tenkende mennesker å forstå at det her er noe som ikke stemmer.

Men i hvilken grad det også *utenfor* frimurernes rekke er lykkes å forvirre begrepene og *forjøde* sinnene, viser den ting at en masse mennesker som helt naturlig skulle ta avstand fra denne uverdige og i mange tilfelle landsforræderske virksomhet, ser på frimurerne som de ser på jødene: som stakkars «uskyldig forfulgte» mennesker — ofre for nazistenes «barbari».

Disse godtroende har sannsynligvis heller ikke tenkt over det motstridende i at veldedighetsinstitusjoner skal sitte inne med så enorme pengemidler som frimureriet. Man skulle tro det hadde vært naturlig at losjene — om de hadde svart til det offisielle formål — istedetfor å *samle* rikdommer, skulle gi pengene ut igjen til trengende etterhvert som de kom inn. Men *penger er makt*, og makt er losjens alfa og omega.

Odd Fellow losjene.

Ved siden av de «rette og fullkomne» losjer er det en rekke organisasjoner som er beslektet med frimureriet og må betegnes som frimurerske. Angående Odd Fellow-ordenen heter det i «Kalender für Freimaurer», årboken 1931, Leipzig, s. 240:

1. Independent Order of Odd Fellow. (Uavhengig orden av Odd Fellow.)

Denne orden er uhyre rik. Dens formue pr. 1. januar 1930 viste oppsamlede fonds på 500 millioner gullmark.

Ordenen er formodentlig den største losje i verden. Den alene har 2 300 000 medlemmer. Det opptas også kvinner i de såkalte «Rebekkalosjer».

Dens forbindelser med det egentlige frimureri viser seg bl. a. klart ved de tallrike dobbelt-medlemsskap.»

I «Allgemeinen Logen Ztg», Würzburg 1928, finnes en fortelling over forskjellige tidsskrifter for de med tysk språk arbeidende «Frimurer- og Odd Fellow Loger» — blant annet tidsskriftet «Der Führer». Av dette fremgår at Odd Fellow har mange

jødiske brødre, og de danner den åndelige ledelse av «Bibel-forskernes forbund», de såkalte Jehovas Vidner! En ren *jødisk-kommunistisk hetsorganisasjon* som under religionens maske driver en intens propaganda over hele verden.

De tre øverste synlige (!) grader av Odd Fellow-ordenen heter «Patriark-graden», «Den gylne regels grad» og «Den kongelige purpurs grad». Ordenens suverene storlosje sitter i Baltimore.

Frimureriets venner i Londonkringkasteren kunne en tid etter frimurerlosjenes oppløsning i Norge med en passende sentimental røst tale om det i Norge «uskyldig oppløste frimureri».

Det er naturlig at den tonen blir anslått fra den kanten. England er det ledende frimurerland, med hele 440 000 frimurere. London alene har 1260 frimurerlosjer.

Med det fryktelige våpen som heter det internasjonale frimureri har den britiske overklasse i intimt samarbeid med jødedommen forstått å underbygge sin maktstilling også i alle land utenom sitt eget verdensrike. Nesten uten unntagelse er det i dag høygradsfrimurere som regjerer i England, og den engelske konge er selv landets høyeste frimurer. Gjennom frimureriet har det skaffet seg lydlige tjenere i alle land, ikke minst i Norge.

I Amerika sitter jødene og andre høygradsfrimurere tett omkring mr. Roosevelt som selv er frimurer av 32. grad, og som — til tross for at han ble gjenvalgt på det program ikke å trekke Amerika inn i krigen — gjør de ytterste anstrengelser for å få U.S.A. med i kampen mot de stater som har avskaffet frimureriet og befridd seg fra den internasjonale jødedomms ødeleggende innflytelse.

Nasjonale losjer finnes ikke. Der gis kun ett frimureri.

Mange frimurere er oppmerksomme på at det utenlandske frimureri er av en farlig art, men det norske frimureri var *nasjonalt* og uavhengig!

I alle land har frimurere med samme hellige iver forsikret at *deres* losje ingenting har å gjøre med det internasjonale frimureri, det er en selvstendig, en *nasjonal* losje! Hvis man så spør dem hvordan de kan være så sikker på det, så forteller de at det står i

statuttene, og at det blir opplyst i losjen og lignende, til tross for at de jo må vite at de som *vet* ved ed er forpliktet til ikke å røpe noe til dem som *ikke* vet.

Og når man spør, så får man også vite at de ikke har studert annet materiale om frimureriet enn det de får av frimurerne selv og som anses for passende til deres grad.

Vi skal nedenfor overlate til noen av de innviede å uttale seg om disse spørsmål.

I frimurertidsskriftet «Auf der Warte» nr. 5, 1. III, 1925, står det: «*Det fins ikke noe nasjonalt eller konfesjonelt orientert frimureri. Kun ett eneste og udelelig. Den som forsøker å påstå noe annet er overfladisk, slått av blindhet og fullstendig på villspor.*»

Stormesteren for Den store landslosje i Tyskland, grev Stanislaus zu Dohn-Schlodien, uttalte åpent: «*Der gis kun ett frimureri.*»

Dr. Robert Fischer (Erläuterungen der «Katechismen der Johannis-freimaurerei», I, Lehl: Katechismus, 1908):

«*Frimureriet er alminnelig. Det strekker seg over hele jordklo- den, og alle brødre på jorden utgjør én losje.*»

Lovboken for losjen «Zur Freundschaft» i distr. Berlin. M. S. for losjens brødre 1901 bestemmer:

III forfatning.

«*Fullkommen isolerte losjer finnes ikke. Enhver enkeltlosje og ethvert engere losjeforbund (storlosjer) inntreer automatisk*

- a) i nasjonale losjeforbund,
- b) i felles losjeforbund for hele verden (universal-storlosjer).»

Manifest fra Tempel- og Rosenkrantzordenens direktorium, Berlin, 1794, kap. VII, beretter:

«*Det er kun én orden. Dens mål er dens Første hemmelighet, og dens oppståen, ved siden av dens virkemidler, den Annen . . .*»

*

I de aller innerste sirkler sitter *Talmud-jødene* som rov-edderkopper i sitt spinn. Bare de kjenner den store hemmelighet.

Jeg gir ordet til frimurerne og jødene:

Landsrabbiner dr. Isaak Wise i «Israelite of America» 3. aug. 1866:

«Frimureriet er en jødisk institusjon hvis historie, grader, tegn, passord og forklaringer er jødiske fra begynnelse til ende.»

«The Jewish Tribune», New York, 28. okt. 1925:

«Frimureriet er bygget på jødedommen. Hva blir tilbake av de frimureriske ritualer når man eliminerer judaismens doktriner?»

«Jewish Guardian» 12. april 1922:

«Frimureriet er født av Israel.»

I frimurerbladet «Le Symbolisme», Revue mac., 1928, står det:

«Det må være frimureriets første bud å forherlige den jødiske rase som har oppbevart hemmelighetens guddommelige innhold uforandret.»

•

At det er losjer hvor jødene formelt ikke har adgang, betyr ingenting. Det er bare et ledd i den alminnelige forvirringstaktikk.

FOLKEFORBUNDET SOM POLITISK INSTRUMENT FOR FRIMURERIET OG JØDEDOMMEN

Det internasjonale frimureri har i århundrer hatt en avgjørende innflytelse på de politiske begivenheter.

Idéen om folkeforbundet og forslaget til Versailles-traktaten, som er nøye forbundet, utgikk således fra frimureriet. Det var to for Europa skjebnesvangre foreteelser. Grunnlinjene slik som de senere ble vedtatt, ble trukket opp på en frimurerkongress i Paris 28.—30. juni 1917. I dette forslag stod det bl. a.:

«Frimureriet som fredsforkjemper påtar seg å innføre denne nye organisasjon: Folkeforbundet. Det vil være propagandasjef for denne fredens og den alminnelige lykkens forkjemper.»

Forslagene ble umiddelbart etterpå offentliggjort under titelen: Frihet, likhet, brorskap — tre begreper som i hvert fall ikke kan sies å danne grunnlaget for Versailles-traktaten, som ikke har noe å gjøre med likhet og brorskap, men ble en hevnakt, beregnet på helt å tilintetgjøre en overvunnet fiende. Det er ofte sagt at etter

krigen brøt freden ut, og at denne fred har rast over Europa i 20 år. Denne form for fred skyldes nettopp i første rekke Versailles-traktaten. Det var et dokument av typisk talmudisk karakter.

Den franske historiker Jaques Bainville skrev: «Man kan si at Versailles-traktaten organiserte den permanente krig.»

Jøden, administrerende direktør
i Folkeforbundet.

Om Folkeforbundet skriver jødinnen Sambter i «Führer zum Zionismus», New York, 21. februar 1920:

«Folkeforbundet er et gammelt jødisk ideal. Dette ideal som inneslutter i seg både nasjonalismen og internasjonalismen, blir først nå forstått i verden. Jødene kjenner det allerede i 3000 år, ti det fremgikk av profetens ord og av lovene. Det er oppstått av judaismen, det er grunnanskuelsen hos Moses og profetene.»

Folkeforbundet hadde, i hvert fall til å begynne med, et idealistisk preg utad. Teoretisk gikk det inn for humanitet, rettferd og fred. I praksis ble det et instrument for et fåtall imperialistiske stormakter. En krigshissende allianse, fullstendig i hendene på de overstatlige krefter som til slutt trakk Europa inn i en ny krig.

Blant stifterne av Folkeforbundet var også høygradsfrimureren og tyskhateren lord Robert Cecil, Englands hensynløse blokade-minister under verdenskrigen, den samme som i Etiopia-konflikten drev en intens agitasjon for å få England i krig med Italia (som har avskaffet frimureriet), og for å få England til å gå aktivt inn i den spanske borgerkrig på de rødes side mot Franco-Spania (som også avskaffet frimureriet).

Etter disse bedrifter — og etter å ha stiftet den kommunistiske dekkorganisasjon RUP, «Verdenssamling for Fred», hvis formål var å få alle Folkeforbundsstatene til å gå til krig mot det anti-jødiske Tyskland — ble lord Cecil belønnet av det norske storting med Nobels fredspris. Altså, når man er høygradsfrimurer og arbeider for jødernes sak, kan man bli tildelt fredsprisen for krigersk virksomhet.

Pan-Europa-unionen.

Tanken om Pan-Europa — Europas forente stater — ble også satt ut i livet av jøder og frimurere. Idéen er en forbundsstat med en slags europeisk overregjering. Stifteren, Coudenhove-Calergi, sier like ut at *den herskende klasse* i dette forbund skal være jødene.

Men hverken Folkeforbundet eller Pan-Europa-unionen er det endelige mål. Målet er ikke Europas, men verdens forente stater.

Det internasjonale frimureri sier selv om dette:

«*Vi proklamerer verdensrepublikken, avskaffelse av landegrensene, eksistensen av kun én lov: menneskerettighetene, som våre gløderverdige forfedre forkynte under den store revolusjon.*»

(Lozano, spansk frimurer, på verdenskongressen i Rom 1914.)

Den «store» revolusjon var den franske. Om denne skriver høygradsfrimureren Bernadin:

«*Fra 1772 til 1779 planla frimureriet den store revolusjon som skulle gi verden et annet ansikt. Herunder gjennomsyret frimureriet massen med tanken om at den selv skulle ta makten.*» (Beretning fra et møte i Losjen Paix et Union og La Libré conscience i Orient av Nantes, 23. april 1883.)

«*Den franske revolusjons betydeligste menn hadde funnet hverandre på ett sted, i Pariserlosjen «Les amis reunis» ... brr. Concorcet, Marat, Mirabeau, Sieyes, Clacieres, Boissy, Dupont, Robespierre og Gregoire.*» (Br. Leopold Wolfgang i «Revolution, Weltkrieg u. Freimaurerei», hefte 10, frimurertidende «Am Bau», München 1921.)

«*I det 18. århundre fant den berømte samling av encyklopedister*

en begeistret tilhørerskare i våre templer, for første gang tonte for massen det ennå ukjente slagordet: Frihet — likhet — brorskap.

Opprørets sæd er fort sådd i denne lærde krets ...

... Og da bastillen falt i grus, da hadde frimureriet den store ære å gi menneskeheten den rettsforfatning som det hadde utarbeidet med så stor kjærlighet.»

Dvs. den rettsforfatning som ga jødene likestilling i alle land og banet veien for deres kolossale makterobring.

Under den blodige kommunistoppstand i Paris 1870 sendte Stor-Orienten i Paris ut en flammende appell til Frimurere! Brødre! Broderlige kamerater! Til hele verdens frimureri om å støtte de revolusjonære i deres kamp for «menneskeheten».

Under borgerkrigen i Spania ble i 1936 sendt ut et lignende opprop fra Stor-Orienten til alle verdens frimurere om å støtte de røde i deres kamp, også for menneskerettigheter og demokrati.

Og hvem er det så som skal ut og kjempe for disse goder? Er det jøder og frimurere?

Beskjed om dette kan vi få av en i Paris offentliggjort beretning — «Le peril Judeo-Maconnique» av E. Jouin — bygget på beslaglagte dokumenter ved frimureriets opphevelse i Ungarn.

«*Vi må holde opprørets ånd vedlike hos arbeiderne. Det er dem vi vil sende på barrikaden. Vi vil dog sørge for at deres krav aldri blir oppfylt, for vi trenger deres utilfredshet for å slå i stykker de kristelige samfunn og fremme opprettelsen av anarkiet.*»

I den jødiske avis «Vårens røst», som kommer ut i Frankrike, ble det 25. juli 1936 tatt inn en appell til den samlede jødeverden angående en Spania-innsamling og uttalt at «*en seier for den spanske folkefront er en seier for verdensjødedommen.*»

I den jødiske avis i Polen, «Hajnt», sto det 14. mars 1937:

«*Ingen jøde kan stå likegyldig i den spanske krig. Enhver jøde må kjempe på republikkens (de rødes) side.*»

President Company uttalte også ifølge «Hajnt» 28. febr. 1937:

«*Jeg vet at de innvandrede jøder (emigrantene) er trofaste bolsjevikere. Jeg er dypt overbevist om det.*»

Man mener også å kunne bevise at en rekke politiske mord skyldes frimureriet, således Serajevo-attentatet som satte verdens-

krigen i gang i de skjebnesvangre augustdager i 1914, videre mordet på Jaures, Witte, Casement, grev Stürkgh, generalfeltmarsjall v. Eichhorn, kongene av Bulgaria og Hellas m. fl.

Det er også et merkelig treff at keiser *Wilhelm*, hvis skjebne ble så ulykkelig både for ham selv og hans land, var den første hohenzoller på tronen som *ikke* ville bli frimurer.

Foruten de alminnelige trusler er det en meget alminnelig brukt metode blant frimurerne å erklære dem som forteller om disse ting for «utilregnelige». Men det kunne da være nokså fristende å spørre hvem som er utilregnelige, de som forteller om frimureriets virksomhet eller de som har latt seg innfange av det, som har latt seg forlede til å sitte alene i bekmørke redselskabinetter med flosshatt på og bare dødningehoder til selskap. som har latt seg forlede til å avlegge de uhyggelige frimurereder som de fleste er ute av stand til å beregne rekkevidden av, de som i veldedighetens tjeneste lar seg anbringe i likkister og dekke til med likklær i skjelett-smykkede likkapeller (slik som en kan se det i Frimurerpalasset i Oslo), eller de som i menneskeforedlingens tjeneste skjelvende av redsel har famlet seg gjennom mørke underjordiske ganger under Stortingsgaten og Vollgaten for å finne Akasiegrenen, mens de passerer Kedrons bekk, oppstablede skjeletter og hyller fulle av dødningehoder, — de som har latt seg henge i galger, har drukket hverandres blod og latt seg symbolsk omskjære etter jødisk mønster? Og som fremdeles mener at losjenes mål er menneskeforedling.

Man må ikke forundre seg over at det settes et veldig apparat i sving for å svekke tiltroen til dem som forteller om frimureriets hemmeligheter og seremonier. De er ikke tiltalende, og det er en underlig form for menneskeforedling, veldedighet og uskyldig selskapelighet. Når Bjørnson og mange med ham allerede dengang kunne reise kampen mot frimureriet, hvor meget større grunn er det da ikke til å gjøre det i vår tid — da dets hemmeligheter er blitt så ubarmhjertig avslørt?

Alle ærlige nordmenn — og sikkert også de fleste frimurere — har grunn til å glede seg over at det er stukket hull på byllen — at frimureriet er oppløst og forbudt i Norge.

Det er ingen grunn til å la frimureriet få noen slags martyrglorie over seg.

•

Overalt hadde det dannet en stat i staten, og til slutt blitt mektigere enn staten selv. Ingen sivilisert stat kan i lengden tåle en slik overstatlig makt i sin midte. Heller ikke Norge.

JØDENES KABBALAH

Bestemte symboler og tegn går igjen i alle de av jødene beherskede organisasjoner, enten det er i frimureriet, i religiøse og filosofiske sekter, i politikken eller innenfor den egentlige jødedom.

Først har vi trekanten, *triangelen*. Om denne heter det i en gammel bok fra 1706, «Probieusteine fuer echte Freimaurer»: «*Det magiske ord heter J e h o v a. Og det setter man under et triangel.*»

Denne Jehovas triangel opptrer i den frimurerske symbolikk også ofte som *murerskje*.

«Akasiegrenen» skal symbolisere Juda septer.

Den omvendte vinkel med spissen ned betyr natten, det onde, det djevelske. Undertiden blir den kamuflert med en bredbladet dolk som skal minne forrederen av ordenens hemmeligheter om den straff som venter.

En kamuflert triangel er den såkalte «*frygiske lue*», et symbol for de brennmerkede slaver fra Bagnoet, samt symbolet for den blodige Jakobinerrevolusjon.

Da Ludvig VI's hode var falt for giljotinen, steg en mann med et svært skjegg og den røde frygerlue opp på skafottet foran den forferdede menneskemengde, som i ham trodde å kjenne igjen den evige jøde. Med hendene røde av blod ropte han med fryktelig røst: Frankrikes Folk! Jeg døper deg i Jakobs og frihetens navn!

Slik beretter både Prudhomme og Constant.

Og de nye latinamerikanske stater skaffet seg under frimurersk innflytelse frimerker og våpenskjold med den frygiske lue, Juda Løve, de frimurerske «broderhender» og Verdenskahalens 5- og 6-stjerne. En stum bønn til jøder og frimurere over hele verden om støtte i kampen mot det klerikale Spania som i sin tid forviste jødene.

Også *firkanten* spiller en stor rolle i den kabbalistiske symbolikk i form av *kuben*.

Men de langt viktigste symboler er likevel *fem-stjernen* og *seks-*

stjernen. Over hele verden finner man fem-stjernen brukt som symbol, uten at man derfor må falle for fristelsen til å tro at den *alltid* har sitt utspring fra okkulte makter. Den kan f. eks. brukes som varemerke av mange som synes det er en vakker stjerne, uten å ane at den brukes som symbol for jødedommen.

Man finner pentagrammet i U.S.A.s stjernebanner, hos en rekke sydamerikanske stater, i november-Tyskland, som symbol for det røde Ungarn (under Bela Kuns skrekke regime), i æreslegionens kors i Frankrike, osv.

Et av de merkeligste symboler finner man i tegnet for det Teosofiske Selskap som «står direkte under ledelse av Mesteren» (av Zion). Rundt om Davidstjernen er anbrakt den «symbolske slange» (som også omtales i Zions Visers Protokoller og som for øvrig i vår mytologi er kalt Midgarsormen, det ondes symbol) samt et hakekors.

1

2

3

4

1. KUBEN (firkanten) er et meget anvendt tegn i den kabbalistiske symbolikk. I frimureriet betyr kuben «den vel tilhugne sten» til byggingen av Salomos tempel. Det av frimureren Henri Dunant stiftede Røde Kors består f. eks. av 6 firkanter.
2. FEMSTJERNEN har spilt en stor rolle i alle magiske cirkler, i den hemmelige satansdyrkelses kirker og i alle frimurerlosjer, som «pentagram» — «Ulvefot» eller «flammende stjerne». Dens innre betydning kom klart i dagen da den ble kommunismens symbol. Dens fem takker i Sovjetbanneret, betegner at den bare er en strek fra det endelige mål: jødernes messianske verdensrike, symbolisert ved
3. den 6-takkede Davidstjerne, Salomonseglet.
4. DEN SYMBOLSKE SLANGE. Hodet symboliserer de innviede. Legemet representerer det jødiske folk. Det er spådd at dens forutbestemte bane slutter

med at dens hode vender tilbake til Zion, da jødedommen ved å legge Europa i lenker har bragt hele jorden under sitt herredømme. (Se også side 134.)

Det underlige ved dette gamle symbol er at hakekorset, ariernes eldgamle symbol optrer, idet ringen er sluttet.

Slangen som omslutter jordkloden har vi også i vår gamle mytologi i Midgarsormen, det ondes symbol. På en forunderlig måte peker disse urgamle symboler henimot det veldige oppgjør vi nå oplever — RAGNAROK — sluttkampen mellom arierne og jodemakten.

JØDENES KAHAL

Den innerste hemmelige jødiske verdensorganisasjon, den som har alle tråder i sin hånd og hersker uinnskrenket over alle jødiske organisasjoner er jødernes *Kahal*, den usynlige jødiske verdensregjering.

Mange har kalt den et fantasifoster, men den er likeså virkelig som det vi kaller «Den grønne slange» — høygradsfrimurerens brorskap eller Komintern, den III. Internasjonale.

En kanadisk avis «Le Combat National» brakte for et par år siden en rekke interessante opplysninger om den jødiske Kahal, som har sitt hovedsete i New York.

Først har vi «verdens-kahalen», så en nasjonal-kahal i hvert enkelt land, deretter en provins-kahal og en kommune-kahal.

Medlemmene til kahalen rekrutteres fra de forskjellige jødiske kampforbund, som Alliance Israelite Universelle, frimureriet, de tre Internasjonaler, den rent jødiske losje B'nai Brith osv.

I spissen for verdens-kahalen står syv ledere som kalles *sponsors*. Hver verdensdel har sine sponsors. Sponsoren for Nord-Amerika er Roosevelts intime medarbeider Bernhard Baruch, også kalt «Jødedommens Fyrste» og «Amerikas uoffisielle president». For Europa mener man at sponsoren er Aron Weismann, lederen av den jødiske zionistbevegelse. Sponsorene er alle sammen underlagt den såkalte *Achad Ha-am*, jødernes ukronede verdenskonge hvis person bare kjennes av de aller innerste kretser.

Hver sponsor befaler over syv sensorer, hver sensor over syv herolder, hver herold over syv budbringere, hver budbringer over syv lærde, hver lærd over syv statsmenn.

På det vis har hver halvkule et jødisk hierarki på 850 000 inn-

flytelsesrike jøder, som er nøyaktig organisert og strengt kontrollert. De leder og kontrollerer all jødisk virksomhet over hele verden, selv hos jøder som ikke befatter seg med politikk eller deltar i noen særlig virksomhet. En veritabel og meget virkningsfull terror forener således alle jøder, hva enten de praktiserer de talmudske leveregler eller ikke.

*

For å understøtte dette arbeid samler *kahalen* penger fra hele verden. En mengde zionistkomitéer, flyktningsskomitéer, hjelpekomitéer av alle slag driver likeledes med å samle fonds for jødedommens verdensvirksomhet.

De penger som på denne måten samles inn passerer *The American Jewish Joint Distribution Committee*. Navnene på medlemmene av denne komité hemmeligholdes.

En annen komité med sete i London og dirigert av Rotschild, brakte finansiell hjelp til jødene i Tyskland, Italia, Japan, Spania osv. En lignende komité var i Paris, ledet av den franske Rotschild for å finansiere den jødiske immigrasjon til Palestina. *Men pengene blir bare delvis brukt av disse komitéer.* En stor del sendes til *The Joint Distribution Committee* i New York. Etter opplysninger som påstås å være helt sikre hadde denne New York-komitéen stadig disponibelt et fond på minst 50 millioner dollars, dvs. 200 mill. kroner. «*New York Times*» (verdens største jødeavis) kunne 2. januar 1938 meddele at den jødiske høyfinans hadde tegnet seg for to og en halv milliard franc på jødekongressen i Genf, til bekjempelse av anti-semitismen.

The American Jewish Joint Council ble stiftet i New York 22. juni 1938 og har den alminnelige ledelse. Dets organisasjon ble besluttet på en kongress i januar 1933 av den jødiske frimurerorden B'nai Brith. Dette øverste jødiske råd, som skal beskjeftige sig med «nasjonale og internasjonale» problemer, har følgende underavdelinger:

1. Den jødiske propagandakomité.
2. Den jødiske kongress.
3. Den uavhengige losje B'nai Brith (etterretningstjeneste og krig mot anti-semitismen).
4. Joint Distribution Committee (finansavd.).

5. Den jødiske arbeiderkomité, arbeider- og marxistavdeling, som skal influere og lede de ikke-jødiske arbeidermasser.

Som forbindelsesledd fungerer i London *The Board of Jewish Deputies* og *The United British Committee*. I Paris *Alliance Israélite Universelle*, *La Consistoire juif Central*, *La Comité Mascareaud*. *La Grand Loge de Misraim*, Rådet for Stor-Orienten, Liga for Menneskerettigheter, Liga mot anti-semittisme m. fl.

Sentrum for den jødiske verdensspionasje er også i New York. Ledere er Sydney Wallach og Jacob Weinstein. Institusjonen kalles «*Associated Information Service*». Den skal ha omtrent 5000 betalte agenter. Blant lederne er også Franck J. Prince, som står i stadig kontakt med en intim medarbeider av Roosevelt, L. D. Brandeis — medlem av Amerikas høyesterett og New Deal's «far».

Den såkalte *Special Service* fører kartotek over alle anti-jøder og ledere av anti-semitiske bevegelser så vel i Amerika som ellers i verden. Det finnes spesielle avdelinger i Europa og i Asia hvis byråer utveksler informasjon med hovedbyrået i New York.

Den såkalte *Congress Bulletin*, utgitt i New York, angir for jødene over hele verden navnene på deres spesielle motstandere. En særskilt avdeling, «*American Vigilant Association*», har til oppgave å uskadeliggjøre eventuelt «likvidere» jødedommens motstandere. Denne terror-organisasjon går blant de jødiske ledere under navnet *Chiverence* og sies å være forbundet med Anti-Nazi- og Anti-Fascist-Ligaen i New York, hvis president er hr. Samuel Untermyer og visepresident New Yorks borgermester *La Guardia*.

Etter hva «*Le Combat National*» opplyser, består *Vigilant Association* av folk som er rede til hva som helst, — leide profesjonelle gangstere, desperados, som tas ut til særskilte oppgaver.

Zions vises protokoller

Det finnes neppe noen bok i hele verden som har vært omgitt med mer mystikk enn de beryktede Zions Vises Protokoller. Siden den første offentliggjørelse fant sted i Russland i 1905 er det kommet utgaver i en rekke land. Offentliggjørelsen av disse hemmelige dokumenter danner innledningen til det endelige sammenbrudd av jødernes makt som er forestående i alle land.

Derfor har også denne bok hatt en merkelig skjebne. Alt hva jødene eier av makt og innflytelse har vært satt inn på å få den bort fra all offentliggjørelse, og når det ikke er lyktes å få den stemplet som et *falsum* — som et ledd i den alminnelige «jødeforfølgelse».

Boken har hatt en egen evne til å forsvinne fra bokmarkedet så snart den er kommet ut et eller annet sted. Og hva som også er et eiendommelig psykologisk fenomen er at så mange mennesker som ikke engang aner hva boken inneholder, nærer en ubevisst motvilje eller en slags angst for å lese den.

■

Russeren professor Sergei Nilus kom i 1901 ved et tilfelle i besittelse av et håndskrift som bar titelen «Protokoll — ført ved Zions Visers sammenkomster».

Nilus forteller at han etter hvert kom til visshet om at Protokollene ikke var noe annet enn en *strategisk plan for å bringe verden under Israels hæl*, utarbeidet av det jødiske folks ledende menn i løpet av mange århundrer og ved foredrag i de eldstes råd av «Landflyktighetens Fyrste», Theodor Hertzl, ved den første zionistkongress, som ble sammenkalt av ham i Basel i 1897.

Nilus som offentliggjorde det første eksemplar i 1905, sier i innledningen til sin bok at dette dokument ved lesingen hadde en så revolusjonerende innflytelse på ham at det bare kan sammenlignes med en blindfødt som får sitt syn. Det er utarbeidet som en serie forelesninger.

Alle de som har lest Zions Visers Protokoller uten forutfattet mening vil forstå hans uttalelse. Skjellene faller fra ens øyne, og meget av det som før var uforståelig får her sin forklaring.

■

I 1933 ble ved domstolen i Bern av det Israelitiske Forbund anlagt en sak som en gang for alle skulle få stemplet Protokollene som et *falsum*. Den kjente forsker av jødeproblemet, oberstløytnant a. D. Ulrich Fleischhauer, har ved den sveitsiske domstol ført en imponerende kamp mot de samlede offisielle og hemmelige jødiske makter i flere år.

■

Det Israelitiske Forbund påstod at Protokollene var et *falsum*, laget av det hemmelige russiske politi, der som kilde skulle ha brukt en bok av Maurice Joly (utkommet i Bryssel i 1864) med titelen «Dialogue aux enfers entré Machiavelli et Montesquieu» — «En samtale i underverdenen mellom Machiavelli og Montesquieu». Videre på den bekjente kirkegårdscene i romanen «Biarritz» av sir John Retchiffe (Herman Gredtsche), utkommet i 1868.

Under prosessen ble av Fleischhauer imidlertid ført beviser for at Protokollene er et hemmelig program for opprettelse av jødernes verdslige verdensmakt, for verdensrevolusjonen:

at både Joly og Gredtsche må ha kjent dette hemmelige program og benyttet det i sine bøker;

at Protokollene ble vedtatt, *ikke* som opprinnelig påstått av jødernes motstandere på den første zionistkongress i Basel i 1897, men på en samtidig holdt frimurerkongress for den jødiske losje Bnai Brith'.

Under prosessen fikk man således oppklaringen på et meget dunkelt punkt omkring Protokollenes tilblivelse, idet det kom fram opplysninger som beviste at alle zionistkongresser er *dobbelte*. Både i 1897 og ved senere zionistkongresser i 1899 og 1903, viste det seg å være holdt en *offentlig* kongress av zionister og samtidig en *hemmelig* av høygradsfrimurere.

I sin nåværende form er Protokollene utarbeidet i den frimurerisk organiserte hemmelige orden «Bene Mosche» — Sønner av Moses — grunnlagt av den jødiske politiker Achad Ha-am i Odessa. Protokollene er utarbeidet som en serie forelesninger ved denne «høyskole».

*

Ved hundrevis av sitater fra tusenårgamle jødiske skrifter som Det gamle Testamente og Talmud samt tallrike jødiske rabbinerskrifter i middelalderen til nåtidens jødiske skrifter, er av Fleischhauer under Bernprosessen ført klart bevis for at *jødedommens mål er verdensherredømmet* — og bevist at *Zions Visers Potokoller er det hemmelige program for den jødisk-kommunistiske verdensrevolusjon*, slik som den har vært forberedt gjennom århundrer.

Protokollene inneholder programmet for en hemmelig og fryktelig organisasjon som i århundrer har holdt folkenes skjebne i sine hender. Det *bevises* av den kjensgjerning at så mange av de ting som her er forutsagt og planlagt er blitt uhyggelig virkelighet bare i løpet av de 35 år som er gått siden det første eksemplar ble trykt.

Et eksemplar av den første utgaven av Zions Vises Protokoller ble innkjøpt av *British Museums bibliotek*, katalog nr. 3926, 17., stemplet British Museum 10. august 1906.

*

Den berømte engelske statsmann lord Beaconsfield, jøden Benjamin *Disraeli*, har sagt at «raseproblemet er nøklen til verdenshistorien». Vi kan sikkert forandre litt på det og si at *jødeproblemet* er nøklen til verdenshistorien. Eller gå enda et skritt videre og si at Zions Vises Protokoller er nøklen til de store begivenheter som foregår og har foregått i vår verdensdel gjennom generasjoner.

SITATER FRA ZIONS VISES PROTOKOLLER

Allerede i fordums tid var vi de første til å rope ut blant mengden: «frihet — likhet — brorskap», — denne frase som så ofte er gjentatt senere av analfabetiske papegøver, som flokker seg sammen fra fjernt og nær omkring dette markskrikerskilt. Ved stadig å gjenta disse ord berøvet de verden dens velstand og individet dets virkelige personlige frihet, som tidligere hadde vært så vel vaktet mot hopens inngrep. I sin selvklokskap og snusfornuft oppdaget de ikke tomheten i de ord de etterplapret, og de oppfattet ikke hvor lite ordene stemte overens innbyrdes, men tvertom motsa hverandre. De la ikke merke til at i naturen selv er der ingen likhet, idet denne tvert om skaper forskjelligartede og ulike typer av sinnelag, karakter og dyktighet.

Den uvitende og uinnviede hop, sammen med dem som har bevet seg opp fra den, blir innviklet i kjevl og partistridigheter som hindrer enhver mulighet for enighet selv på basis av fornuftig

forhandling. Enhver beslutning av massen avhenger av en tilfeldig eller forut arrangert majoritet som i sitt ubekjentskap med politikens mysterier vedtar meningsløse resolusjoner og derved sår anarkiets sæd i statsstyrelsen.

Vår makt vil under det vaklende borgerlige styre bli sterkere enn noen annen, fordi den vil være usynlig inntil det øyeblikk da den er blitt så mektig at intet listig anslag vil kunne undergrave den.

Se bare på de alkoholisererte dyr i samfunnet, sløvet av drikk som friheten gir dem ubegrenset adgang til. Skulle vi tillate oss selv og våre brødre å gjøre likedan? Se på Gojim-folkene, degenerert av alkohol, se på deres ungdom som er gjort halvt forrykt av klaskikerne og tidlige utsvevelser, hvortil de blir forledet av våre folk: lærere, tjenere, guvernanter i velstående familier, sekretærer osv., og våre kvinner i Gojims forlystelsesetablissementer — til de siste regner jeg også de såkalte damer av det gode selskap — deres villige etterlignere i utskielser og luksus.

I dag kan jeg forsikre Eder at vi kun er et par skritt fra vårt mål. Det er bare et lite stykke igjen og den symbolske slanges sirkel — vårt folks våpenmerke — vil være sluttet.

Når denne sirkel er lukket, vil alle Europas stater være innsluttet i den som i uslitelige lenker.

Vår seier ble gjort enda lettere for oss ved den kjensgjerning at vi gjennom våre forbindelser med folk som var oss uunnværlige stadig bearbeidet den mest mottagelige side ved menneskenaturen, nemlig våre ofres havepsyke, deres umettelighet overfor materielle goder — disse svakheter som dreper individets initiativ og viljekraft og derved overgir folket på nåde og unåde til dem som ønsker å utsuge dets kraft.

Våre administratorer velger vi ut fra folket selv som alltid vil ha servile tendenser. De har ingen erfaring i statskunst og blir bare sjakkbrikker i hendene på våre kloke og erfarne rådgivere, som fra sin tidlige barndom er blitt særlig oppdratt til å beherske verden. Som det alt er Eder bekjent har disse menn studert statsvitenskap med stadig henblikk på våre politiske planer, ved historiske

studier og ved å iakttatte de daglige foreteelser. Gojim tar ikke lærdom av sine historiske erfaringer, men følger slavisk de gamle uforanderlige teorier uten tanke på hva resultatet kan bli. Gojim behøver vi derfor ikke engang ta med i våre beregninger. La dem drive på med sitt inntil tiden er inne — eller la dem leve videre i sitt forfengelige håp om nye adspredelser og i erindringen om forbigagne gleder. La dem innbille seg at de teorier vi har bibrakt dem er av umåtelig viktighet for dem. Med dette mål for øye og ved hjelp av vår presse skal vi stadig understøtte deres blinde tro på disse teorier. De intellektuelle klasser vil bryste seg av sin egen storartede lærdom, og uten å granske realiteten dypere, vil de praktisere den kunnskap de har hentet fra en vitenskap som ble dem innpodet av våre agenter, i den hensikt å vende deres tenkning i den retning vi ønsker.

Tro ikke at våre påstander bare er tomme ord. Legg merke til den av oss på forhånd arrangerte framgang for *Darwin*, *Marx* og *Nietschke*. At disse menns vitenskapelige arbeider har hatt en tydelig demoraliserende virkning på Gojims tenkesett, må være klart for oss alle.

Pressen er i de nåværende regjeringers hender en stormakt ved hvis hjelp man oppnår kontroll over folkeopinionen. Pressen fremholder befolkningens vitale krav og fremfører dens klager, men skaper også rett som det er misnøye blant massene. Kravet om talefrihet fødtes i pressen. Men regjeringene har ikke forstått å gjøre den rette bruk av denne makt — og den ble et av de beste våpen i våre hender. Gjennom pressen har vi vunnet innflytelse, skjønt vi selv holdt oss i bakgrunnen. Takket være pressen sammendynget vi gull, ennskjønt vi måtte betale det med strømmen av blod.

For nå å bringe de maktelskende til å misbruke sin makt, søkte vi å sette de forskjellige krefter opp mot hverandre ved å oppmuntre deres liberale tendenser til uavhengighet. Vi begunstiget enhver foretagsomhet i denne retning, la kraftige våpen i hendene på partiene og gjorde *makten* til målet for deres ærgjerrighet. Vi har gjort samfunnene til arenaer for klassekamp og opprør. Enda en tid — og kaos og bankerott vil vise seg over hele linjen.

Utrettelige pratmakere har forvandlet så vel parlamentariske som administrative forhandlingsmøter til oratoriske konkurransestevner. Ansvarsløse journalister og pamflettskribenter angriper usjenert og uavlatelig de administrative myndigheter. Misbruk av makten vil forberede sammenbruddet, alt vil styrte sammen under de rasende massers stormangrep.

Vi akter å opptre som arbeiderens befriere som kommer for å frelse ham fra dette åk, når vi innbyr ham til å tre inn i vår *armés rekker* — blant *sosialister, anarkister og kommunister*. De siste er vi alltid rede til å gi vår støtte, under foregivende av å hjelpe dem i brorskapets navn og til menneskehetens beste, slik som det fremstilles av vårt *sosialistiske frimureri*. Aristokratiet som hadde retten til sin del av arbeiderklassens arbeid, hadde naturlig interesse av at arbeiderne var mette, friske og sterke. Vi er interessert i det motsatte, i *Gojims degenerasjon*.

Vår styrke ligger i å holde arbeideren nede i stadig nød og makteløshet, fordi vi derigjennom tvinger ham inn under vår vilje, så han berøves all kraft og evne til å motsette seg den.

Sulten vil forlene kapitalen med langt større makt over arbeideren enn den herskerens lovlige makt kunne gi aristokratiet. Vi regjerer folkemassene ved å benytte oss av følelser som *hat* og *misunnelse*, næret av nød og undertrykkelse. Og ved disse følelsers hjelp feier vi dem til side som vil hindre vår framgang.

Gojim har vennet seg av med å tenke uten vår hjelp i saker av vitenskapelig natur. Derfor innser de ikke den vitale nødvendighet for visse ting, som vi med all styrke vil fremme når vår time kommer.

Vi vil skape en *alminnelig økonomisk krise*, med alle mulige midler og ved hjelp av *gullet* som er i vår besittelse. Samtidig vil vi kaste på gaten veldige masser av arbeidere hele Europa over. Disse masser vil da gladelig kaste seg over dem som de i sin uvitenhet har vært misunnelig på helt fra barnsben av, utgyde deres blod og plyndre deres eiendommer.

Oss vil de ikke kunne skade, ti tidspunktet for deres angrep vil være kjent av oss, og vi vil ta forholdsregler til beskyttelse av våre interesser.

Da folkets masser ble oppmerksom på at man gjør dem alskens innrømmelser i frihetens navn, innbilte de seg å være herrer og prøvde å tilta seg makten. Men selvfølgelig støtte den som enhver blind på utallige hindringer. *Da den imidlertid ikke ville vende tilbake til de gamle tilstander, la den makten i våre hender.* Husk den franske revolusjon — som vi kaller den «store». De hemmelige forberedelser til denne er oss vel kjent, for den er våre egne henders verk!

For tiden er vi som en internasjonal maktfaktor usårbar, fordi vi, dersom vi angripes av den ene gojim-regjering, blir understøttet av de andre. I sin bunnløse fornedrelse støtter de kristne folkeslag vår uavhengighet når de kryper for makten, når de er ubarmhjertige mot de svake, ubønnhørlige når det gjelder forseelser og snille i sin dom hvor det dreier seg om forbrytelser, — når de ikke vil innse frihetens selvmotsigelser, når de tålmodige som martyrer tåler det frekkeste despoti. De tåler alt under sine nåværende diktators eller regjeringssjefers voldsherredømme — overgrep for hvis skyld de ellers ville ha myrdet et snes konger.

Hvordan skal man forklare en slik tingenes tilstand? Hvorfor er massen så ulogisk i sin dom over begivenhetene? Grunnen er den at folket gjennom despotenes talsmenn bringes til å tro at om de enn misbruker sin makt og skader staten, så skjer dette i en edel hensikt — nemlig til fremme av folkets velferd, for å befordre internasjonalt brorskap, samhörighet og likhet.

*

Vi ser hvordan massen fordømmer de uskyldige og frikjenner de skyldige, i den tro at de alltid gjør hva den vil. Som en følge av denne vilkårlighet tilintetgjør massen enhver rettsorden og skaper uorden på alle hold.

Hvem eller hva kan omstyrte en usynlig makt? Dette er nettopp

hva vårt regime er. *Det ytre frimureri* hele verden over tjener uavvitende som en maskering av vår makt og dens mål. Men den bruk vi akter å gjøre av denne makt, vår slagplan, ja, endog stedet for vårt hovedkvarter, forblir alltid ukjent for verden.

Friheten kunne imidlertid godt virke uskadelig og eksistere i statsstyret og i landene uten å bli skjebnesvanger for folkets velferd, hvis den basertes på religion og gudsfrykt, på et mennesketens brorskap, fritt for idéen «likhet» som står i direkte motstrid med livslovene, som forutsetter underkastelse. Ledet av en sann tro ville folket bli styrt under sine kirkelige myndigheters førerskap og ydmykt underkaste seg guds vilje på jorden. Dette er grunnen til at vi må utdrive selve gudsidéen av gojims sinn og erstatte den med matematiske beregninger og materielle behov.

For at friheten totalt skal oppløse og tilintetgjøre gojimsamfunnene, blir vi nødt til å legge handelen over på *spekulasjonens basis*. Resultatet herav blir at landenes rikdommer frembrakt gjennom produksjonen, ikke vil komme gojim til gode, men gjennom spekulasjonen komme til å havne i våre pengekister.

Dessuten tillegger vi oss den evnen å kunne beherske massen så vel som de enkelte individer ved hjelp av sinnrikt oppkonstruerte teorier og et omhyggelig valg av slagord, ved sosiale levereregler og alle slags andre påfunn som gojim ikke er i stand til å fatte, idet de har sitt utspring i en spesiell side ved vår administrative evne, oppøvelse i analyse, observasjon og hårfine kombinasjoner hvori ingen kan konkurrere med oss.

Per me reges regunt — «Kongene regjerer ved meg». Vi leser i profetene at Gud har utvalgt oss til å regjere verden. Han forlenet oss med geni for at vi skulle bli satt i stand til å fullføre vårt verk. Om et geni måtte være å finne i fiendens leir, kunne han nok ta opp kampen mot oss, men en begynner ville ikke kunne stå seg mot gamle erfarne veteraner som oss. Kampen mellom oss ville bli så desperat et oppgjør som verden aldri har sett. For øvrig — om dette geni stod fram, så ville det være for sent. (!)

Alle statsmaskineriets hjul er satt i bevegelse av en kraft som

er i våre hender — og denne drivkraft er *gullet*. Vitenskapen om samfunnets økonomi — som våre lærde har uttenkt — tillegger kapitalen herskeverdigheten siden uminnelige tider og er større enn Kronens anseelse.

Kapitalen må for å ha fritt slag ha monopol på handel og omsetning. Dette gjennomføres allerede av en usynlig hånd i alle verdensdeler. En sånn frihet gir politisk makt til menn som ved ublu fortjeneste vil utauge massene.

Til alle tider har nasjonene så vel som individene satt ord over handling. Tilfreds med hva de hører, bryr de seg sjelden om å undersøke om *løftene virkelig blir oppfylt*. Vi vil derfor, for syns skyld, organisere alle slags institusjoner hvis medlemmer med glimrende veltalenhet skal berømme og bevise sin store innsats i framskrittets tjeneste.

Vi vil anslå den samme tone som de liberale partier og retninger, og la våre talere gjøre det samme. Ved sin utrettelige snakkesalighet vil disse legge an på å vekke lede og avsky hos sine tilhørere. (Jfr. hr. C. J. Hambro!)

Hvorledes man skal lede den alminnelige opinion?

For å kunne lede den offentlige mening må man først bringe denne i grundig forvirring derved at man fra forskjellige hold fremkaster allverdens motstridende tanker, inntil gojim går seg vill i deres labyrint. Da vil de komme til det resultat at det beste er ikke å danne seg noen mening i det hele tatt i politiske saker, — som det brede publikum ikke behøver å forstå seg på. Det er noe som alene de styrende bør være innviet i.

Dette er den første hemmelighet. Den andre som er like nødvendig for statsstyrelsens framgang, består i å lage et slikt virvar av folkets vaner, følelser og sosiale lover at ingen lenger er i stand til å finne rede i dette kaos, og menneskene til slutt mister evnen til å forstå hverandre.

Denne taktikk vil dessuten hjelpe oss til å så kiv og splid mellom partiene, splitte alle samlende krefter som nekter å underkaste seg,

og slå ned ethvert personlig tiltak som på noen måte kunne hindre våre planer.

Meget snart organiserer vi veldige monopoler — vi sammenhoper kolossale rikdommer, hvorav endog de største formuer innen gojim blir så avhengige at de vil drukne i malstrømmen sammen med deres regjeringers kreditt — allerede dagen etter at den politiske katastrofe har funnet sted. De herrer statsøkonomer, som er til stede her i dag, — overtenk engang rekkevidden av denne plan!

La oss forhøye lønningene — det vil likevel ikke gagne det arbeidende folk, idet vi samtidig vil forhøye prisene på livsfornødenheter. Som påskudd hertil vil vi bruke landbrukets dårlige kår. Vi vil med list tørre ut produksjonskildene ved å så anarkiets frøkorn blant arbeiderne.

For å fremme vår verdensomfattende plan som nå nærmer seg sinn fullbyrdelse, må vi øve innflytelse på gojims regjeringer gjennom opinionen — den såkalte «offentlige mening», som i virkeligheten er inspirert av oss gjennom den stormakt man kaller pressen. På få betydningsløse unntagelser nær, er denne stormakt nå helt i våre hender.

Foreløpig vil vi dog, da det inntil videre ikke er opportunt å innsette våre jødiske brødre i ledende statsstillinger, overlate disse viktige poster til personer hvis fortid og karakter er av en sånn art at den skaper en kløft mellom dem og nasjonen, og som hvis de er ulydige mot våre forordninger, intet annet har å vente seg enn dom eller landsforvisning. — Hensikten er å lære dem at de skal forsvare våre interesser til det siste åndedrag.

Når I nå skal gjøre praktisk anvendelse av våre prinsipper, legg da spesielt merke til *folkekarakteren* innen den nasjon du kommer til å virke. Dere må ikke vente full framgang i tillempningen av disse prinsipper, før vedkommende nasjon er blitt *oppdratt på nytt* gjennom våre doktriner. Men ved å gå varsomt fram i denne omskapning av samfunnet vil dere oppdage at før ti år er gått vil den mest hårdnakkede nasjonale karakter ha forandret seg, således at

vi otter kan føye et nytt folk til rekken av dem som allerede har underkastet seg vår makt.

I virkeligheten ligger der ingen hindring på vår vei. Vår overregjering inntar en så overordentlig sterk stilling utenfor lovens ramme at vi nesten kan betegne dem med et så sterkt uttrykk som diktatur. Jeg kan trygt si at vi allerede i dag sitter som verdens lovgivere, vi feller dommer og ilegger straffer, vi halshugger eller benåder etter eget forgodtbefinnende, og vi er så å si all militærmakts generalissimus. Vi hersker med en veldig makt — i våre hender holder vi restene av et engang sterkt parti, nå tvunget til underkastelse. Og vi har makten til å kunne tilfredsstille en bunnløs ærgjerrighet, en brennende tørst etter skånselløs hevn.

En vidtrekkende terror har sitt utspring fra oss. Vi har i vår tjeneste folk av alle oppfatninger og alle politiske retninger: Monarkister, demagoger, sosialister, kommunister og alle slags utopiske idéers forkjempere. Vi har satt dem alle i arbeid, og våre arbeidsløse undergraver den siste rest av makt, lov og orden. Alle stater utpines under denne prosess. De maner til ro, til tålmodighet, og for å få fred er de villige til ethvert offer. Men av oss kan de ingen fred vente før de åpent og undergivent erkjenner vårt internasjonale overherredømme.

Folkene har høylydt ropt på nødvendigheten av å løse det sosiale problem ved mellomfolkelige forhandlinger. Uenighet og partikjevl har lagt avgjørelsen i vår hånd — ti for å bli seierherre i politisk kamp, må det gull til, og gullet er i våre hender.

Vi har hatt grunn til å frykte et forbund mellom gojims seende lederkrefter og den massive, men blinde folkekraft, men vi har tatt alle forholdsregler overfor en slik mulighet. Mellom disse to makter har vi reist en mur av gjensidig terror. *Derved blir den blinde kraft hos massen en støtte for vår sak.* Vi, alene vi, skal bli deres ledere — og vi skal føre dem dit vi ønsker — mot vårt eget mål!

Vi har narret, forkvaklet og demoralisert gojims ungdom ved forsetlig å oppdra den etter falske prinsipper og teorier.

Innen de land som regnes for de førende, har vi distribuert en avskyelig, motbydelig smusslitteratur.

Utenom de eksisterende lover og uten vesentlig å forandre dem, men ved å forvrengte dem ved motstridende fortolkninger har vi oppnådd ganske enestående resultater. Disse resultater har først vist seg i form av en utvisking av lovtekstens *mening*, og senere har vi oppnådd å gjøre lovene så uklare at selv regjeringen ikke kan finne rede i denne floke av lovparagrafer.

Ved således å fremelske og øke hos alle bevisstheten om eget verd, nedbryter vi den betydning som ligger i familie og oppdragelse. *Vi vil gjøre det umulig for de individuelle begavelser å utmerke seg, og folkemassen som blir ledet av oss, vil holde dem nede og ikke engang tillate dem å fremholde sine meninger.* Massen vil høre bare på oss som betaler den for dens oppmerksomhet og lydighet. Den blir som en blind kjempe, ute av stand til å røre seg uten hjelp av våre folk, som er trådt istedetfor folkets egne ledere.

Av liberalismen skapt de parlamentariske regjeringer som trådte istedenfor enevoldsmakten, den eneste sunne regjeringsform. Parlamentarismen er som dere vet intet annet enn en skole for partistridigheter, uenighet, kjevl og fruktesløs partiagitasjon, kort sagt: en skole for alt som *svekker* regjeringens myndighet og makt. De politiske agitasjonstribuner har sammen med pressen gjort sitt til å skape ubeslutsomme og svake herskere. De ble til sist unyttige og overflødige — hvorfor de da også er blitt styrtet i mange land. På samme måte ble den demokratiske æra forberedt og innledet — istedetfor herskeren satte vi en karrikatur av en hersker, en president som vi valgte ut av hopens midte, mellom våre egne kreaturer — *våre slaver*. Og dette var det første skritt til å legge ut den minen som i sin tid skal sprengte gojimfolkets eller rettere gojimfolkenes samfunn i luften.

Hvorfor tror I vi har konstruert opp og innpodet gojim denne vår politikk? Vi listet den inn på gojim uten å la dem forstå dens indre mening. Hva fikk oss til å velge en slik framgangslinje annet enn det enkle faktum at vi som et omflakkende folk ikke var i stand

til å nå vårt mål ad direkte veier, men kun ad omveier. Dette var egentlig årsaken og opprinnelsen til vår *frimurer-organisasjon* som dette gojimkveg ikke er i stand til å utgrunne, og hvis formål de ikke engang har en mistanke om. Vi lokker dem inn i våre tallrike losjer — som vi utgir for å være «rene» frimurerlosjer (uten jøder) for å kaste blår i øynene på deres stammebrødre.

Det har behaget Gud (Jehova) å adsplitte sitt utvalgte folk. I denne tilsynelatende svakhet har det vist seg å ligge en styrke som nå har ført oss fram til verdensherredømmets terskel.

Det gjenstår nå bare et ubetydelig arbeid på den grunnvoll som er lagt, innen det store mål er nådd.

Alle gojims trosbekjennelser vil bli analysert og deres mangler blottlagt av våre filosofer, men ingen vil noensinne bedømme vår egen religion ut fra dens riktige synspunkt. Ti aldri kommer noen til å kjenne den til bunns uten våre egne folk, som nok skal vokte seg for å røpe dens mysterier.

Inntil den tid da vi overtar makten vil vi søke å skape og opprette nye *frimurerlosjer i alle verdensdeler*.

Vi vil inn i disse losjer lokke alle som kan bli eller allerede vites å være fylt av *almenånd* (!). Disse losjer vil da bli våre sikreste opplysningsbyråer, samtidig med at de er propaganda-sentraler.

Vi vil sentralisere alle disse losjer under ett styre, som bare vi vet om, og som skal bestå av våre lærde. De skal dog ha sitt eget representantskap, for at det virkelige styre kan holdes maskert.

De hemmeligste politiske planer vil være oss bekjent, og deres utførelse vil skje under vår ledelse så snart den er utformet.

Nesten alle medlemmer av det internasjonale politi vil være medlemmer av våre losjer.

Det er bare naturlig at vi blir de eneste ledere av frimurerforetagender. Vi er jo de eneste som kan lede dem. Vi kjenner hver eneste handlings endelige hensikt, mens de ikke-jødiske brødre er uvitende om de fleste ting som angår frimurervesenet, og ikke kan se de nærmeste følger av det de gjør.

De tenker i alminnelighet bare på øyeblikkets nærliggende for-

delar og er fornøyd når deres forfengeligheit stilles tilfreds, og de ser ikke at den opprinnelige tanke ikke var deres egen, men inn-gitt dem av oss.

De fremmede blir frimurere av pur nysgjerrighet, eller i det håp å få sin del av de fordeler det medfører, og noen av dem bare for å bli i stand til å diskutere sine egne idiotiske idéer for et publikum.

Dere har ingen anelse om hvor lett det er å bringe selv den klokeste blant gojim i en latterlig tilstand av naivitet ved å appellere til hans forfengeligheit, og hvor lett det på den annen side er å nedbryte hans mot ved den minste motstand eller bare ved å holde opp med å gi ham bifall, og således bringe ham i en tilstand av servil underkastelse med løfter om nytt hell.

KOMMENTAR AV SERGEI NILUS. 1917.

I tillegg til disse løsrevne sitater fra Zions Vises Protokoller gjengis en del bemerkninger av utgiveren, professor Nilus, fra den siste russiske utgave av 1917:

Protokollene er undertegnet av representanter av 33. grad. Disse «protokoller» er hemmelige utdrag av en hel bok protokoller fra — som vi nå vet — den 1. zionistiske kongress som ble holdt i Basel 1897.*)

«Ifølge den hemmelige jødiske zionismes urkilder uttenktes av Salomo og andre jødiske vise allerede 929 år før Kristi fødsel i teorien en politisk plan for hele verdens erobring under Zions septer. Alt etter historiens gang utarbeidedes og fullstendiggjordes denne plan av etterfølgere, som var særlig innviet i den. (Apostelen Paulus kunne som en av de mest fremrakende disipler av den fariseiske skole være uvitende om denne «lovløshetens hem-

*) Som det sees side 121 var det altså ikke på selve zionistkongressen, men på den samtidig avholdte frimurerkongress at Protokollene ble opplest og vedtatt.

melighet» som var i virksomhet allerede på hans tid. Herav den særlige ondskap hvormed han ble forfulgt av de stridslystne israelitter.) Disse Vise hadde besluttet å erobre verden for Zion ved *den symbolske slanges list*. Dens hode skulle forestille den av de Vise innviede *jødiske regjering* (alltid maskert endog for dens eget folk), og *kroppen det jødiske folk*. Når slangen trengte inn i de land som lå på dens vei, undergravde og oppslukte den alle rikets ikke-jødiske krefter. Dette må den også fremdeles gjøre ifølge den nøyaktig opptrukne plan, inntil den hele sirkel blir sluttet, derved at hodet når tilbake til Zion og slangen således i sitt favntak omslutter hele Europa og dermed hele den øvrige verden, — idet den tar alle krefter i bruk — våpenmakt og økonomiske midler — for å legge også de øvrige kontinenter inn under sin innflytelse, i slangens favntak. Slangehodets tilbakevenden til Zion kan skje etter at de europeiske stormakter er lagt i grus, dvs. når den økonomiske selvstendighet og velstand er lagt i ruiner, — overalt et verk av Zion gjennom det åndelige forfall og den moralske fordervelse, delvis fremkalt ved hjelp av jødiske kvinner under maske av å være av fransk, italiensk eller spansk nasjonalitet (eller rumensk, Lupescu! Forf. anm.) — de virksomste moralske pestapredere blant folkenes ledere.

I full overensstemmelse med den grafiske fremstilling av den symbolske slanges bane var dens første etappe i Europa år 429 f. Kr. i Grekenland, hvor den på Perikles' tid begynte å undergrave dette lands storhet og makt.

Den annen etappe var i Rom på Augustus' tid, ikke lenge før Kristi fødsel.

Den tredje i Madrid under Carl V år 1552 e. Kr.

Den fjerde i Paris år 1700 under Ludvig XIV.

Den femte i London år 1814 etter Napoleon I's fall.

Den sjette i Berlin år 1871 etter den fransk-tyske krig.

Den syvende i Petersburg, den russiske hovedstad, *over hvis porter slangens hode ble risset inn i året 1881*. (Samme år som keiser Alexander II ble myrdet.)

Alle de land hvor slangen har buktet seg fram — ikke engang unntatt Tyskland med sin tilsynelatende makt — er i virkeligheten undergravet i sine grunnvoller gjennom den konstitusjonelle liberalisme og det økonomiske vanstell. I økonomisk henseende

er England og Tyskland blitt skånet, men bare til den tid da Russland ugjenkallelig er erobret, hvorpå alle anstrengelser i dag er rettet. (Skrevet kort tid før bolsjevikrevolusjonen.) Videre er slangens hode ennå ikke nådd, men på tegningen er veien utstukket ved piler som peker mot Moskva, Kiev og Odessa.

Vi vet nå til overflod at disse byer er blitt forvandlet til rene jødereder.

Konstantinopel er antydnet som den åttende og siste etappe før Jerusalem. (Konstantinopel er allerede nå i hendene på frimurere gjennom komitéen «Enighet og progress», i spissen for hvilken står to jøder, Talaat bej og David bej.)

Langt er ikke det stykke vei som slangen nå har å sno seg fram før den skjebnesvangre sirkel er sluttet og hodet forener seg med halen.

For at slangens fremadkrypende bevegelse skal kunne foregå uhindret, har man sørget for å utdanne arbeidskrefter som er særlig skikket for dette veldige verk — folk som formår å utføre et uklanderlig arbeid: Først og fremst er den jødiske stammes *isolering* blitt gjennomført for at ingen skulle kunne trenge seg inn i dens krets og oppdage hemmeligheten i dens virksomhet. For jødene var det profetisk blitt kunngjort at de av Jehova selv er utkåret blant alle folk for å beherske jorden gjennom en udelelig zionsk kongemakt. Det var blitt dem inngitt at alene jødene er Guds sønner og alene *de* er verdige til betegnelsen mennesker.

Disse prinsipper er blitt innpodet jødene gjennom oppdragelsen i hemmelige og offentlige skoler, og i de jødiske familier er de vennet til selvopphøyelser over andre mennesker — ja, til selvorgudelse med Guds sønners rett (Jihai 67, Sanh. 58, 2).

Uten tvil har gullet alltid vært det fornemste erobringmiddel i Zions hender, og derfor har de vært nødt til ikke alene å skaffe seg det, men også til å forhøye dets verdi.

Gullmyntfoten har tjent til gullets fordyrelse og til dets overføring til Zions kasser. Den har dessuten fremkalt ytre og indre uroligheter, hvilket fremgår av Rotschildenes historie, trykt i Parisbladet «Libre parole».

Gjennom disse uroligheter har man skapt kapitalens monopoliserte makt under liberalismens og de «vitenskapelig» utarbeidede økonomiske og sosiale teoriens banner. Den omstendighet at man

har tillagt alle mulige «teorier» betegnelsen vitenskapelige, har gjort og gjør fremdeles Zion betydningsfulle tjenester. Stemmerettssystemene har gjort det mulig å gjennomføre snart sagt alt hva det zionske styre har ønsket, idet de virker ved bestikkelse og overtalelse av dårlig situerte personer og massens flertall.»

«Slik er «Zions visdoms» dokument,» skriver Nilus videre. «Dette er de djevelske planer for det Talmudske Israels frimureri.»

Er det nødvendig å legge til at offentliggjørelsen av dette dokument i året 1905 ble mottatt med stille, innett hat av Zions svorne presse og med fullstendig lettsindig uoppmerksomhet av dem som av den russiske keiser var kallet til å lede regjeringshandlingene i hans rike?

Men det frø som var falt til jorden, gjødd som det var med blod som Zion hadde utgydt, er ikke gått til grunne, det har skutt vekst og øket menneskenes kunnskap.

Hvordan er dette frø vokset?

Vidnesbyrdene om dets vekst er utallige, men med vårt formål for øye er det tilstrekkelig å anføre to vidnesbyrd fra to forskjellige verdensdeler, fra Moskva og fra New York, fra hjertet av den gamle og den nye verden, for å vise at kunnskapens frø ennå ikke er visnet i menneskenes hjerter.

I et novembernummer av «Moskovskija Vjedomosti» for 1910 finner man en artikkel av V. Thur, betitlet «De hemmelige jødiske programmer». Les her hva der skrives i denne artikkel:

«I de siste 50 år er verden blitt oppskaket av et ikke ringe antall revolusjonære katastrofer, og hver eneste en av disse katastrofer har ført jødespørsmålet framover med kjempeskritt. I Russland lyktes, tross den geniale «Herzensteinske» forberedelse, revolusjonen allikevel ikke fullstendig, men meget er dog blitt utrettet av jødene takket være hendelsene i årene 1905—06. (Det lyktes altså fullstendig tolv år senere.) Aldri har man sett en slik håpefull stemning hos jødene som på de siste jødiske møter. Til riksdumaen er det allerede innlevert et forslag om jødernes likestilling, undertegnet av et betydelig antall duma-medlemmer. — —»

«For omkring 5 år tilbake berørtes i den russiske presse de hem-

melige jødiske programmer som trådte fram i skikkelse av «de Pragske foredrag», henførende seg til år 1860, og «de zionske protokoller» fra vår tid omtrent. Etter hva en del forskere påstår, har frimureriet opplevd en påfallende og urovekkende utvikling. Dette — som man har trodd — fredelige forbund av filosofer og filantroper er kommet under jødisk innflytelse og er blitt forvandlet til en veldig organisasjon som tilstreber å ødelegge de kristne regimer for på deres ruiner å grunne et jødisk verdensvelde.

Mens «de Pragske foredrag» bare trekker opp de teoretiske linjer og peker på midlene til oppnåelse av et jødisk verdensvelde, så bekrefter allerede «de zionske protokoller» riktigheten av disse teoretiske linjer og deres mål ved eksempler og utslag av mange-årig praktisk virksomhet.

Men flertallet av russiske menn har møtt avsløringen av de jødiske planer med skeptisk humor, betraktet den som en sensasjonell bagatell. Eksistensen av «de zionske protokoller» er blitt møtt med tvil og har ikke engang fremkalt et alvorlig forsøk på å undersøke forholdene.»

«Er gullet den første makt i verden» — forklarer «de Pragske foredrag» — «så er pressen den andre. Vi kan bare nå målet hvis pressen faller i våre hender. Våre egne folk bør lede dagspressen. Vi må ha store politiske blad som skaper den offentlige mening, kritikken, gatelitteraturen og scenen.»

Om gullet er intet å si. Men også pressen går over på jødiske hender hele verden over. For ikke lenge siden meddeltes det at nesten alle de fornemste wienerblader tilhører store bankfirmaer — Rotschilds bank f. eks. eier et så solid organ som «Neue freie Presse», og på mange steder i verden er der — likesom i New York — oppstått farlige pressetruster.»

«De zionske protokoller» er lærerike derved at de gir oss den tråd og det mønster hvoretter den kristne kulture selvoppløsning i virkeligheten er opptrukket. — Sann er veksten i Moskva av det frø som ble lagt i jorden ved oppdagelsen av «Zions hemmelighet». På hvilket felt dette frø enn har slått rot, skal det i sin tid gi frukt etter sin art.»

«Dette sier jeg til dem i hvis øyne disse linjer faller og for hvem «Moskovskija Vjedemosti» er en kjempe i fiendens foraktede leir. Hør så her en røst om samme emne fra den andre siden av Atlanterhavet — den er kommet til orde i bladet «Al-kalemath» (Ordet), som utgis på det arabiske språk i New York. (Nr. 277 av Mosk. Vjed. for 1. jan. 1910, artikkelen «En arabisk røst og jødedommen»). I dette blad var inntatt en artikkel om den jødiske Kahals kamp mot kristendommen. Idet redaktøren for «Al-kalemath», hans høyærverdighet biskopen av Brooklyn, gir plass for denne artikkel, tilføyer han et forord og et sluttord. I forordet anfører hans Høyærverdighet at han anser det som sin plikt som sjelesørger å verne de kristne og i særdeleshet sin menighet mot jødernes bestrebelser for å vende de kristne bort fra Kristus.

Jødene som anser seg for å være Guds utvalgte folk, forakter alle ikke-jøder og har aldri eller kommer aldri til selv å følge de læresetninger de prediker for andre om «Likhet og brorskap». Deres forkynnelse er intet annet enn en felle, stilt opp av de jødiske ledere og bestemt til å lokke og besnære de kristne. Fornektelsen og nedbrytingen av de kristne idealer begynte i Frankrike under den såkalte «store revolusjon» og spredte seg med påfallende planmessighet og konsekvens over hele den kristne verden under revolusjonens seierstog. Smitten trengte da også inn over ortodoksiens sterkeste bolverk på jorden — Russland.

Denne systematiske spredning av antikristendommens idéer beviser at *en eller annen mørk makt leder de styrker som har reist seg mot de kristne*. Hvem styrer og leder hele denne innviklede intrige? Hvem står i spissen for sammensvergelsen som tilstreber å styrte den regjerende Kristi makt?

Naturligvis de i hvis interesse det ligger å fordrive Kristus! Slike kristendommens fiender er jødene. Fra gammel tid er de Kristi og hans guddommelige læres motstandere.

Jødene som bekjenner sin tro på sitt tilkommende herredømme over verden, erkjenner at virkeliggjørelsen av dette herskerverde hindres ved menneskenes forening til én stor familie av Kristi etterfølgere. Derfor arbeider de på å skape troløshet blant de kristne og svekke de bånd som knytter folkene sammen. Jo mer troløshet, uro og uorden, desto større svekkelse av de kristne stater — desto sterkere vil jødedommens verdensbetydning vokse.

Til virkeliggjørelsen av sitt herskerverde og demoralisasjon av de kristne, bemektiger jødene seg med hell alle slike innretninger som har innflytelse på samfunnslivet. De har bemektiget seg pressen, bankene, skolene. Deres lærde forfalsker vitenskapen, og jødiske litterater gir seg av med å popularisere falske sannheter, fabrikkert av jødene.

I sin kamp mot Kristus sjenerer jødene seg ikke og er lite nøye-regnende med sine midler. Det er tilstrekkelig å gjøre seg bekjent med et sirkulære fra «Alliance israelite universelle»*) utsendt av denne jødiske verdensorganisasjon, for å forstå hvilken fare som truer de kristne over hele verden. I dette sirkulæropprop fremholdes det likefrem og oppriktig at de kristne kirker er en hindring for jødesaken, og at det er nødvendig i jødedommens interesse ikke alene å beseire kirkene, men også å tilintetgjøre dem.

Ennå er det ikke for sent — forklarer biskopen — men nå må de kristne innse at jødedommens sammensvergelse mot hele verden ikke er et fantasifoster, men en sørgelig kjensgjerning. I samme sirkulære fra «Alliance israelite universelle» finner vi seiersropet «*Den kristne kirkes innflytelse er ramlet sammen!*»

Kahalens og Synedriets triumferende seiersrop, som med lynets hastighet spredtes over verden, egget hele den spredte stamme til en sånn kamplyst at der endog i Sibir, som da ennå ikke var erobret av Kahalen, ble sendt ut en proklamasjon i det jødiske folks navn av følgende innhold:

«Det kristne trelleåk

hvor i de europeiske land allerede for lenge siden er kommet, nærmer seg sin avslutning. Det må gjøres en ende på dette slaveri. Europas folk må få sin frihet som alene jødene kan gi dem — jødene som i sin tid dømte ham som skapte dette slaveri til døden: Kristus. Tred ikke inn i det Russiske Forbund eller lignende organisasjoner, ti de formår intet. All makt er hos oss jøder.

Industri og handel er i våre hender.

Banker og børser er våre.

*) Det Israellitiske verdenssamfunn, «Haburi Menitsi Indrumin» (Broderskapet som oppvekker de sovende) er grunnlagt år 1870—71.

Den europeiske likevekt beror på oss.

*Den alminnelige opinion og pressen er på vår side.
Jernbanene er våre.*

Vi trenger og har trengt oss inn i regjeringsinstitusjonene, vi har overført vår innflytelse også til arméen som kommer til å bli vår.

Endelig — alt verdens gull er i våre hender. Kom til oss, ti vi og alene vi er en virkelig makt. Vi jøder gir Eder frihet, vi frir Eder ut av det slaveri som kristendommen har styrtet Eder i.

Fra Sibir runget jødernes seiersrop til Russlands sydligste grenser».

«Er ikke dette en utfordring til hele den kristne verden — hovmodig, fylt av blodtørstig hat og den dypeste, mest djevelske forakt?

Og hvorfor skulle ikke Israel kunne kaste hele verden en slik utfordring i ansiktet, når allerede i 1844 en av de i Europas politiske verden mest kjente sønner av det utvalgte folk, lord Disraeli-Beaconsfield, senere Englands premierminister, under den berømte Berlin-kongress skrev i sin bok «Coningsby» følgende linjer:

«Og dette er resultatet av en kamp, at på våre jødiske hoder har hvilt den overnaturlige tyngde av femten seklers uhørte fornedrelse, ja nesten slaveri. Men den har ikke knust oss med sin samvittighetsløse tyngsel — å langt fra! Vi har spottet den menneskelige oppfinnsomhet, som forgjeves har forsøkt å tilintetgjøre oss... Jøder, jøder, overalt jøder!

Er det noensinne hendt at en mer eller mindre betydningsfull bevegelse i Europa er forløpet uten vår virksomme innblanding? La oss for eksemplets skyld ta den russiske politikk som drives med en slik hemmelighetfullhet at hele Vest-Europa skjelver av frykt for den.

Hvem inspirerer den?

Hvem leder den?

Jøderne.

For øyeblikket forberedes i Tyskland en mektig revolusjon, i sin natur lik reformasjonen. Under hvis skjermende kåpe blir den forberedt? Atter under jødernes. Hvem har bemektiget seg og monopolisert nesten alle professorkatetre ved de tyske universiteter? N e a n d e r, grunnleggeren av den spiritualistiske katolisisme, og Regius, professor i religionshistorie ved Berlins universitet — er de ikke begge jøder? Og Benary, det samme universitets stolthet, er ikke han også jøde? Og Weil, professor ved det Heidelbergske universitet — likeledes en jøde... Med ett ord, om man spør: hvilken betydning har de tyske professorer av jødisk herkomst, så blir svaret: de er legio!

Senere kom jeg til P e t e r s b u r g og ble mottatt av den russiske finansminister, grev K a n k r i n — han var sønn av en litauisk jøde...

I S p a n i a fikk jeg audiens hos ministeren M e n d i z a b a l. Han var, liksom jeg, sønn av en jøde fra den arragoniske provins.

I P a r i s ønsket jeg å høre ministerpresidentens mening, og for mine øyne fremtrådte en helt, en marsjall av Frankrike, som hadde vært nær ved å bestige Portugals trone — med ett ord: S o u l t, sønn av en fransk jøde.

Det forbauser eder: Hvordan — Soult en jøde? Uten tvil en jøde, liksom flere andre av Napoleon I's marsjaller med Massena i spissen — Massena, som av oss kalles Manassia...

Fra Paris reiste jeg til B e r l i n, hvor jeg hadde å besøke en prøyssisk minister. Og denne ministeren var også jøde.

Som I ser — verden styres aldeles ikke av de personer som er synlige på scenen, men av dem som holder seg bak kulis-sene.»

Leseren kan av dette se at verden allerede i året 1844 ifølge Englands førsteministers forsikring, ble styrt ikke av statsoverhodene, men av jødene.

For å avslutte våre sitater vil vi gjøre enda et enkelt utdrag av bladet «Russkoje Snamja» nr. 15 for 16. januar 1910. Les her hva som ordrett er gjengitt i dette blad under overskriften:

«Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg!»

Vi leser:

Forferdende er det som er skjedd i Petersburgs adelsklub og som man på ingen måte kan tillegge for stor vekt. Der har en hop jøder av alle klasser og stender feiret jødedommen: første seier over kristendommen, idet de entusiastisk applauderte en vise hvis refreng var Frelserens siste ord på korset . . . I denne gemene visen, som av jødene synges som en seierssang, gjentas de ondskapsfulle ord som vi finner nedtegnet med avsky av evangelistene:

«Stig ned fra korset, du korsfestede, om du er Guds sønn!»

Disse samme ord utroptes av den nåværende jødiske kantor (Sirota) fra adelsklubbens estrade i Petersburg, og dette utrop er gjort til et moderne viserefreng for derved å skjerpe den blodige forhånelse . . . Og russiske ortodokse mennesker hørte på ham og gjorde, uten å forstå innholdet i den jødiske sang, spotterne den tjeneste å synge med. Hvis vi ikke var forgiftet av det jødiske frimureri, skulle vel russerne da med kaldt blod kunne lese de entusiastiske referater fra den jødiske konsert som fremkom i «Retsch» og andre antikristne blad?

Alle har vi lest det jødiske offisiøse blads uhørte bekjennelse: Gamle og unge, fattige og rike, arbeidere, kjøpmenn, dignitærer — alle har fått vite årsaken til jødernes jubel og — tier . . .»

Forferdelse vekker denne artikkel, som får blodet til å isne i ens årer og tanken vil stivne overfor den skjebne som åpenbart venter Russland.

Så langt professor Nilus.

Bare noen måneder etter at dette var skrevet, ble det russiske folk — under de jødiske revolusjonseksperter ledelse — overgitt til en skjebne så forferdelig at den overgår all menneskelig fantasi. Intet menneske kan fatte den fulle rekkevidde av den forbrytelse mot menneskene og kulturen som den røde terror er. I snart et menneskealder har bolsjevismens røde pest herjet verden, fordi

man ikke ville se det forferdelige som er foregått bak Sovjetunionens avspærrede grenser.

På samme måte som verdenspressen har skjult sannheten om den jødiske sammensvergelse i sin alminnelighet, har det også i en menneskealder lykkes ikke bare å holde skjult for verden de fryktelige ting som har foregått i kommuniststaten — men også å innbille arbeidermassene over hele verden at man der fant det «sosialistiske paradys».

IV.

Tidligere verdensrevolusjonsforsøk

Jødene har alltid levet spredt.

*«Orienten vil reise seg
og Juda bemektige seg verdensherredømmet.»*
(Den romerske historieskriver Tacitus.)

Det er en alminnelig oppfatning at alle innbyggerne i Palestina på Kristi tid var jøder. Dette er ifølge dr. Karl Hoelz helt feilaktig.

Dr. Hoelz mener også å kunne bevise at jødene tre ganger tidligere i historien har forsøkt å lage verdensrevolusjon.

Jødene var den herskende overklasse i Palestina. De undertrykte de kanaanitiske folk. Det gamle testamente sier om dette:

«Ettersom Israel ble mektig, fikk det kanaaniterne til å arbeide for seg, men fordrev dem ikke. Og aseriterne og innbyggerne i Kitron og Nahlol . . . de i Sideom ved Ahlab, Ahsib, Helba, Afik, Rehob, Bet Semes, Bet Anath ble alle gjort skattskyldige, og Juda hånd hvilte tungt over dem.» (Dommernes bok 1, 28—25).

Jødene trengte de ikke-jødiske jordbrukere, håndverkere og fiskere til å arbeide for seg. De har aldri levd alene i en selvstendig stat. De har alltid brukt andre folk som næringskilde.

Det er også en alminnelig oppfatning at jødene ble forbannet til å leve spredt over jorden fordi de forfulgte og ikke ville anerkjenne Kristus. Det er heller ikke tilfelle. De har alltid levd «spredt».

Allerede på perserkongen Xerxes' tid (500 år f. Kr.) hadde de slått seg ned over hele Middelhavet og over hele Orienten. Kong Xerxes hersket over 175 land, og i alle satt jødene med makten over handelen. Kongens førsteminister, den edle perser Haman, advarte ham mot jødenes fordervelige metoder og sa:

«Det er et folk spredt i ditt rike. Det fordeler seg blant alle folk i alle land. Dette folks lover er annerledes enn hos dine andre folk. Det handler ikke etter kongens lov.» (Esters bok 3, 8).

Haman anbefalte kongen å utdrive jødene. Men kongens frille Ester og hennes onkel, jøden Mardochai, talte jødenes sak og hisset mot Haman. I en mornatt ble under et opprørsforsøk organisert av jødene, drept 75 000 adelige og høytstående persere med Haman i spissen. Mardochai ble førsteminister og den egentlige hersker over det persiske kjemperike, som ved denne operasjon mistet hele det førende lag i folket.

Allerede på Kristi tid levde således jødene overalt — ikke bare i Palestina. De hadde satt seg fast på alle handelssteder og havneplasser, de rev til seg handelen, besatte politiske nøkkelstillinger, lånte ut penger. Det var neppe ett fyrstehus ved Middelhavet som ikke hadde sin hoffjøde. Da som nå lånte de ut kjempesummer til stater og byer, og brakte dem derved i avhengighetsforhold til seg. Jødiske agitatorer reiste rundt og forkynnte at den Messianske tidsalder nærmet seg, at jødenes verdensherredømme var nær. Under Roms forfallstid uttalte den store greske filosof Seneca, som levde på Kristi tid:

«Dette ryggesløse folks seder har bredt seg slik at det har smittet alle land.»

Forberedelse til den 1. verdensrevolusjon.

Dr. Hoelz mener også å kunne bevise at jødene tre ganger tidligere har forsøkt å lage verdensrevolusjon.

På samme måte som jødiske agitatorer i vår tid utdannes i Kominterns borgerkrigsskoler og derfra er sendt ut over hele verden, spredtes de jødiske agitatorer dengang ut over landene fra Jerusalem, som var stedet for datidens «Komintern».

Allerede på den tid var Jerusalem en by av verdensformat og sentrum for såvel jødernes skjulte politiske makt som for den jødiske storfinans. Fra jødiske rikmenn over hele romerriket fløt pengene inn i Jerusalems banker. Byen ble sterkt befestet, og jødene organiserte og beveget en hemmelig revolusjonsarmé (som i vår tid *den røde armé* er verdensrevolusjonens stormtropper).

Overalt opptrådte de jødiske oppviglere, hisset mot Roma og lovet dem (dengang som nå) paradiset på jorden.

Midt i denne opphissede atmosfære, fylt av de jødiske agitators ondskap og hat, trådte som filosofen *Chamberlain* sier, plutselig fram en uforlignelig skikkelse som samlet folket omkring seg og ga det en ny lære. En uforklarlig kraft utgikk fra ham. Når han talte kom ordene med overbevisende styrke, og ingen kunne stå ham imot. Det var tømmermannssønnen fra Nasaret — *galileeren*.

Kristus så tingenes dype sammenheng, han forsto at dette folks tyranniske herredømme ville føre menneskeheten i avgrunnen. Han tok kampen opp mot jødedommen.

Alt hva han forkynnte av klart, stort og edelt sto i den voldsomste motsetning til den jødiske tankeverden.

Kristus sa til de jødiske agitatorer:

Ve Eder, I hyklere som vandrer omkring til lands og til sjøs, for å verve tilhengere til jødedommen.

Og når de er blitt det, gjør I djevelens barn av dem, dobbelt så onde som I selv.

Aldri før var det falt en frykteligere dom over jødene enn gjennom Kristus. Det var lysets og mørkets makt som møttes. Bare oppfatningen av selve gudsbegrepet er som mellom natt og dag. Jødene ser i sin Gud *Jahve*, en grusom menneskemorder, en hevners og hatets gud. (Ezekiel 39, 17—19).

«Og han skal gi deres (de fremmede) konger i din hånd, at du utsletter deres navn under himmelen. Ingen skal kunne stå imot deg, inntil du har ødelagt dem.» (5. Mos. 7, 24).

«Og du skal fortære alle de folk som Gud Jahve prisgir deg. Ditt øye skal ikke spare dem, og du skal ikke tjene deres guder, ti det skal bli deg til en snare.» (5. Mos. 7).

«Hvem kan overleve hans vrede og hvem unngår hans grusomhet? Ti hans vrede brenner som ild og fjellene revner for ham.» (Nahum 1, 6).

Kristus derimot sier:

«Gud er kjærlighet. Han er vår far. Han er god og barmhjertig.»

Kristus sa også:

«Verden kan ikke hate Eder. Men meg hater den fordi jeg vidner om at Eders gjerninger er onde.»

*

Kristus sa til jødene:

«Eders far er ikke Gud. Eders far er djevelen. Han er en menneskemorder fra begynnelsen av. Han er ikke i sannhet. Han er løgnen selv og løgnens far.» (Joh. 8, 44).

Kristi ord og lære rammet jødene som piskeslag. De forsøkte å stene ham, de satte onde rykter ut om ham, de sto ham alltid etter livet og forfulgte ham hele hans korte levetid, tørstende etter hevn.

Kristus gikk inn i templet, laget seg en svøpe av tau og drev de jødiske vekselere og handlende ut av synagogen. Han kastet pengene, og deres border veltet han. (Joh. 2, 14—16).

Mot jødene var han uforsonlig. Men mot alle de av jødene utbyttede og bedratte folk var han full av tilgivende godhet.

Jødene begynte å nære alvorlig frykt for at Kristus og hans lære skulle stanse deres vei mot verdensherredømmet og folkene få øynene opp for jødernes sanne karakter og hensikter.

Ypperstepresten Kaifas, jødernes fører, uttalte derfor i det jødiske råd: *«... det er bedre for oss at dette menneske dør enn at hele folket blir forført gjennom ham.»*

Og vi vet alle hva som deretter skjedde.

*

Etter Kristi korsfestelse og død fortsatte den fanatiske forfølgelse av de kristne. Sammen med den økende revolusjonspropaganda sattes inn med en syndflod av løgn og bakvaskelse om Kristus, og en systematisk forvrengning av hans lære. Det hat som etter hvert ble sprøytet inn i massene, førte til de grusomme kristenforfølgelser som satte inn over hele det romerske verdensrike.

Jødernes hat mot Kristus og de kristne har fra den første tid og til i dag vært avgrunnsdypt. Talmud er fylt av skjellsord av slik

bunnløs ondskap at de bare kan oppstå i de mest fordervede sjeler.

Talmudforskeren, den katolske biskop Konrad Martin, sier i en avhandling om Talmud:

«Det fins neppe den skamplett som hans (Kristi) minne ikke er besudlet med, og det fins neppe noe gement skjellsord som ikke er brukt for å gi uttrykk for det glødende og dødelige hat mot ham.»

År 66 e. Kr. mente jødene at tiden var inne.

Hva Kristus hadde forutsagt inntrådte. En siste stor agitasjonsbølge gikk over landene. Seksti «profeter» hisset massen til opprør og til mord på romere, grekere og alle kristne. De talte åpenlyst om den kommende revolusjon og jødene verdensherredømme.

Den romerske historieskriver Tacitus, som levde på denne tid, skrev:

«Orienten vil reise seg og Juda bemektige seg verdensherredømmet.»

*

Det begynte med massemyrderier i Palestina. En jødisk terrorgruppe, de såkalte «knivmenn», stakk ned jødene motstandere i folkeforsamlinger, i templene og på gatene. Hele Palestina var i fullt opprør. Det var «tiden for gru og ødeleggelse» som Kristus hadde talt om.

Så brøt opprøret ut i byene Cesares, Aleksandria, Damaskus, Askalon, Hippos, Tyros, Ptolemais.

Det romerske verdensrike rystet i sine grunnvoller. Tent av jødiske brannstiftere lyste opprørsfakkelen over hele riket, og Alljuda så seg allerede som hersker på verdensrikets trone.

Titus, sønn av Vespasian, Neros etterfølger, ble sendt mot det sterkt befestede Jerusalem, hvor kampen ble langvarig og blodig. Etter Tacitus skal 600 000 jøder ha kjempet mot romerne i Jerusalem. Under beleiringen herjet pest og hungersnød i byen. Jerusalem ble ødelagt. Det var ikke stein tilbake på stein, slik som Kristus hadde forutsagt.

Slik endte jødene første verdensrevolusjon.

Jødene annet verdensrevolusjonsforsøk.

Enda to ganger reiste jødedommen seg. År 116 e. Kr. ble på jødene initiativ myrdet hundretusener av ikke-jøder i Syria, Palestina, Cypren og Nord-Afrika.

Den greske historieskriver Dio Cassius forteller om dette:

«Jødene spiste kjøttet av de ved pinsler drepte mennesker. De smurte seg med de dødes blod. De smykket seg med de dødes innvoller og trakk på seg huden av likene.» (Jfr. Ezekiels profetier. Likeens forutsigelsen om «Messias» i Jerusalem Talmud.)*

Keiser Trajan slo ned dette jødene annet blodige forsøk på å kaste seg opp til verdens herrer.

Jødene tredje verdensrevolusjonsforsøk.

År 131 e. Kr. flammert en ny revolusjon opp over hele romerriket, og med en voldsomhet som aldri før.

Opprøret organisertes av Bar Kochba (Stjernesønnen). Han lot seg høytidelig krone som Messias, jødene konge. I alle synagoger over hele verden ble det jødiske verdensrike proklamert. Med voldsom hast brakte Bar Kochba Lilleasia under sitt diktatur. Han gikk fram mot de kristne med forferdelig grusomhet.

Romerriket rystet atter i sine grunnvoller. Det kostet tre års blodig og tapbringende kamp å slå opprøret ned.

Etter dette tredje mislykte forsøk hevet ikke Alljuda seg mer til verdensrevolusjon. Men tanken om det messianske verdensrike var ikke utryddet. Den levde videre, og etter 1800 år kom den til utfoldelse igjen, forferdeligere enn noensinne. I generasjon etter generasjon var det forberedt — i de hemmelige jødiske selskaper — det som fant sted i Russland i oktober 1917 — og som var innledningen til de massemyrderier, revolusjoner, røde opprør og kriger som senere har herjet verden.

Alt sammen et resultat av den stormannsgale idé at ett folk tror seg «utvalgt» til å regjere hele verden — til og med et folk som har vært ute av stand til å bygge opp en egen stat.

*) Sadisme er et dominerende trekk hos de jødiske revolusjonseksperter. Under bolsjevikrevolusjonen i Russland så man noe lignende, idet der ble laget hansker av menneskehud. I 1941 kom lignende meldinger fra Estland, idet GPU-folk hadde flådd huden av hender og føtter på estniske nasjonalister.

V. Jødenes krig

Den nye krig jødenes siste forsøk på å erobre verdensherredømmet.

Den jødiske lære skal bre seg over hele verden. Israeliter! Hvorhen skjebnen enn fører Eder, hvor spredt I enn kan være over hele jorden, alltid må I betrakte Eder som en del av det utvalgte folk. Vår sak er stor og hellig, og dens seir er sikker. Kristendommen, vår urgamle fiende, ligger i støvet, dødelig såret. Vår makt lar seg ikke måle, la oss lære å bruke denne makt i vår saks tjeneste. Hva har I å frykte? Den dag er ikke lenger så langt borte da all verdens rikdommer, alle verdens skatter skal være Israels eiendom.

(Uttalelse av høygradsfrimurer og jøde Aron Cremieux, fransk krigsminister, ved grunnleggelsen av det jødiske kampforbund «Alliance Israelite Universelle» i 1860 i Paris.)

Mange vil kanskje si at slikt hovmot kan man ikke ta alvorlig, selv om det kommer fra en av Frankrikes krigsministre.

Men faktum er at dette mål var på god vei til å virkeliggjøres i vår tid.

Helt siden dengang da br. Cremieux uttalte disse seierssikre spådommer har i alle land rast en forbitret kamp, mer eller mindre under overflaten, mellom den internasjonale jødemakt og de

nasjonale krefter i folkene. Og denne strid er blitt voldsommere etterhvert som sluttkampen nærmet seg.

Jødene — som gulletts herrer — satt i virkeligheten med makten i en rekke stater i Europa, således i Tyskland, Frankrike, Ungarn, Polen, Tsjekkoslovakiet, Romania, England, Sovjet-Russland, Belgia og Holland m. m. Foruten at de hadde en dominerende innflytelse i de fleste andre land, ikke minst i det demokratiske U.S.A.

Vi kan si at alt gikk etter programmet inntil én bestemt dag: den 30. januar 1933 da Adolf Hitler overtok makten i Tyskland. Det ble innledningen til den internasjonale jødedoms sammenbrudd.

Allerede krigens første år brakte katastrofale nederlag for Gulletts Herrer, som avmektig må se til at makten glir dem ut av hendene, til tross for at det lykkes jødene takket være sin innflytelse i England, etter tur å få det ene folk i Europa etter det andre til å kjempe for seg — polakker, nordmenn, hollendere, belgiere, franskmenn, grekere, jugoslaver og til slutt sovjetsoldatene. Men de er alle ofret forgjeves.

■

At denne krig er en jødenes krig mot Tyskland fremgår også av en rekke uttalelser fra jødisk hold.

20 år før denne krigs utbrudd skrev den i Amerika utkommende avis «Jewish World» (16. januar 1919, altså før selve fredsavslutningen i Versailles):

«Den internasjonale jødedom har tvunget Europa til å begynne denne krig. Ikke bare for å hope opp store pengesummer, men også for med disse penger å være i stand til å begynne en ny jødisk verdenskrig.»

Tyve år senere skrev jøden Pierre Creange i en fransk brosjyre, «Epitre aux Juifs»:

«Vår (!) aksjon mot Tyskland må gå til grensen av det mulige og ta alle krefter i betraktning. Israel er angrepet. La oss forsvare Israel! Mot det oppvåkne Tyskland

må vi sette et gjenvakt Israel, og verden vil komme til å forsvare oss.»

Vlad. Jabotinsky, polsk ghettojøde og zionistleder, skriver i tidskriftet «Natsja Rettch» omtrent samtidig:

«Våre jødiske interesser krever Tysklands endelige tilintetgjørelse. Det tyske folk er i sin helhet en fare for oss. Derfor er det umulig å tillate at Tyskland blir mektig under sitt nåværende regime.»

Den mektige amerikanske pengefyrste Bernhard Lecache, skrev 9. november 1938, like etter München-avtalen (dvs. ett år før krigens utbrudd):

«Det er vår (Det jødiske verdensforbunds) sak uten barmhjertighet å erklære krig mot Tyskland, statsfiende nr. 1, og derfor må man bli helt klar over følgende: Vi skal lede denne krigen.»

Jødene ville krigen. Derfor var det forgjeves at Adolf Hitler rakte hånden fram til fredelig revisjon av Versailles-traktaten, derfor ble hans gjentatte forslag om begrensning av rustningene vist tilbake, derfor ble hans stadige tilbud om fredelig samarbeid med England avvist — og derfor var det ikke mulig å få samlet de kristne stater i Europa i en anti-kommunistisk front.

Jødene satt i Moskva, jødene satt i Prag, i Varsjava, i Paris og i London og i New York, og de ville ingen forståelse med det land som hadde satt jødedommen utenfor og avsatt gullet. Deres mål var nøyaktig det motsatte: å samle alle Europas land, ja, hele verden mot Tyskland.

De hisset tsjekkerne mot Tyskland, de hisset polakkene mot Tyskland og ødela det gode grunnlag for forståelse som var lagt mellom de to land mens Pilsudski levde, de ødela det gode forhold mellom Finnland og Tyskland og brakte dette land i ulykke, de sprengte en kile mellom Tyskland og alle dets naboer, mens Englands lordar i månedsvis tigget det røde Moskva om et militærforbund rettet mot Tyskland.

Med enestående tålmodighet forsøkte Adolf Hitler å komme til forståelse med sine naboer for å hindre katastrofen i Europa.

I Sportspalast 26. sept. 1938 resymerte Hitler de forskjellige forslag han inntil da hadde fremsatt for å redde freden:

«Knappt hadde vi begynt å arbeide for det tyske folks likeberettigelse før jeg foreslo for verden, som et tydelig tegn på viljen til fredelig samarbeid, en rekke avtaler som hadde til hensikt å begrense rustningene.

Mitt første forslag.

Tyskland forlanger under alle omstendigheter likeberettigelse, men er for øvrig beredt til å gi avkall på ethvert forsvar og våpen hvis de andre nasjoner gjør det samme. *Altså alminnelig ausrustning, hvis nødvendig til siste maskingevær!»*

Dette forslag ble ikke engang tatt som grunnlag for en diskusjon.

«Jeg kom med mitt annet forslag:

Tyskland vil begrense sin armé til 200 000 mann under forutsetning av at de andre stater nedrunder til samme nivå.

Også det ble avslått.

Jeg kom med nok et forslag:

Tyskland går med på, hvis de andre vil, å avskaffe alle tunge våpen, de såkalte angrepsvåpen, tanks, bombefly, ja om nødvendig fly overhodet og tungt artilleri. — Man har avslått det.

Jeg gikk videre

og foreslo for alle européiske stater en internasjonal ordning med en hær på 300 000 mann. — Også dette forslag ble avslått.

Jeg kom med nye forslag:

Begrensning av luftflåtene, forbud mot bombeangrep, absolutt forbud mot giftgasskrig, sikring av ikke-krigszoner, avskaffelse av i hvert fall tungt artilleri, avskaffelse av tanks. — Også det ble avslått. *Alt var forgjeves.*

Etter at jeg i to år hadde kommet med det ene tilbud etter det andre og alltid bare fikk avslag, ga jeg ordre om å sette det tyske

forsvar i en så sterk stand som overhodet mulig. Når man ikke vil ha en verden uten våpen, godt: da, tyske folk, skal også du bære dine våpen. Jeg har sørget for å utruste en hær med de mest moderne våpen som finnes. Så har vi bygget opp et forsvar som det tyske folk kan være stolt av og som verden vil respektere hvis det noen gang trer i virksomhet.»

*

Alle disse Hitlers forsøk på å få forhandlinger i gang om begrensning av rustningene, var forgjeves.

Jødene hadde forlengst i sine hemmelige forbund bestemt krigen mot Tyskland.

Søndag 3. september 1939 erklærte England og Frankrike Tyskland krig.

*

Den krig som England og Frankrike begynte er således ikke en krig for demokrati mot diktatur — for de små nasjoners frihet, for menneskerettigheter, kultur, sivilisasjon osv. som det heter i den engelske propaganda.

I så fall måtte England ha praktisert disse goder i sitt eget imperium. Det måtte straks ha erklært også Sovjetsamveldet krig etter bolsjevikenes innmarsj i Polen i august 1939 og etter overfallet på Finland i november samme år. Det måtte ha gitt Irland og India selvstyre, holdt sitt løfte fra forrige krig til araberne, og kanskje ikke minst: det måtte ha skaffet alminnelige menneskerettigheter og mer sosial rettferd for sine egne fattige.

Tre store stater i Europa hadde allerede ved denne krigs begynnelse fridd seg fra gulletts kvelertak.

Uten gull er disse stater gjenreist og bygges opp. De har gjort seg uavhengig av gulletts fyrster. Den frykteligste krigserklæring jødene noensinne har fått. Den rammet jødedommen i selve *livsnerven*. Og derfor ble hele verden alarmert for å kjempe for demokratiet. Det var angsten for at flere land skulle følge de totalitære staters eksempel som drev de to store finansdemokratier til å erklære Tyskland krig.

Etter at manuskriptet til denne bok var innlevert, er krigen kommet inn i en ny fase, og meget av det som brakte slik forvirring i begrepene etter Moskva—Berlin-paktens inngåelse 23. august 1939, er igjen blitt klart.

Det kan i denne forbindelse være av betydning at man er på det rene med forskjellen i den overenskomst som Tyskland gjorde med bolsjevikene, og det *militære samarbeid* som er etablert mellom U.S.A., England og Sovjetunionen. Tysklands hensikt med paktens var, slik som utviklingen har bekreftet det, å få bolsjevikene til å holde seg i ro om England og Frankrike skulle erklære Tyskland krig.

Englands og Roosevelts forbund med Stalin går ut på at deres samlede krigskrefter skal knuse det germanske Tyskland. Så dypt er England sunket under den jødiske herskerklikk at det for å redde seg selv, fra første stund etter Moskva—Berlin-paktens inngåelse, arbeidet bak kulissene for en bolsjevikisk invasjon i Tyskland og Vest-Europa. Med andre ord ofre Europa på bolsjevismens alter — også Finland og Norden.

Det er en uhørt forbrytelse i sivilisasjonens historie, og forklaringen ligger utelukkende i den ene ting at jødene fullstendig har tilrevet seg makten ikke bare i U.S.A., men også i England, og at jødene står bakom Stalin.

LONDON SOM JØDEDOMMENS HØYBORG

I England eier *én* prosent av befolkningen *to tredjeparter* av landets formue. I det engelske Underhus har de konservative 415 av ca. 600 plasser. Av disse innehar 181 medlemmer — dvs. nesten halvparten — til sammen ikke mindre enn 775 styremedlems og direktørstillinger i *syv hundre* av de mest betydningsfulle banker, industriforetagender, rederselskaper og oversjøiske handelsforetagender. Disse representerer således ikke *folket*, som det så smukt heter, særlig foran valgene — *men den mektigste sammenslutning av kapitalistinteresser i verden*, unntatt selveste Wall Street.

Dette betyr ganske enkelt at den politiske lederklikk i England også er *gulletts herrer*.

Noen oppgave over den kapital ovennevnte underhusmedlem-

mer representerer i dag, foreligger ikke. Derimot forefinnes en oppgave fra 1924—1929. Dengang var 1160 aksjeselskaper og dat-terbolag representert i underhuset med den uhørte sum av 2 000 951 pund. To milliarder 951 tusen pund sterling.

I sine unge dager gikk Lloyd George til storm på dette system. Ifølge Parliamentary Debates, Vol. 88 1900, s. 397, sjokkerte han i 1910 den ærverdige forsamling i underhuset med følgende anklage: at den høyt ærede gentleman, koloniminister Joseph Chamberlain, og hans sønn, det ærede underhusmedlem Austen Chamberlain, var medeiere i tre selskaper som ved utestengning av de øvrige konkurrenter hadde sørget for å bli rike på rustningsleveranser til den engelske stat under boerkrigen. Det ene av disse firmaer (Hoskins & Sons Ltd.) var helt og holdent i familien Chamberlains eie. I det andre firmaet, Birmingham Trust, hadde familien 67 000 pund (bortimot en halv million i norske kroner). Bak dette navn stod imidlertid to store rustningsfirmaer som i årevis hadde meget gunstige kontrakter for leveranser til det engelske admiralitet. I det ene av disse to selskaper var aksjene gått over på koloniministerens sønn Neville Chamberlain, — rustningskapitalisten som erklærte den nye storkrigen 3. sept. 1939.

Spenningen i underhuset var dengang på høydepunktet da Lloyd George gikk over til å omtale det tredje selskap: The Colombo Commercial Co. — et spekulasjonsforetagende som drev forskjellig virksomhet på Ceylon. Under boerkrigen var det av englendirer tatt mange tusen fanger. De ble først transportert til St. Helena, men ble på koloniminister Chamberlains ordre ført derfra til Ceylon. Der måtte man gå i gang med å sørge for dem på forskjellig måte, bl. a. ved bygging av barakker. En direktør for Colombo Commercial var allerede ankommet og i full sving med oppføringen av det første boerfengsel. Tusenvis av arbeidere var engasjert av Colombo Commercial for å skaffe alle nødvendige boliger til en veldig konsentrasjonsleir.

«Det er pinlig,» sa Lloyd George, «men det er ingen hemmelighet at familien Chamberlain er de største aksjonærer i dette selskap.» Videre opplyste Lloyd George at familien Chamberlain var interessert med 250 000 pund sterling i en stor ammunisjonsfabrikk (The Kynoch Company Ltd.) som også tjente veldig penger på boerkrigen.

Dette var den 10. desember 1900. Lloyd George fremsatte ved denne anledning et forslag som skulle forby ministre å være medeiere i foretagender som gjorde forretning med staten.

Men gulletts herrer var allerede på vakt om «demokratiet» og folkestyret». Outsideren fra Wales' avsløringer var et angrep på hele det engelske plutokratis privilegerte stilling og måtte falle til jorden. Og Lloyd George regner formodentlig med dette ungdommelige framstøt som en av sine ungdomssynder.

Men nå er tiden kommet da dette system er ferdig. Og denne gang er det ikke en ung fantast fra de engelske grubedistrikter som forsøker å storme den uinntagelige festning. Nå er det de arbeidende folk i hele Europa som reiser seg mot utplyndringen, og forrest i kampen står ikke en enslig parlamentariker, men et herdet, veldisiplinert og velrustet 80 millioners folk, som denne gang vet hva kampen gjelder og har forberedt seg på den med enestående selvoppofrelse.

■

Bakom disse to—tre hundre privilegerte familier i Imperiet står imidlertid ikke bare den engelske overklasse, men den internasjonale jødedom, samtidig som selve det engelske aristokrati systematisk er blitt oppblandet med rike finansjødernes døtre, foruten en rekke engelske pengejøder som er blitt adlet. Hvor mange vet således f. eks. at direktøren for Englands Bank — Sir Montague Norman — er jøde og opprinnelig bærer av det prosaiske navn Montag? At den berømte engelske aviskonge Lord Southwood for ikke så lenge siden het Salter Elias? At den kjente avislord Burnham er født Levy-Lawson? At den berømte engelske statsmann Lord Beaconsfield var identisk med jøden Benjamin Disraeli (Israel)? At den tidligere indiske visekonge Lord Reading var født Isaacs?

Slik kan man fortsette i det uendelige og bakom de fine engelske titler finne et utall av omflakkende jøder fra Europas ghettoer.

Den engelske overklasse er intimt forbundet med jødedommen gjennom frimureriet. De høyeste frimurere og det høyeste aristokrati er ofte de samme personer.

Også en rekke medlemmer av kongehuset har vært landets høyeste frimurere, deriblant flere engelske konger, som Georg IV, Wil-

helm IV, Georg V, Edward VII, foruten dronning Mary som øverste leder for det kvinnelige frimureri, og den nåværende konge Georg VI som er stormester for det engelske frimureri — landets høyeste frimurer.

Med det fryktelige våpen som frimureriet er, har den britiske overklasse i intimt samarbeid med jødedommen overalt forstått å underbygge sin maktstilling og skaffe seg hjelpere og «brødre» i alle land — også i Norge. Brødre som gjennom bindende eder har forpliktet seg til å la «losjens» interesser gå foran ære og fedreland.

Dette er grunnen til at det ikke lyktes det nordiske folkeelement i England å forhindre en jødernes krig mellom de to store germaniske folk.

Det er disse overstatlige krefter som selv «Englands krone ikke mer er herre over» — som styrter verden i den ene krig forferdeligere enn den andre, som profiterer av krig og menneskenes nød, og som nå forhåpentlig for siste gang har brakt verden i ulykke.

*

Amerikas og mr. Roosevelts iver for å redde England og demokratiet — å befri verden for det tyske «barbari» — har den samme årsak: gulletts herrer skjelver for sin makt. Av frykt for det system som vil avskaffe gullet og spekulasjonen er det at Amerika for annen gang skal ut og kjempe for demokratiet, til og med i forbund med Asias røde horder. Men det er ikke det amerikanske folk som ønsker U.S.A.s deltagelse i krigen i Europa.

Det er for jødernes skyld at amerikanerne skal ut og slåss. Jødene selv går bare rent unntagelsesvis i krig og helst i bakerste linje.

«Når du drar i krig, så sørg for ikke å gå ut som den første, men derimot som den siste. Så kan du vende hjem igjen som den første,» heter det i jødernes lovbok *Pesachim*, s. 113 a.

Det største resultat av denne krig vil sikkert være løsningen av jødespørsmålet. Det vil blant annet bety:

at vi blir kvitt et evig uroelement i samfunnene,

at den internasjonale rustningskapital som har hisset til krig etter krig og blitt fet og rik på menneskenes ulykker, blir uskadeliggjort,

at vi blir fri fra jødernes oppløsende og unordiske idéer,

at vi blir fri fra gulletts herredømme, hvilket igjen betyr at kapitalen blir arbeidets tjener, ikke dets herre, at vår rikdom ikke er noen gullbarrer i et bankvelv — men våre naturherligheter, det produktive arbeid og et sunt og kraftig folk.

VI. Kampen mellom to verdensanskuelser

Den nåværende krise munner således ut i kampen mellom to livsanskuelser:

Den nordisk-idealistisk betonte og den jødisk-materialistiske verdensanskuelse.

På en måte er det en kamp mellom det gode og det onde, slik som den har vært fra tidenes morgen. Men det er den forskjell at *det aldri tidligere i vår menneskehets historie har stått en slik konsentrert penge- og presse-makt og slike overmektige organisasjoner bak de ødeleggende krefter.*

Det gjelder derfor at hver enkelt blir på det rene med hva kampen gjelder og redder sin sjel fra å bli et bytte for den alminnelige forvirring.

Vårt nordiske samfunn er i den siste generasjon blitt gjennom-syret av jødernes destruktive idéer enten de er kommet fra øst med kommunismen, eller fra vest med liberalismen.

Sin ytterste utformning har materialismen fått i Karl Marx' lære, marxismen — kommunismen. Mennesket betraktes som et slags høyerestående dyr «som er forskjellig fra dyrene ved at det selv produserer sine varer og bruker verktøy». Troen på menneskets *idealistiskes* streben mot høyereliggende mål og disses dypere be-

tydning i verdensutviklingen, og troen på en guddom, er «borgerlige» fordommer som må utryddes som skadelige. Den menneskelige sjel må omformes og frigjøres fra all individuell egenart og fra alle hemninger. Alle skal være *like*. Alt forflates, og livet gjøres mekanisk. Mennesket skal omformes til brikker i et kollektivsamfunn. «*Selve gudsidéen skal utdrives og erstattes med aritmetiske beregninger og materielle krav.*»

En følge av den jødiske påvirkning er også den *mammondyrkelse* som har preget verden. Alt kunne man få for penger, og den som har penger kunne oppnå alt, særlig *makt*. Den som hadde penger fikk innflytelse og anseelse, uansett personlige kvalifikasjoner, moral og dannelsen. Nordiske retts- og æresbegreper, ærlighet, moralsk mot, idealisme, offervilje, hederlighet, ansvarsfølelse, fedrelandskjærighet, forsvarsvilje, selvdisciplin, ble ofret på mammondyrkelsens alter og kvalifiserte ikke til sosial anseelse. Tvert imot var forfallet så sterkt at dette ble begreper som der i store kretser av folket ble trukket på skuldrene av og til og med latterliggjort.

Man fikk større respekt for smartness enn for dyktighet, for smidighet enn for æresfølelse, for lettsindighet enn for ansvarsfølelse, man foraktet fattigdommen og beundret de rike og velstående, selv om det var kjeletteringer og bedragere. Jødernes hele maktsystem er bygget på denne nese-gruse tilbedelse av mammon — en idé som i virkeligheten var helt fremmed for vårt folk.

Og dette sørgelige forfall i den norske folkekarakter, som inntil for mindre enn en menneskealder siden stod på et nivå langt over det alminnelige, skyldes i første rekke at de jødiske idéer fikk innpass. At denne innflytelse har kunnet anta så faretruende dimensjoner skyldes ikke minst at vårt folk nettopp var så ufordervet at det stod uforberedt, uforstående og vergeløst overfor en slik organisert djevleskap.

Den internasjonale jødedom regner med at i løpet av bare ti år «*vil den mest hårdnakkete nasjonale karakter ha forandret seg slik at vi atter kan føye et nytt folk til rekken av dem som allerede har underkastet seg vår makt*». Det er nettopp dette vi har opplevd i Norge.

Den store åndelige krise som tok sin begynnelse allerede med den franske revolusjon og som er innledningen til det store tidsskifte i menneskenes historie som nå er gått inn i sin siste fase, har vært

en god grobunn for den fremtrevengende materialisme. Det har vært en oppløsningens, forfallens og omvurderingens tid som har undergravet folkens åndelige motstandskraft og er kommet jødernes idéer i møte. Samfunnet ble preget av et alminnelig sedernes forfall, mangel på personlig ansvarsfølelse, gudløshet, pessimisme, kynisme, sjelelig rotløshet, oppløsende liberalisme, misforstått humanitet, korrupsjon — og skolen og hjemmet ble «frigjort» fra moralen. —

Den russiske landflyktige professor, dr. Iljin, som har sett det kommunistiske system i praksis i en rekke år, sier i sin bok «Gift — Bolsjevismens ånd og vesen» — at kommunismen over hele verden går fram på linje for den minste motstand. Mens når det gjelder å skape og bygge opp har menneskeånden alltid fulgt linjen for den største motstand. Hele den åndelige kultur, alle framstøt innen vitenskap, kunst, politikk og økonomi — er bare mulig gjennom beherskelse av lidenskapene, gjennom anstrengelse og arbeid, gjennom askese. Uten forsakelse, uten lidelse og vilje kan kulturen overhodet ikke utvikle seg. Åndens lov kan bare utvikles derved at den underordner seg naturlovene under den høyere formålstjenlighet. Den forutsetter derfor trofasthet og karakterstyrke hos menneskene.

Den kommunistiske propaganda beveger seg i lidenskapens og lystens retning, idet den begunstiger og understøtter de sletteste og mest ødeleggende av dem.

Ånden drar menneskene til seg gjennom lidelse og arbeid.

Kommunismen støter mennesket ned til det animalske plan.

Ånd fordrer indre disiplin.

Kommunisme skaper massepsykose, en faktisk epidemi.

Ånd lærer mennesket dets hellige plikt og viser grensene.

Kommunismen forkynner løssloppenhet og bryter ned alle hemninger.

Ånden hevder menneskets høyere verdier og appellerer til dets æresfølelse.

Kommunismen frister mennesket til æreløshet og fører det gjennom vanære og fornedrelse til slaveri. Kommunismen kjenner intet fedreland, den forakter fedrelandskjærligheten, den forkynner høyforredersk internasjonalisme og krever nasjonenes oppløsning.

Kommunismen beveger seg på den minste motstands linje og fører i avgrunnen.

Mange steder er denne verden moden for kommunismen og har bare å gjennomgå denne sykdoms modning.

Hele denne prosess har hatt som mål en sjelelig forberedelse til opptagelse av kommunismen, og professor Iljin sier at man kan være sikker på at «hvis denne forberedelse lykkes i et nordisk land, så kommer det til å bryte sammen og gå til grunne».

Og i hvilket land var denne prosess nådd lenger enn i Norge da katastrofen kom den 9. april?

*

Denne farlige infeksjon har ført til at der rundt omkring oss går mennesker som er helt besatt av den jødiske propaganda uten at de selv forstår det. De finnes så vel innenfor de ytterste og mest konservative høyre som de radikaleste venstreelementer.

Det er en åndelig smitte som har bredt seg i hele folket.

Som en uhyggelig pest er jødernes idéer gått gjennom det 20de århundre, en åndelig oppløsning har bemektiget seg menneskeheten.

■

Det skjebnesvangre er også at de som har villet noe i samfunnet den siste menneskealder, det er nettopp forkjemperne for den materialistiske — den marxistiske lære. Den alminnelige borger har vært så opptatt av å tenke på sitt eget ve og vel og så uvillig til å løse de sosiale problemer på en rettferdig måte, at han har vært fullstendig blind for at jorden gynget under ham. De utflytende moralbegreper, den alminnelige karakterløshet, den voksende moralske «frigjorthet» hindret ham fullstendig i å gjøre noen effektiv motstand mot den åndelige innsprøytning. Han ble selv infisert av den bolsjevikiske gift.

Den alminnelige mann og kvinne i Norge kjempet ikke for hjem, barn, fedreland, religion, lov og rett i disse skjebneår. Folket sov mens de jødiske agitatorer og deres redskaper i vårt land med gløddende fanatisme arbeidet for sine idéer.

De velsituerte i samfunnet var ikke bare selvopptatte og slått med blindhet, men mange lot seg direkte bruke som redskap for kultur- og moraloppløsningen. Det ble «moderne» å kokettere med de «frigjorte» idéer, som de ofte lot seg imponere av og selv forkynnte og praktiserte. Og det lag i vårt folk som skulle representere den åndelige elite, gikk i stor utstrekning i spissen i kultur- oppløsningsprosessen.

*

Å gjenreise vårt folks høye moralske standard og redde det fra nasjonal utslettelse, kan bare skje ved å gi det et nytt livsinnhold — ved å forkynne en *ny idé* som heiser *idealismens fane* — som kan erstatte den falske lære om klassekamp og gudløs materialisme og er *sterkere enn denne*. Det forutsetter en *ny statsform* som bygger på *samarbeid*, ikke på klassekamp, — på *folkefelleskap*, ikke på partiinteresser, — på det *nasjonale* prinsipp, ikke på internasjonalismen.

En *ny orden* som hindrer fortsatt undergravning av vår nordiske kultur og moral, forbyr utbredelsen av klassehat og samfunnsfiendtlig agitasjon, beskytter vårt folk mot degenerasjon og fremmedvelde ved effektive rasevernlover, gjenreiser en fri og selvstendig bondestand ved å trekke jorden og skogen ut av spekulasjonen og binde den til slekten — hele arbeidslivets frigjørelse fra den internasjonale kapital og gullet.

Dette og meget annet er forutsetningen for at vårt land og vår verdensdel kan frigjøres og renses fra den internasjonale unordiske jødeånd som førte oss i ulykke.

I en brosjyre, «Redegjørelse for Nordisk Folkereisnings retningslinjer», utgitt i 1931, skriver Vidkun Quisling, den nasjonale reisnings skaper og fører i Norge:

«Vi lever i et tidskifte, midt i en revolusjon i mer enn én betydning av dette ord. Forandringene i menneskenes livsforhold foregår så hurtig og er så dyptgripende at utviklingen antar en voldsom karakter, likesom det råder en alminnelig usikkerhet m. h. t. hva framtiden vil bringe. — —

Også Norge er på det alvorligste innviklet i denne internasjonale

krise, og dens følger for vårt land er blitt voldsomt skjerpet ved vanstyre i stat og kommuner, og ved våre politikeres mangel på forutseenhet og evne til å behandle tidens problemer. Med sorg og bekymring ser hver nordmann sitt land dag for dag gli som maktstjålent dypere og dypere i en stadig alvorligere politisk, økonomisk og sosial krise som holder på å ødelegge landet. Vårt folks velstand og krefter ødes i ufruktbar partipolitikk og meningsløse arbeidskonflikter. Samfunnets enhet og sammenheng er brutt. Den bolsjevikiske og rabulistiske ånd brer seg i våre byer og bygder, og i bakgrunnen truer en blodig sosial revolusjon, den største tragedie et folk kan oppleve. Vårt folk synes angrepet av en dødelig sykdom som fører det mot anarki og oppløsning.

Slik kan det i lengden ikke fortsette. Selv om det ellers i verden var fred og normale forhold, så vil vi på denne måte til slutt komme i ulykke og bli kastet på skraphaugen som nasjon. Så meget uheldigere er vår stilling som situasjonen ute i verden, således som fremhevet, langt fra er fredelig og normal. Ytre og indre vanskeligheter kan når som helst forene seg for å ødelegge oss. Man må være mer enn blind for ikke å se at vårt samfunn og hva det inneholder av verdier befinner seg i den største fare.

Derfor er uroen og usikkerheten for fremtiden stadig voksende i vårt folk. Men også forbitrelsen over vårt politiske stell og viljen til å gjøre ende på disse ødeleggende tilstander som fornedrer oss og stjeler vår kraft. — —

Men vi må helt til bunns i saken. Vårt politiske syn og vår politiske gjerning må være grunnet på og gjennomtrengt av det sanne nasjonale, og av en dyp og moralsk verdensanskuelse, må liksom bolsjevismen være en politisk-religiøs bevegelse. Og det må være en *folkereisning*. Det er fra folket forandringen må komme, bryte fram av folkebevisstheten, som finner seg selv, befrir seg fra fortrollingen, og endelig i farens stund erindrer at over de enkelte partier står det hele folks store parti.

En sådan folkereisning må bygge på det faktum at nordmennene sammen med de andre skandinaviske folk utgjør kjernen i den store folkefamilie som representerer det mest verdifulle raseinnslag i menneskeslekten, den store nordiske rase. Disse raseegenskaper som vi er bevarere av, forplikter samtidig som de betinger en bestemt politikk ute og hjemme. Vi skal ikke ta til løsen importerte,

mindreverdige idéer som slett ikke passer for vår egenart. Men vår politikk må, foruten å stemme med tidens krav, også være overensstemmende med vår rases behov og streben. Nasjonal gjenreisning er fåfengt arbeid hvis man ikke gjenoppliver den nordiske ånd. Vårt folks framgang henger uløselig sammen med bevarelsen av dets nordiske blod, og tar vi ikke vare på vår nordiske egenart, taper vi den.

Det annet grunnlag for folkereisningen, liksom det er det for vårt folks eksistens, må være en åndelig og ansvarsbeviist oppfatning av tilværelsen. Når vi erkjenner de dype sannheter i det historisk forgangne og historisk bestående og ser de store ting som folk av nordisk rase har utrettet for verdensutviklingen helt fra historiens begynnelse inntil denne dag, da de står kraftige som aldri før. (Den indiske, persiske og gresk-romerske kultur, liksom den européiske og den amerikanske kultur skyldes vesentlig nordiske folks innsats.) Og vi samtidig er overbevist om at det er guddommens vilje som åpenbarer seg i verdenshistoriens utviklingsgang. Så må vi også, uten å underkjenne andres betydning og innsats, ha lov til å tro på de nordiske folks og deriblant vårt norske folks fortsatte misjon i verden. Mange tegn tyder også på at de nordiske folk her i det egentlige Norden nå er kallet til å spille en ny og større rolle i utviklingen, idet de trekkes mer og mer inn i verdensbegivenhetene. Og alt stort er begynt som smått.

På dette dobbelte grunnlag (rase og åndelig livsanskuelse) og overensstemmende med tidens behov må vår politiske nyorientering bygges. Som ethvert annet samfunn som vil redde seg fra en alvorlig krise og gjenfødres, må vårt folk finne tilbake til sitt livgivende grunnlag og på dette grunnlag utfolde sine krefter. — —

Verdenssivillisasjonen hittil er for en vesentlig del skapt og båret fram av den nordiske rase, og av nordisk innslag i andre folkestammer. Hele denne sivilisasjon er nå truet av mindreverdige rasers kulturnedbrytende bevegelser. Skal denne krise kunne overvinnes, er det hovedbetingelsene at de forskjellige nordisk innstilte folk finner hverandre og når fram til et redelig og forståelsesfullt samarbeid for verdens organisasjon og fredelige utvikling.»

«I den gamle nordiske mytologi går som en rød tråd fortellingen om denne kamp mellom det ariske og jødiske livsprinsipp — en kamp som skal munne ut i et siste veldig oppgjør — *ragnarokk* — ariernes mørke, som er fremkalt ved at de lot jødene ta opphold i sin midte og derved svekket sin egen kraft og sine guddommelige evner.

Men i denne kamp skal de mørke makters fryktelige avkom — Fenrisulven — bli drept, — det gamle går under og en ny verden fødes.» (Quisling).

VII. Jødeproblemets løsning

Rasevernlover. En jødisk nasjonalstat.

At der eksisterer et jødeproblem som angår hele verden — også Norge — fremgår av det som her er fremholdt, og at det er et problem som *krever* en løsning.

Gjennom all historie, fra lenge før Jerusalems ødeleggelse, finner vi stort sett det samme forløp — det forløp som hittil ikke har ført til noen løsning: («Anti-Semitismus der Welt»).

•

1. stadium.

Innvandring: Først sendes speidere for å sonde terrenget. Er utsiktene bra og befolkningen ikke forutinntatt, følger jødene etter i økende skarer. Man tar imot dem mer eller mindre hjertelig, i oldtiden så man til og med (som for øvrig i Norge før 9. april) eksempler på at stedets innbyggere tok imot dem med glede og betraktet deres komme som en vinning.

2. stadium.

Jødenees stilling befestes: Man ikke bare tåler jødene, man gir dem til og med privilegier. Deres stilling sikres.

3. stadium.

Høydepunktet av jødenees makt: Jødene begynner åpenlyst å berike seg. Man blir avhengig av deres kreditt, man begynner å føle

seg trykket av deres økende maktstilling, og en gryende motvilje begynner å gjøre seg gjeldende.

4. stadium.

Våpenstillstand: Man kommer inn i en kamptid som veksler med fredelige perioder. Folkets stigende uvilje mot jødene holdes nede av geistligheten som beskytter det «utvalgte folk» — og av forskjellige regjeringer.

5. stadium.

Åpen kamp: Det utpinte folk bryter ned skrankene, og man har pogromene, eller regjeringen utviser jødene.

Dette kretsløp har gjentatt seg i land etter land i tusener av år. Det ser ut som det skal bli vår tid som skaper den endelige løsning.

•

Det er pekt på og delvis praktisert forskjellige forsøk på løsninger gjennom tidene:

1. Emansipasjon (jødenees like rett med landets egne borgere).
2. Assimilasjon (raseblanding, jødenees oppgåen i andre folk).
3. Jødemisjon (dåp).
4. Symbiose (fredelig samvirke).
5. Zionismen (jødenees tilbakevenden til Palestina).
6. Pan-Europa (Europas forente stater under jødisk herredømme).
7. Pogromer (utryddelse).
8. Dissimilasjon (utskillelse av de jødiske elementer).

Emansipasjonen.

Erfaringen er nok til å vise at intet gjør jødeproblemets aktuelt i den grad som jødenees fullstendige like rettigheter med landets egne innbyggere. Det er jo nettopp det som gir dem overtaket og gir grunnlaget for den uvilje som etterhvert slår ut i handling.

Det skulle også si seg selv at det er et galt prinsipp at folk av en fremmed religion og fremmede seder og skikker skal likestilles

med landets egne innbyggere og f. eks. gis adgang til statens embeder. Vi ville synes det var underlig om en kineser skulle være president i Norges storting eller formann i Nordmannsforbundet, eller om en neger skulle være professor i norsk historie, eller en afrikansk bastard professor i rasehygiene ved et norsk universitet. Det er like unaturlig at en jøde er det, fordi om han i det ytre ligner mer på en européer. Av mentalitet er han orientaler.

Assimilasjon.

Den nyere arvelighetsforskning har vist hvor farlig blanding er mellom artsfremmede raser, at det fører til bastardisering. Når det gjelder dyr har man vist den største omsorg for rasen. Men når det gjelder mennesker, har man latt det råde en fullstendig uvitenhet.

Blanding av artsfremmede raser fører til ulykke for *begge* parter. Det er en like stor ulykke for japanerne å bli blandet opp med hvite som det er for hvite å bli blandet opp med japanere. Det har ikke noe med rasehovmot å gjøre. Vår Herre har skapt de forskjellige raser, gule, brune, svarte og hvite. Det har sikkert vært en mening med det — og de har sikkert alle sin misjon i verdenshusholdningen. Det er derfor ikke spørsmål om den ene rase er bedre enn den andre, men at den er *annerledes*.

Dette har jødene visst og levd etter i over 2000 år. Jødene selv vil ikke blandes med andre, selv om de andre ville blande seg med jødene. Talmud har de strengeste forbud mot raseblanding.

Jødemisjon.

Det er innlysende at denne utvei ikke fører fram. Jødespørsmålet er ikke bare et religiøst problem. Det er spørsmål om blod og rase. En døpt jøde fortsetter å være jøde av mentalitet, fordi om han går over til kristendommen eller buddhismen. Spania er et tragisk eksempel på hva en slik «løsning» fører til.

Symbiose.

Et fredelig samarbeid mellom folk av forskjellig rase og nasjonalitet kan bare tenkes ved at *begge* parter viser god vilje til samarbeid, og at begge parter har noenlunde de samme moral-, retts- og æresbegreper. Det nytter ikke å samarbeide med et folk hvis hele streben går ut på å utbytte de folk det lever sammen med og hvis

religion til og med finner det fortjenstfullt å bedra dem som ikke er av ens egen stamme. Slik som Talmud forkynner.

Zionismen.

Tanken om jødernes tilbakevenden til Palestina er like gammel som jødernes historie etter landflyktigheten. Noen løsning av jødeproblemet kan heller ikke dette bli, bare av den grunn at Palestina ikke har plass til mer enn én, høyst to av de 25—35 millioner jøder man regner finnes spredt i verden. Dessuten har araberne i tusen år vært vant til å betrakte Palestina som sitt land.

Å skape et *fredelig* samvirke mellom jøder og arabere i Palestina må sies å være utenfor det muliges grenser.

For øvrig har aldri zionismen vært tenkt som en *løsning* av jødeproblemet med det mål å skaffe *alle* jøder et hjem, men bare som en basis for deres maktutfoldelse.

Den nåværende krig har formodentlig forkastet alle planer om jødernes tilbakevenden til Palestina.

Pan-Europa.

Også idéen om Pan-Europa er jødisk. Den ble fremsatt første gang i 1923 av den østerriksk-japanske bastard, *grev Coudenhove-Calergi*. At det er en jødisk-frimurerisk idé, et ledd i jødernes spesielle planer, viser tydelig den sterke propaganda som er gjort for denne idé av jødene og frimureriet. (Se også kapitlet om Frimureriet.) Coudenhove-Calergi var selv frimurer tilhørende losjen Humanitas.

Dette bekrefter også Coudenhove-Calergi selv i en artikkel i «Wien Frimurertidende» nr. 9—10 1923, og i sitt tidsskrift «Praktisk idealisme». Han sier blant annet:

«Framtidens menneske vil være en bastard. For Pan-Europa ønsker jeg meg en eurasisk-negroid framtidsrase (europeisk-asiatisk-negroid blanding) — for å skape en mangfoldighetens personlighet. Førere skal jødene være! Ti et godt forsyn har skjenket Europa en adelsrase av Guds nåde: Jødene.

(Coudenhove-Calergi er selv gift med en jødinne, så hans eget avkom skulle da bli en ideell blanding av Europa—Asia—Afrika, blondt hår, krum nese og svart hud?)

Vi finner i ovenstående uttalelse de samme idéer som i det gjengitte brev fra Baruch Levy til Karl Marx.

At en slik idé i det hele tatt er tatt opp til alvorlig behandling av européiske statsmenn og kjente personligheter, viser bare hvor stor forvirringen har vært og hvor dypt kulturfallet er gått.

Pogromer.

Det står gru av dette ordet, og ikke uten grunn. Men de fleste anser det som gitt at det er «uskyldig forfulgte» jøder som helt umotivert blir overfalt av sine barbariske og grusomme vertsfolk. Man spør ikke om noen årsak.

Det er innlysende at når landets egne borgere blir utsuget, utpint, flådd, hånet og sett ned på av et fremmed innvandrersfolk, som tar landet i besiddelse på en så utfordrende måte som det er jødens vis, så kommer til slutt en utladning — de blodige pogromer.

Dette kan selvsagt heller ikke fremsettes som en løsning av jødeproblemet. Men at det kan bli løsningen i enkelte stater hvor jødene har satt seg så fast at de utpinte folk ikke makter å frigjøre seg på annen måte, er mulig.

Dissimilasjon.

Utskillelse av de jødiske elementer. Dette synes å være den eneste løsning.

Hadde vi i Norge fulgt den linje som de patriotiske og forutseende Eidsvollsmenn trakk opp i grunnloven i 1814 og opprettholdt bestemmelsen om at jøder ikke må ha adgang til riket, hadde problemet vært enklere for vårt vedkommende, selv om vi ikke helt hadde unngått de ødeleggende virkninger av de jødiske idéer.

For å beskytte vårt folk mot den jødiske innflytelse i framtiden, vil vi få en effektiv rasevern-lov på linje med det øvrige Europa. Den vil i store trekk omfatte:

Forbud mot innvandring av jøder.

Forbud mot ekteskap mellom nordmenn og jøder (halv- og eventuelt kvart-jøder, — og for øvrig de raser som den moderne rasobiologi med sikkerhet kan slå fast vil skade vår folkeætt ved blanding).

Utvisning av alle skadelige jødiske elementer.

En lov om at folk av artsfremmed rase ikke kan være eller bli norske borgere eller embedsmenn.

Det er et sunt instinkt og et riktig prinsipp at Norge skal styres av nordmenn.

•

De tyske beskyttelseslover, de såkalte *Nürnberg-lovene*, har følgende punkter:

1. Ekteskap mellom tyskere og jøder er forbudt.
2. Seksuelt samvær mellom tyskere og jøder er forbudt.
3. Jøder tillates ikke å ha tysk kvinnelig hushjelp.
4. Jødene tillates ikke å bruke annet enn sitt eget nasjonalflagg. De har ikke rett til å heise det tyske flagg.
5. Jødene kan bare inneha statsmedlemskap, de kan ikke bli tyske riksborgere.
6. Som følge av denne bestemmelse kan jøder ikke inneha offentlige embeder i Tyskland.
7. Jøder kan ikke gjøre tysk krigstjeneste.

Nürnberg-lovene er det første alvorlige framstøt som er gjort i moderne tid til avskaffelse av jødernes makt, — og at disse lover vakte forferdelse i hele verdens jødeinfiltrerte presse, sier seg selv.

Det er betegnende for jødernes agitasjonsmetoder når de skriker opp om rasehat og barbari fordi om det i de tyske lover er forbud mot tyskernes ekteskap med jøder, all den stund de selv gjennom årtusener i *Talmud* har hatt meget strengere forbud mot blodsblending med andre raser.

Mange av dem som forferdes over disse lover, de opprøres ikke over de jødiske lovbestemmelser i *Talmud* om forholdet mellom jøder og ikke-jøder. Til tross for at der hos intet annet folk finnes noe som engang kan sammenlignes med det rasehovmot og det rasehat som taler ut av *Talmud* og jødernes andre «hellige» lov-bøker.

Foruten påbudet om at jøder ikke må gifte seg med ikke-jøder, finner vi f. eks. følgende angående jødernes syn på andre folk:

«I jøder skal kalles *m e n n e s k e r*. Men verdens folk skal ikke kalles mennesker, men *k v e g*. (Baba bathra 114 b).

Det står også:

«Skjønt verdens folk i det ytre ligner jødene, så er de kun som *a p e r* sammenlignet med menneskene (dvs. jødene).» (Schene luchot haberith 250 b).

Jødernes hovmot er således så overveldende at de til og med betrakter seg som de *eneste* mennesker på jorden. Alle andre er «kveg» og har bare fått «en menneskelignende skikkelse fordi jødene ikke kan la seg betjene av dyr».

Hvorfor opprøres ikke verden over dette rasehovmot til og med i jødernes bibel?

Ja, dette kjenner vi jo ikke til, vil de fleste svare.

Men hvorfor kjenner ikke verden til det? Har der ikke gjennom all tid vært folk som har advart mot dette folks rasehovmot og dobbeltmoral? Men de har lukket øynene for det og har ikke *villet* høre noen kritikk av det «utvalgte folk».

Men hvor skal så jødene gjøre av seg når land etter land får slike jødelover?

Det sier seg selv at man ikke kan fortsette med å forvise jødene fra det ene land til det andre uten at man tar opp spørsmålet om hvor de skal gjøre av seg. Det kommer en dag da Amerika — ja, selv U.S.A., — ikke lenger vil ha dette uroelement i sin midte. Allerede før krigen var det over 800 — åtte hundre — antisemitiske organisasjoner i det demokratiske U.S.A.

Alle de flyktningsorganisasjoner og konferanser som de senere år har arbeidet under ledelse av jødene og mer eller mindre godtroende eller kjøpte arier, har ikke nådd noe resultat, fordi det alt sammen gikk ut på å opprettholde den gamle tingenes tilstand.

På den store flyktningkonferansen i *Evian* i 1938 (sammenkalt på initiativ av president Roosevelt) — og hvortil det var innbudt representanter fra de fleste demokratiske regjeringer — viste det seg med ubarmhjertig klarhet at *intet* land ønsket flere jøder enn de de allerede hadde. Tvert imot var det flere som helst ville bli av med en del av dem de allerede hadde fått.

Nansenhjelpen og en rekke andre av jødene understøttede flyktningsorganisasjoner i Norge, arbeidet alle sammen for den løsning

1935:

Europa*)	11.800.000
For-Asia	500.000
Nord-Afrika	490.000
	<hr/> 12.870.000

*) Store forskyvninger har funnet sted etter de veldige omveltninger i Europa og en mengde av disse jøder er senere reist til andre verdensdeler.

Antall jøder i de forskjellige land.

(Gjengitt etter: Antisemitismus der Welt 1935.)

Forfatterne kommer til et tall på 17.5 mill. troesjøder. Da tallet av troesjøder vanligvis tilevarer det samme tall av «døpte» jøder, skulde der således være ca. 35 mill. jøder i verden — eller ennå høyere, idet flere land ikke er tatt med i opgaven.

1935:

U.S.A.	4.400.000
Kanada	170.000
Mexico	10.000
	<hr/> 4.580 000

I 1880 var tallet omkring 250'000.

at Norge — som andre demokratiske land — skulle ta mot helst ubegrensede mengder av det utvalgte folk — til jødernes gavn og vår fordervelse.

En løsning av det jødiske flyktningsproblem er en *internasjonal oppgave* som forlengst burde vært tatt opp av *Folkeforbundet*, såfremt dette ikke nettopp var i hendene på dem som ikke ønsket problemet løst.

■

I mars 1941 innkalte Tyskland til en konferanse om jødespørsmålet i Frankfurt a. M., idet tiden nærmer seg da problemet må tas opp i sin fulle bredde og et *landområde* skaffes, stort nok til å romme alle jøder.

På samme kongress ble det også av *Vidkun Quisling* satt fram forslag om en felles-européisk jødelovgivning.

Spørsmålet om et eget landområde for jødene har vært diskutert gjennom generasjoner. Av de områder som har vært nevnt er Ny Guinea, Kenya, deler av Brazil, Uganda, Ny Zealand, Cypren, Madagaskar og deler av Australia. I franske aviser har forlengst vært lansert slagordet *Madagaskar for jødene*. Videre har man også det store og rike landområde som jødene har i Sovjetunionen: *Birobidzjan* på grensen mot Mansjuko. Afrika har enorme landstrekninger som praktisk talt er mennesketomme. Jødene har gull nok til både å kjøpe og kolonisere. Og de vil sikkert få hjelp fra andre land som både i jødernes og i egen interesse ønsker at jødene må få sin egen stat.

Det er ingen ulykke for jødene at de kommer bort fra sin rotløse, omflakkende tilværelse og får sitt eget fedreland hvor de kan leve befridd for ikke-jødernes «forfølgelse».

Det er ingen tragedie for et folk at det til slutt får et eget land å bygge opp, lærer å dyrke jorden og får sin egen stat å forsvare, selv om jødene selv sier at dette er «barbari». Det er også sagt i de gamle spådommer at jødene en gang skal vende tilbake til seg selv. Tiden er nå inne til at man må se denne mulighet i øynene. Det er også den eneste mulighet for jødene selv til å komme bort fra sin rotløshet og parasitære tilværelse og til at det forbryterske mål — verdensherredømmet — kan bli oppgitt. Det er den eneste chance jødene har til å utvikle de egenskaper som de mangler, de verdi-

fulle og grunnleggende egenskaper som bare kan utvikles hos folk tilhørende en selvstendig stat med en selvstendig nasjonal og stedbundet kultur.

For eller mot jødene skulle det være lett å forstå at det også er i jødernes interesse at de gis muligheten til å bygge opp sin egen stat. Slik at den jødiske nasjonalisme kan bringes inn på sunne baner og kanskje bringe jødene til å gi opp den urgamle jødiske drøm om verdensherredømmet, myten om det «utvalgte» folk, ønsket om og begjærligheten etter å komme i besittelse av all jordens rikdom (å være Guds eneste eiendomsfolk) — og kanskje endog til å overvinne hatet mot alle ikke-jøder.

En egen jødisk nasjonalstat — stor nok til å romme alle jøder — vil også være den eneste lykkelige løsning for de jøder som måtte være uenig i spillet om verdensherredømmet og må lide for Talmud- og frimurerjødernes umettelige maktsyke og renkepill, som gjør alle jøder forhatt i alle land og rammer skyldige som uskyldige.

VIII. Israels stemme

Jødene om sig selv.

I året 1859 holdt rabbiner *Reichborn* ved den hellige rabbi Simon ben Jehudas grav i Prag følgende tale for en utvalgt krets:

«De smertefulle tider med forfølgelse og fornedring av Israels folk er lykkelig overstått takket være sivilisasjonens framskritt blant de kristne, som sikrer oss et udmerket ly, hvorfra vi kan overskride den avetand som ennå skiller oss fra vårt opphøyede mål. Vi råder nå over umåtelige kapitaler i Paris, London, Wien, Berlin, Amsterdam og Hamburg.» (Det var på den tid da den mektige Amsel Meyers fem sønner — grunnleggerne av det mektige Rotschild-dynasti — fra Neapel, Paris, Wien, London og Frankfurt dirigerte Europas finanser.)

«Overalt er Rotschilderne herrer over den finansielle situasjon, således at intet sted noen finansoperasjon eller noe viktig foretagende kan gjennomføres uten deres umiddelbare innflytelse. Nesten overalt er vi herrer over børsene. På denne måte blir vi herrer over prisene, og i pant for de kapitaler vi låner landene, må vi utnytte deres jernbaner, deres bergverker, deres skoger, deres gruber og fabrikker og ta deres skatter og avgifter i pant. Vår streben må også være rettet mot at våre brødre i Israel gjør seg til herrer over de store grunneiendommer. —

Handel og spekulasjon, disse sprudlende kilder til gevinst, må aldri vristes ut av israelitenes hender, og hvis det som følge herav

skulle oppstå nød, mismot og uroligheter, så vil vi alltid finne anledning til å kaste ansvaret over på regjeringene.

Det må skaffes jødene adgang til alle embeder. Embedene innenfor rettsvesenet er for oss de viktigste.

Vi må ikke vike tilbake for noe som kan skaffe oss en ledende stilling i samfunnet.

Således kan vi også spekulere i *musikk*, og når en av våre bar komponert noe, selv om det er aldri så svakt, så må han heves til skyene, og hans hode må omgis med berømmelsens glorie.

Med hensyn til *medisin* og *filosofi*, så må disse områder også bli en del av våre åndelige goder.

Legen blir innviet i de intimeste familiehemmeligheter, og får på denne måte våre fienders sunnhet og liv i hende.

Det er ønskelig om israeliter avholdt seg fra å ta elskerinner blant deres eget hellige folk, men det kan anbefales at de til dette øyemed finner seg kristne jomfruer.

Gull er hovedmakten på jorden, men den neste maktfaktor er *pressen*. Men hva formår pressen uten gull? Det er uunngåelig nødvendig at ledelsen av tidsskrifter og blader kommer på våre folks hender.

Når vi på denne måte skrider målbevisst fram skritt for skritt, så vil vi trenge de kristne tilbake og ødelegge deres innflytelse. Vi vil foreskrive verden hva som skal æres og skjenkes tillit. Kanskje vil det reise seg enkelte individer imot oss, men den uvitende og ettergivende masse vil hjelpe oss og stille seg på vårt parti.

Når vi engang blir uinnskrenkede herrer over pressen, vil det lett bli mulig for oss å endre de bestående begreper om ære, tukt, karakter og moral, og rette et dødbringende angrep på familieinstitusjonen, som tidligere var urørlig. Vi kan da omstøte troen på alt det som tidligere var våre fienders — de kristnes styrke, og når vi av deres svakheter har smidd oss det nødvendige våpen, vil det bli mulig å erklære krig mot det som tidligere var æret og aktet.

Massenes forblindelse og deres tilbøyelighet til å la seg fange av fraser gjør dem til et lett bytte for oss og skaffer oss popularitet og fortrolighet. Vi finner lett blant våre egne folk som er i stand til

å fremhykle følelser som kan konkurrere med de kristnes oppriktige begeistring.

Enhver revolusjon, enhver voldshandling vil bringe oss nærmere vårt eneste mål: å herske over jorden som det ble forutsagt av vår Fader Abraham.»

Minister i Danmark, jøden Edvard Brandes (bror av Georg Brandes) skrev til August Strindberg:

«Jeg ville være meget fornøyd om du engang med flyvende faner gikk over til gudsfornektelsen, ti utenfor denne er det ingen frelse. Jeg vil tilstå deg at jeg også har et horn i siden på moralen . . . Jeg tror ikke en tøddel av alt dette våset om kyskheter og ekteskap . . . Jeg tenker også at disse norsk-danske overspente fordringer til ekteskapet sprenger denne tarvelige institusjon i luften. Dessverre ikke i vår levetid, våre etterkommere vil i alle henseender få det langt behageligere.»

Karl Marx skrev engang omkring 1843—44:

«La oss betrakte den virkelige verdslige jøden, *hverdags-* og ikke *helligdags*jøden. La oss ikke søke jødens hemmelighet i hans religion, men tvertimot religionens hemmelighet i jødens virkelige vesen!

Hva er nå jødedommens verdslige grunnvoll?

Materielle behov, selviskheter.

Hva er jødernes verdslige kult?

Handelen.

Hvem er deres jordiske gud?

Pengene.»

Den polske jøde Isaac Blümchen skriver i sin bok «Den høyere rases rett», utkommet i 1914 (Svea Rikes Forlag 1938):

«... da jeg kom fra Krakau og fikk se den veldige og kostbare katedralen Sacre-Coeur reise seg på Montmartre, forsvant min uro. Folk som legger ned 50 millioner på bygningsstein, men ikke har 50 tusen til å støtte en antisemitisk avis, er ikke farlig.

Endelig har vi (jødene) funnet folk som er mer underlegne enn vi, mer krypende enn vi, feigere enn vi: de innfødte i Frankrike. Nå er det vi som regjerer og kommanderer i Frankrike, hvor de

innfødte lystre oss, tjener oss og gjør oss rikere. Frankrike tilhører oss. — Det fine franske aristokrati er signert av oss. — I og med 1900-tallet trådte vår makt fram i dagens lys. Vi regjerer, og vi har ingenting imot at verden vet det.»

Den jødiske forhenværende overrabbiner i Wien, dr. David Feuchtwang, har uttalt:

«Det gis overhodet ikke noe demokrati som ikke er jødisk, fordi hele demokratiet flyter fra jødiske kilder.»

Tidsskriftet «Jeschurun», hefte 3—4, 1921:

«Israel er hjertet i menneskehetens organisme.»

Jøden Isidore Loeb skriver (Paris 1892):

«Sikkert er det imidlertid at jødene med eller uten en messiansk konge vil komme til å danne menneskehetens midtpunkt. Folkeslagene vil forenes i hyldest til Guds folk. Alle folkeslagenes rikdommer vil overgå til det jødiske folk, og folkene vil gå baketter jødene som fanger i lenker og kaste seg for deres føtter.»

I et brev datert Palestina november 1938, etter mordet på von Rath, skriver jøden Wagner:

«Attentatet i Paris gir oss et glimrende bevis på at det fins medlemmer av et lite folk som prisgir seg selv for å vise at hevn er deres. — I dag gjelder det hevn. Og denne hevn vil fullbyrdes langsomt men sikkert. Vi bryr oss ikke om andre folk, kun jøder må det være, som langsomt men sikkert overgir disse hunder til døden. Vi behøver ingen konsentrasjonsleir, vi overgir straks disse nazihunder til den underjordiske verden, til helvete.»

Sjefredaktøren for den jødiske avis «Den nye Verdensscene», jøden Georg Bernhard, skriver i september 1938:

«Sånn kan det ikke fortsette. Hvis det ikke snart bryter ut en ny verdenskrig, vil i den nærmeste tid 150 000 til 200 000 jøder bli nødt til å utvandre.»

Talmud.

Historisk faller Talmud i to avsnitt: i den på nyhebraisk skrevne *Mischnah* («gjengivelse av den med det gamle testamente overensstemmende rabbiner-lære til ca. 200 e. Kr.>) og den vesentlig på aramæisk skrevne *Gemara* («fullendelse») som i fri sammenheng med *Mischnah* behandler rabbinernes lære og ordspråk til 500 e. Kr.

Mischnah og *Gemara* danner tilsammen Talmud og står sammen, delvis om hverandre i Talmud-utgavene.

Talmud inneholder 63 såkalte «traktater» og består av 12 folio-bind.

Ifølge Talmud er jødene Gud mer velbehagelig enn englene. (*Chullin* grb.)

Alle mennesker blir velsignet bare takket være jødene (*Jebamoth* 63 a).

Alle jøder er fødte kongebarn. (*Schabbath* 67 a, sml. 128 a).

Den som slår en jøde har gjort seg fortjent til dødsstraff. Ti det er som om han hadde gitt Gud en ørefik. (*Sanhedrin* 58 b).

Rabbinerne står enda høyere: Den som motsier en rabbi, strides med ham eller murrer mot ham, er som om han gjorde dette overfor Gud. (*Sanhedrin* 110 a).

Det står også i Talmud: Fra berget Sinai er *hatet* mot ikke-jødene kommet ned. (*Schabbath* 89 a).

Talmud kom omkring år 1000 fra Babylon første gang til Syd-Spania, hvorfra studiet av dette skrift bredte seg til Vest-Europa i løpet av de neste århundrer.

Tidligere var de Talmudske høyskoler i Babylon sentret for studium av religionsrettslige spørsmål. Skoler ble opprettet i Nord-Spania, Frankrike og Vest-Tyskland. Et for den rabbinske praksis utarbeidet utdrag, den såkalte *Schulchan Aruch*, forfattet av rabbineren Karo, ble utgitt i Venedig i 1665. Om dette verk sier historie-skriveren Hirsch Graetz:

«*Schulchan Aruch* danner til dags dato den religiøse norm for den tyske og polske jødedom og de som hører dertil, den offisielle jødedom.»

«*Jüdische Presse*» nr. 5, 1913, skrev om dette:

«*Talmud og Schulchan Aruch er ennå i dag banneret — livsnerven for jødedommen.*»

Talmuds dobbeltmoral.

Hva en gojim (ikke-jøde) mister, kan den jødiske finner beholde. Bare til en jøde må han tilbakelevere funne saker. (*Baba Kamma* 113 b).

Likeså er det tillatt at en jøde ved salg av en ting til gojim å benytte seg av dennes feiltagelse, likeledes å forvirre en ikke-jøde med prokuratorknep foran retten, så han taper. (*Baba Kamma* 113 a).

Ekteskapsbrudd er det bare når en myndig jøde forfører en annen myndig jødes hustru. Overfor sin egen hustru eller overfor en ikke-jøde, er det intet ekteskapsbrudd. (*Sanhedrin* 52 b).

Gjør en jøde forretninger med en ikke-jøde og en annen jøde er ham behjelpelig med å føre ikke-jøden bak lyset med hensyn til mål, vekt eller tall, så skal begge jøder dele fortjenesten, selv om den andre har hjulpet den første mot betaling eller uten å forlange noe (altså for at de ikke skal angi hverandre). (*Choschen hamischpat* 183,7 Hagah).

Jødisk moral i Det gamle testamente.

En Osloprest fremsatte i 1937 et forslag om å gi det gamle testamente en betydelig redusert plass i skoleundervisningen og gi den bare under religionshistorisk synsvinkel. Han fremholdt at «den jødiske mytologis beretninger strider mot all vitenskap, og fortellingene viser at det i den eldste jødiske religion ennå var levninger av menneskeofringer, lavtstående krigsmentalitet, hevntørst, bedrageri med guddommelig godkjennelse, en tvilsom ekteskaps- og kjønnsmoral».

Men å røre ved «det hellige folk» er farlig. Det vakte et sant ramaskrik, og saken falt da også igjennom.

En teologisk professor var straks på pletten for å forsvare jødernes sak: Han skrev bl. a.:

«... det trenges mer og mer å understreke Det gamle testamentes herlighet, så det kan gjeninnta den plass både i skole og kirke som det fortjener... Det er så langt fra at Det gamle testamente skal

nedsettes i skolens og folkets omdømme at vi meget mer må gi et sterkt uttrykk for det gripende store i Det gamle testamente.»

Hvor berettiget ovennevnte prests forslag var, fremgår imidlertid av nedenstående få sitater:

Og når Jahve, din Gud, har prisgitt de fremmede til deg og du har beseiret dem, så skal du ødelegge dem fullstendig. Du skal ikke tilby dem fred og ikke vise dem nåde. (5. Mos. 7, 2).

Når jeg (Jahve) skjerper mitt sverds lynild og min hånd griper til det, da vil jeg la hevnen komme igjen på mine fiender, og jeg vil betale dem som hater meg.

Jeg vil gjøre mine piler drukne av blod og mitt sverd skal ete kjøtt av den ihjelslåtte og fangnes blod. (5. Mos. 32, 41—42).

Forbannet være den som gjør Herrens gjerning med svik, og *forbannet være den som forhindrer mitt sverd fra blod.* (Jer. 48, 10).

Vokt deg for å gjøre pakt med noen innbygger i det land til hvilket du kommer, på det at han ikke skal bli til noen snare for deg. Tvertimot skal I nedbryte deres altere, ødelegge deres hellige bilder og hugge ned deres hellige lunder. (2. Mos. 34, 12—13).

Jeg vil begynne på denne dag å skape redsel og frykt for deg over folkenes ansikt under hele himmelvelvet, at de som hører ditt rykte, de skulle beve og bli bange for ditt ansikt. (5. Mos. 2, 25).

Og du skal fortære alle de folk som din Gud Jahve prisgir deg. Ditt øye skal ikke spare dem og du skal ikke tjene deres guder, ti det skal bli deg til en snare. (5. Mos. 7).

Av en fremmed må du ta renter. Men av din bror må du ikke ta renter, at Herren din Gud skal velsigne deg i alt det som du strekker din hånd til, i det land hvor du kommer hen for å eie det. (5. Mos. 23, 19—20).

Når du kommer til land som Herren din Gud gir deg og eier det

og bor i det og du sier: Jeg vil sette en konge over meg, som alle hedningene rundt omkring — da skal du sette den til konge over deg som Herren din Gud utvalgte. Du skal sette en av din egen stamme over deg. En fremmed som ikke er din bror må du ikke sette over deg. (5. Mos. 17, 14—15).

Og Han skal gi deres (de fremmedes) konger i din hånd, at du utsletter deres navn under himmelen. Ingen skal kunne stå imot deg, inntil du har ødelagt dem. (5. Mos. 7, 24).

Havets rikdommer vil tilfalle deg, de fremmedes rikdommer vil tilfalle deg — og Tharsis skibe seiler først for å bringe dine sønner hjem fra det fjerne, samt folkenes sølv og gull — og de fremmedes barn skal bygge dine murer og deres konger tjene deg — og dine porter skal alltid stå åpne om dagen og ikke lukkes om natten, for at de fremmedes gods kan bringes til deg under deres kongers ledelse. Ti de folk og riker som ikke vil tjene deg, skal gå under og folket sikkert ødelegges. (Es. 60, 5—12).

Når noen slår din slave eller din slavinne med en stokk så vedkommende dør under hans hånd, da skal det visselig hevnes.

Og dersom han blir i live en dag eller to, da skal det ikke hevnes, ti det er hans eiendom.

Og når menn tretter og slår en fruktsommelig kvinne og hennes foster fødes og der ikke skjer ulykke, det skal visselig hevnes etter som kvinnens mann pålegger ham og han skal straffe etter dommens samtykke.

Men dersom der skjer en ulykke, da skal du gi liv for liv.

Øye for øye, tann for tann, hånd for hånd, fot for fot.

Og når noen slår sin slaves eller slavinnes øye og ødelegger det, da skal de bli fri som erstatning for tapet av øyet. (2. Mos. 20—27).

Og det skjedde en aften at David stod opp av sin seng og vandret på taket av kongens hus og så fra taket en kvinne som badet seg, og kvinnen var såre deilig av utseende.

Og David sendte bud og lot spørre etter kvinnen, og en sa: Er det ikke Batseba, Eliams datter, Urias, bethitens, hustru?

Da sendte David bud og lot henne hente, og der kom hun til ham,

da lå han hos henne, men hun helliget seg av sin renhet, og hun vendte tilbake til sitt hus.

Og kvinnen ble fruktsommelig og sendte bud til David og lot kunngjøre: Jeg er blitt fruktsommelig.

Da sendte David bud til Joab: Send Uria, hethiten, til meg! Og Joab sendte Uria til David.

Og da Uria forlot kongens hus, ble kongelige gaver båret ut med ham.

Og David innbød ham som sin gjest, og han ga ham mat og drikke og gjorde ham drukken.

Og det skjedde om morgenen at David skrev brev til Joab og sendte det med Uria.

Og han skrev i brevet: Sett Uria forrest i kampen og trekk dere så tilbake, at han kan finne sin død i kampen. (2. Sam. 11, 2—15).

109. psalme: Messias ber om hevn over sine fiender:

Sett en ugudelig over ham og Satan skal stå ved hans høyre hånd.

Hans dager skal bli få, en annen skal overta hans embede. Hans barn skal bli faderløse, hans hustru enke.

Og hans barn skal vandre rastløse hit og dit, og de skal tigge og søke sin næring fra sine øde steder.

Ågerkarlene skal lure fra ham alt han har, og fremmede skal plyndre ham for hva han møysommelig har spart.

Der skal ikke være noen som forbarmer seg over ham, viser ham nåde, og ingen skal forbarme seg over hans faderløse.

Hans avkom skal utryddes og deres navn skal utryddes i annet slektledd.

*

Hvordan kan det gå til at *kristne* barn undervises i denne jødiske umoral, om det ikke var fordi jødene har smuglet inn i kristendommen idéen om at alt som vedrører dem er «hellig»?

Tror man at beretninger om slike sjofle elskovsventyr ville være tillatt for barn hvis det gjaldt *andre* folks historie?

Eller tror man at de ville få lov til å overta etter noe annet folk slike idéer om *hev*n og *hat*?

Men i den grad er sinnene *forjodet* at når det gjelder jødene historie, *da* kan slike barbariske beretninger forkynnes til og med som *religion*!

Typisk for jødene's makt innenfor kristendommen, som en ekte jøde hater over alt i denne verden, er også f. eks. at *Luthers* kamp mot jødedommen helt er fortiet for de kristne. Siden Kristus er det ingen kristen forkynner som har talt hårdere ord om jødene og deres renkespill en reformasjonens skaper, Martin Luther. (Se herom side 192.) Alle hans skrifter og forkynnelser brukes ellers i de kristne skoler, men hans advarsler mot jødene er stukket til side.

IX. Forskjellige uttalelser om jødene

— fra oldtiden til vår tid.

Diodoros (d. 20 e. Kr.) beretter i sin Universalhistorie at allerede kong Antiochus' venner (d. 163 f. Kr.) ga ham det råd å utrydde jødefolket «for de alene blant alle folk ville ikke blande seg med noe annet folk og betrakter alle som fiender».

Abd al — Quadir al Jilani al Fath ar Rab — bani val — Faid ar — Rahmani (Arabia) (545 e. Kr.):

«Jødene som bor spredt over hele verden og dog holder fast sammen, er listige, menneskefiendtlige og farlige skapninger som man må behandle som de giftige slanger — nemlig så snart de viser seg å sette hælen på deres hode, ti lar man dem bare et øyeblikk heve hodet, da vil de sikkert hugge, og deres bitt er sikkert dødbringende.»

Cesar (d. 43 f. Kr.):

I en rettsak i Rom var Cesar forsvarer for den ene part. Under sitt forsvar trådte han plutselig hen mot dommeren og sa:

«Jeg vil nå snakke så lavt at bare dommeren kan høre meg. For denne foraktelige jødiske hop bekjemper enhver anstendig romer. Forakter man dem imidlertid i republikkens interesse, så lager de stor ståhei. Da opptrer de i folkeforsamlinger og hisser massene mot oss.»

Muhammed:

«Gud har tidligere sluttet et forbund med Israels barn... Fordi de har brutt denne overenskomst, derfor har du forbannet dem og forherdet deres hjerter. Men du må ikke opphøre med å avsløre deres bedrageri, bedragere er de på få unntagelser nær.» (Fra Koranen).

Merovingerkongen *Guntram* (565 e. Kr.):

«Ve over jødefolket, for det er slett og troløst og i sitt hjerte alltid fullt av arge list.»

Fransiskanermunken *Bernhardin von Feltre* (i en preken 1487):

«Jødenees åger er så overveldende at de fattige blir kvalt. Og jeg, som spiser de fattiges brød, skulle være stum som en hund på dette område av sannheten? Jeg som spiser de fattiges brød skulle tie når jeg ser at de utplyndres?»

Erasmus av Rotterdam (1487):

«Det foregår en plyndring og et flåeri av den fattige mann gjennom jødene, så det ikke mer er til å holde ut — Gud, forbarm deg over oss!»

Giordano Bruno (d. 1600):

«Det er sant at jeg aldri har funnet en lignende rettsanskuelse uten hos ville barbarer, og jeg antar at de først er oppstått hos jødene. For disse danner en så forpestet og samfunnsfarlig rase at de fortjener å bli utryddet fra fødselen av.»

Pave Innocens III (d. 1216):

«Det er en absurd tanke at bespottere av Kristus (jødene) skal herske over de kristne.»

Biskop, dr. *Konrad Martin von Paderborn*:

«Ja, nettopp vi katolske prester er framfor noen forpliktet til å stå hjelpende og forklarende sammen med våre kristne mot jødemakten, upåvirket av alt skrik fra jødene og deres liberale venner.»

Keiserinne *Marie Theresia* (1717—1780):

«For framtiden må ingen jøde, hvilket navn han enn måtte ha, ha tillatelse til å oppholde seg her uten en skriftlig tillatelse. Jeg kjenner ingen farligere pest for staten enn den nasjon som ved bedrag, åger og pengetransaksjoner bringer folket til tiggerstaven og gjør seg skyldig i alle de onde gjerninger som enhver ærlig mann avskyr.»

Voltaire (d. 1778):

«Huronerne, kanadierne, irokeserne var humanitetens filosofer sammenlignet med israelittene.»

«Min onkel hadde samkvem med Asias lærdeste jøder. De tilstod overfor ham at de gjennom sine forfedre var befalt å avsky alle andre folk.»

Theodor Monsen:

«Jødene er dekomposisjonens ferment.»

Fredrik den store:

«Hvor det hersker orden, der har jøden intet å håpe.»

Werner Sombart:

«*Judaisme og kapitalisme er identiske.*»

Den tyske filosof *Fichte* (d. 1814):

«I nesten alle Europas land vokser fram en mektig fiendtligsinnet stat i stadig krig med alle andre og som på mange måter utøver et voldsomt trykk på samfunnene. Det er *jødedommen*.»

Ludvig Feuerbach (d. 1872):

«Utilitarismen — nytelsen — er jødedommens høyeste prinsipp. Deres prinsipp, deres Gud, er verdens praktiske prinsipp: *egoismen*, og til og med *egoismen* i form av religion.»

Thomas Carlyle (d. 1881):

«Bare handel med penger, gull, juveler og gamle klær, virkelige eller åndelige — til den sanne rikdom har de (jødene) ikke bidratt noe.»

Filosofen *Arthur Schopenhauer* (d. 1860):

«Den evige jøde Ahasverus er intet annet enn personifikasjonen av hele det jødiske folk. — Jødernes fedreland er de øvrige jøder. Derfor kjemper han for dem som pro ara et focis, og intet fellesskap på jorden holder så godt sammen. Derav fremgår hvor absurd det er å gi dem andel i en stats regjering og forvaltning.»

Goethe:

«Og du, arme kristne, hvor ille vil det ikke gå deg når jødene etterhvert får stekket dine vinger.»

Napoleon I:

«Den jødiske nasjons streben går helt siden Moses ut på åger og pengeutpressing...»

Den franske regjering tør ikke se med likgyldighet på hvorledes en lavtstående, degenerert og dårlig nasjon tar i besiddelse de to gamle og vakre Elsass-distrikter. Man må betrakte jødene som nasjon, ikke som sekt. Det er en nasjon i nasjonene. Jeg skulle være tilbøyelig til i hvert fall for en tid å frata dem retten til å utstede hypoteklån. Det er for ydmygende for det franske folk å føle seg forpliktet overfor denne laveste av alle nasjoner. Hele landsbyer er gjennom jødene fraranet sine eiendommer. De har innført livegenskapet igjen. De er rene ravnflokker...

Siden Moses er jødene forenet som åger- og undertrykkelsesfolk. Hos de kristne finnes ikke noe lignende. Blant dem er åger unntagelsen og ille ansett...»

Otto Glagau (d. 1894):

«Hele verdenshistorien kjenner ikke noe annet eksempel på at et hjemløst folk, en avgjort fysisk og psykisk degenerert rase, bare ved list og sluhet, gjennom åger og utbytning har bredd seg over hele jordkloden...»

Ser man bare litt skjevt til en sjakerjøde, hjaller ropet fra Gumbinnen til Lindau, fra Meserits til Gamburg og Oppenheim: *Israel i fare!* Hr. Mendel eller hr. Frenkel, som sitter i et galisisk fengsel for bedrageri eller tyveri forlanger bedre kost i fengslet, og får de ikke det, skriker hele pressen opp om justismord...»

Av Luthers bordtaler:

Kanskje noen vil si at jeg taler for meget? Jeg taler ikke for meget, tvertimot altfor lite, ti jeg ser deres skrifter: de forbanner oss ikke-jøder og ønsker oss i sin skole og bønner alle ulykker, de stjeler våre penger og vårt gods fra oss og bruker all mulig list mot oss, og mener dermed å ha gjort rett og riktig, dvs. derved har de tjent sin Gud, og de lærer opp til slikt. Ingen hedninger har noen sinne gjort noe lignende og heller ingen annen enn djevelen selv eller de han har besatt slik som han har besatt jødene . . .

Det er min oppfatning at hvis vi ikke skal gjøre oss medskyldige i overgrep på jødene, så må vi skilles med dem og forvise dem fra vårt land. Det er det eneste og beste råd for begge parter i et slikt tilfelle.»

Martin Luther («Von den Juden u. ihren Lügen», 1543):

«Vit, kjære kristne, og tvil ikke på det, at du nest etter djevelen ikke har noen bitrere, heftigere og giftigere fiende enn en ekte jøde som for alvor vil være jøde. Derfor vakt deg for jødene, og vit hvor de har sine skoler, for de er intet annet enn satans reder, hvor de opplæres til forfengelig egoisme, hovmot, løgnaktighet og alle laster, forhånelse av Gud og alle mennesker på det aller giftigste og bitreste vis, som djevelen selv gjør det. *Vakt deg for dem!*

Og Eder, mine kjære herrer og venner, som er prester og predikanter, vil jeg erindre om i Eders embeder at også I advarer Eders folk mot evig ødeleggelse — nemlig at de må vokte seg for jødene.

Hva skal vi forkynnere gjøre? — Først og fremst vil vi tro vår Herre Jesus som uttalte om jødene, som ikke antok, men korsfestet ham, denne dom: *I er slangeyngel og djevelens barn!»*